

3rd April 1958]

V.—BUDGET FOR THE YEAR 1958-59—

VOTING OF DEMANDS FOR GRANTS FOR THE YEAR 1958-59—

DEMAND XXI—INDUSTRIES AND CINCHONA.

MR. SPEAKER: We are now going to discuss Demand XXI—Industries and Cinchona. The time allotted for the Demand is three hours.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: Mr. Speaker, Sir I move—

‘That the Government be granted a sum not exceeding Rs. 5,00,42,300 under Demand XXI—Industries and Cinchona.’

SRI K. VINAYAKAM: On a point of order, Sir. Is it not the Parliamentary procedure that the Hon. Minister will have to introduce the Demand on the recommendation of the Governor? Or can the Hon. Minister himself introduce it?

MR. SPEAKER: It is presumed that the Demand has been introduced on the recommendation of the Governor. Technically the hon. Member is right.

SRI R. VENKATARAMAN: Mr. Speaker, Sir, I think hon. Members read the Order Paper. It has already been mentioned there that on the recommendation of the Governor, the Demands will be moved.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: The recommendation of the Governor is not given for the first time now. It has already been granted. When any Hon. Minister moves a Demand he does so on the recommendation of the Governor. Otherwise he has no power to move any Demand here.

MR. SPEAKER: The hon. Member Sri K. Vinayakam is raising an academic discussion. He knows that the Demands are moved on the recommendation of the Governor.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, இந்த ராஜ்ய விவகாரங்களிலே மிகவும் முக்கியமான ஒரு விஷயம் இருக்குமேயானால் அது தொழில் இலாகாவைப் பற்றியதுதான். நாட்டிலிருக்கும் மக்களுடைய முன்னேற்றத்திற்கும், அவர்களுடைய தரம் உயருவதற்கும் மிகவும் அவசியமானது நாட்டில் தொழில் பெருக்கு ஏற்படவேண்டியது, கைத்தொழில் அபிவிருத்தி செய்ய வேண்டியது என்பனவைகள். இதை ஒட்டித்தான் கனம் அங்கத்தினர்களுக்குத் தெரிய வேண்டும் என்பதற்காக, சென்ற வருஷத்தில் என்னென்ன காரியங்கள் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன என்பது எல்லாவற்றையும் விரிவாக எடுத்துரைத்து அறிக்கை ஒன்றை அச்சிட்டு சபை முன்னால் சமர்ப்பித்திருக்கிறேன். அந்த அறிக்கையைப் படித்துப் பார்க்கும்பொழுது என்னென்ன திட்டங்கள் போடப்பட்டன, என்னென்ன திட்டங்கள் நிறைவேற்றப்பட்டிருக்கின்றன, இவை எவ்வளவு தூரம் நிறைவேற்றப்பட்டிருக்கிறது, என்னென்ன குறைபாடுகள் இருக்கின்றன என்பது எல்லாம் தெளிவாகக் கொடுக்கப் பட்டிருக்கிறது. கனம் அங்கத்தினர்கள் இதை நன்றாகப் படித்திருப்பார்கள் என்று நினைக்கிறேன்.

இந்த அறிக்கையைப் படிக்கிற காலத்திலே, பல இடங்களில் செலவு குறைவாக இருப்பதாகக் காணப்படும். உதாரணமாக இந்த அறிக்கையில் 12-வது பக்கத்தை எடுத்துக்கொண்டால்,

[Sri R. Venkataraman] [3rd April 1958]

Brassware Unit, Kumbakonam—

LAKHS.

Total cost	7.83
Budget Provision	2.32
Expenditure up to 31st December 1957	0.76

என்று போடப்பட்டிருக்கிறது. இதை வைத்துக் கொண்டு, கனம் அங்கத்தினர்கள் ஏதோ செலவுகள் சரிவரச் செய்யப்படவில்லை என்ற தவறான அபிப்பிராயத்துக்கு வரக்கூடாது என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். காரணம் என்னவென்றால், மற்ற இலாக்காக்களிலே “Proportionate expenditure” மூன்று மாதங்களுக்கு ஒரு முறை செய்ய முடியும். ஆனால் கைத்தொழில் இலாக்காவிலே, வெளி நாடுகளிலிருந்து இயந்திரங்கள் வரவேண்டியிருப்பதாலும், இயந்திரங்கள் முக்கியமான செலவாக இருப்பதினாலும், இயந்திரங்கள் வந்தவுடனே தான் செலவு நான்கு லட்சம், ஐந்து லட்சம் என்று உயர்ந்துவிடும். அவைகள் வருகிற வரையிலும் குறைவாகக் காணப்படும். இயந்திரங்கள் இன்னும் வரவேண்டிய காரணத்தால் செலவு குறைவாக காட்டப்பட்டிருக்கிறது. கொடுத்திருக்கிற விவரங்களை படித்துப் பார்த்தால், எல்லா இடங்களிலும் செலவு குறைவாக இருப்பதற்குக் காரணம் இயந்திரங்கள் இன்னும் வந்து சேரவில்லை என்று ஒரே காரணமாகவே இருக்கும்.

அடுத்தபடியாக, இந்தத் தொழில் மான்யக் கோரிக்கை வருகிறபொழுது கைத்தறி சம்பந்தமான பிரச்சினையை எடுத்துக் கொள்ளலாமென்று சொன்னேன். அது சம்பந்தமாக ஒரு அறிக்கை அச்சிடப்பட்டு அங்கத்தினர்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதைப் பார்க்கிறபொழுது, கவர்னர் பெருமான் உரையின் மீது நான் பேசிய காலத்தில், சென்னை ராஜ்யத்தில் கைத்தறி நெசவுத்துணி விற்பனையில் ஒரு தேக்கம் ஏற்பட்டிருக்கிறது, அதைத் தவிர்ப்பதற்கு எல்லாவிதமான முயற்சிகளையும் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும், அதனுடைய அளவு சுமார் 2½ கோடி ரூபாயாக இருக்குமென்று புள்ளி விவரங்கள் கொடுத்தேன். அதற்குப் பிறகு இந்த இரண்டு மூன்று மாத காலங்களில் அந்தப் பிரச்சனை ஓரளவும் குறையாமல் மேலும் மேலும் அதிகரித்துக்கொண்டு போயிருக்கிறது என்பதை மிகவும் வருத்தத்துடன் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். சென்னை ராஜ்யத்திலே கூட்டுறவு இயக்கம் சம்பந்தப்பட்ட மட்டில் துணித் தேக்கம் அப்பொழுது ஒரு கோடி ரூபாயாக இருந்தது. இப்பொழுது இருக்கிற துணித்தேக்கம், கைத்தறி இயக்கத்தில் மாத்திரம் 1 கோடியே 30 லட்சமாக உயர்ந்திருக்கிறது. நாட்டில் இருக்கிற கைத்தறிகள் கூட்டுறவு இயக்கத்தில் 40 சத விதம் வந்திருக்கிறது என்ற கணக்கை வைத்துக்கொண்டு பார்க்கிறபொழுது வெளியாக, அதாவது மாஸ்டர் வீவர்களிடத்தில் இதனால் தேக்கம், இதைவிட குறைந்தது 1½ மடங்கு அதிகமாக யிருக்கும் என்று எதிர்பார்க்க வேண்டியிருக்கிறது. அவ்வாறு பார்க்கும்பொழுது கைத்தறி நெசவுத் துணித் தேக்கம் 2½ கோடியாக இருந்தது இன்றைக்கு ஏறக்குறைய 4 கோடிக்கு உயர்ந்திருக்கும் என்பதை நான் மிகவும் வருத்தத்துடன் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். இடைக்காலத்தில் மில் துணிகளுக்கு எக்ஸைஸ் வரி விதிப்பில் குறைவு செய்ததன் காரணமாக, கைத்தறித் துணிகளுக்கும், மில் துணிகளுக்கும் விலை வேறுபாடுகள் அதிகரித்துவிட்டன. கைத்தறி துணிகள் விலை அதிகமாகவும், மில் துணிகளின் விலை ஓரளவு குறைந்தும் இப்பொழுது மார்க்கெட்டில் காணப்படுகிறது. ஆகவே அப்பொழுது நாங்கள் சொன்னபடி, 1½ அணா ரிபேட்டைத் திருப்பித்தர வேண்டுமென்று சொன்னது ஒவ்வாது. இரண்டு அணாவாகவாவது ரிபேட்டை உயர்த்திக் கொடுத்தால் இப்பொழுது இருக்கிற கைத்தறித் துணித் தேக்கம் குறைவுபடும். விற்பனையை அதிகரிக்க முடியும் என்பது சர்க்காருடைய அபிப்பிராயம். அதை ஒட்டி மத்திய சர்க்காருக்கு கடிதங்கள் எழுதிக்கொண்டிருக்கிறோம். இந்தப் பிரச்சினையைப் பற்றி அங்கத்தினர்கள் விவாதிக்கிறபொழுது, அவர்களுடைய அனுபவத்தை ஒட்டிச் சொல்லுவார்களேயானால், நம்முடைய ராஜ்யத்தினுடைய பிரச்சனை மற்ற ராஜ்யங்

3rd April 1958] [Sri R. Venkataraman]

களின் பிரச்சனையைவிட சற்று வேறுபட்டதாக இருக்கிற காரணத்தினாலே, நம்முடைய ராஜ்யத்தின் நிலைமைக்கேற்ற அபிப்பிராயங்களை எடுத்துச் சொன்னால், அதற்குப் பிரத்தியேகமான சலுகை அளிக்க வேண்டுமென்று கேட்பதற்கு உதவியாக இருக்கும்.

அடுத்தபடியாக முக்கியமான பிரச்சனை ஒன்று எழுந்திருக்கிறது. கைத் தறி துணி தேக்கத்தின் காரணமாக மில் நூல் விற்பனை குறைந்து விட்டது என்று சொல்லி தென் இந்திய மில் முதலாளிகள் சில நாட்களுக்கு முன்பு ஒரு தூது கோஷ்டியாக வந்து என்னை சந்தித்தார்கள். “நூல் தேக்கம் அதிகரித்து விட்டது, அதனால் இப்போது இருக்கின்ற அளவுக்கு மில்லை ஓட்ட முடியவில்லை, ஓராளுக்கு மணி நேரத்தை குறைத்துக் கொள்ள வேண்டும், அல்லது முன்ருவது ஷிப்டை மூட வேண்டும்” என்று அவர்கள் கேட்டிருக்கிறார்கள். இதையும் நன்றாக பரிசீலனை செய்து, சமாளிப்பதற்கான யோசனைகளை அங்கத்தினர்கள் கூறுவார்களானால், சர்க்கார் அதை ஏற்றுக்கொள்ளும் என்று பணிவிடின் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக தேன் மாக்கனசைட் சம்பந்தமாக ஒரு வருஷ காலமாக விவாதம் நடந்து வந்திருக்கிறது. அந்த விவாதத்தில் இந்த மாக்கனசைட்டை சர்க்கார் எடுத்து நடத்த வேண்டும் என்று ஒரு யோசனை சொல்லப்பட்டது. அதை தனியார் துறைக்கு மாற்றிக்கொடுக்க வேண்டும் என்று மற்றொரு யோசனையும் சொல்லப்பட்டது. விவாதம் நடக்கின்ற காலத்தில் “ராஜ்யத்துக்கு நன்மை ஏற்படும் வகையில் தான் சர்க்கார் முடிவு செய்யும் என்றும், கொள்கை அடிப்படையிலோ அல்லது வேறு காரணங்களினாலோ எந்த விதமான முடிவும் செய்யப்படமாட்டா” என்றும் திடீர்வட்டமாக சொன்னேன். இது விஷயமாக சர்க்கார் ஒரு முடிவுக்கு வந்திருக்கிறார்கள் என்று தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன். பர்ன் அண்டு கம்பெனி சேலத்தில் 70 லட்சத்துக்கு மேற்பட்டு மூலதனம் போட்டு “பிரிக்ஸ்” செய்யக்கூடிய தொழிற்சாலை (Refractory) வைத்து நடத்துவதாக ஏற்றுக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆகையால் இந்த மாக்கனசைட்டை அவர்களிடம் கொடுத்து விடலாம் என்று சர்க்கார் முடிவு செய்து விட்டது. இந்த முடிவுக்கு வருவதற்கு முக்கியமான காரணம் இதை சர்க்கார் நடத்தினால் 3 லட்சம் ரூபாய்தான் லாபம் வரும். அங்கு ஒரு “Refractory” நடத்துவது என்று சொன்னால், ஒரு பெரிய தொழிற்சாலை வருவதும் அல்லாமல் 1,000-க்கு மேற்பட்ட தொழிலாளர்களுக்கு வேலை கிடைக்கும். இது சம்பந்தமாக மற்ற பல தொழில்களும் ஆரம்பிக்க சந்தர்ப்பம் கிடைக்கும் என்று காரணத்தினாலேயே சர்க்கார் இந்த முடிவுக்கு வந்திருக்கிறது. மற்ற விவரங்கள் அறிக்கையில் இருக்கின்றன. பதில் சொல்லுகின்ற காலத்தில் அங்கத்தினர்கள் சொல்லுகின்ற யோசனைகளைப் பற்றியும் மற்ற விஷயங்களைப் பற்றியும் எடுத்துச் சொல்கிறேன்.

MR. SPEAKER: Motion moved—

“That the Government be granted a sum not exceeding Rs. 5,00,42,300 under Demand XXI—Industries and Cinchona.”

எதிர் கட்சிகள் எல்லாம், சேர்ந்து கனம் கல்யாணசுந்தரம் அவர்களின் 285-வது வெட்டுப்பிரேரேனையை ஆதரிப்பதாக கேள்விப்படுகிறேன். கனம் அங்கத்தினர் அதை பிரேரேபனை செய்யலாம்.

SRI M. KALYANASUNDARAM: Sir, I move—

“That the allotment of Rs. 5,00,42,300 under Demand XXI—Industries and Cinchona, be reduced by Rs. 100.”

MR. SPEAKER: Cut motion moved—

“That the allotment of Rs. 5,00,42,300 under Demand XXI—Industries and Cinchona, be reduced by Rs. 100.”

How long will the Hon. Minister take for reply?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: That depends on the hon. Members.

[3rd April 1958]

MR. SPEAKER : Will half an hour do?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Yes, Sir; half an hour.

MR. SPEAKER : I ask the question with a purpose. The Indian National Democratic Congress and the Dravida Munnetra Kazhagam have given me two names each. One Independent also wants to speak. According to agreement, two leaders of Opposition parties should be given ten minutes each. The Hon. Minister has taken eight minutes. The Congress Whip has given me twelve names. In all it comes to 20. How to provide for all these 20 within such a short time allotted for the Demand is something beyond my comprehension, unless hon. Members are prepared to speak for five minutes each. The whole point is this. There is no point in the Business Advisory Committee considering the Demands and fixing the time for discussion of each Demand without taking into account the number of Members who may participate in the discussion on each Demand. It says 'two hours' and I am given 20 names. Therefore, some rearrangement has got to be made. The Members of the Business Advisory Committee must take a realistic view of things. Things cannot go on like this. It seems to me very unfair to allow five minutes whether they are Congress Members or others on an important Demand like this.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : I think, we will give up discussion of Jails and have four hours for this Demand, which is important. I am sure hon. Members would be interested more in this Demand than the other and would like to make important points. So, there is no use of asking them to speak for five minutes. Four hours may be allotted for this Demand.

MR. SPEAKER : Is that the desire of the House?

SRI V. K. RAMASWAMY MUDALIYAR : Leaders of parties have agreed to the arrangement.

MR. SPEAKER : Even then there may be some difficulty in providing for all the twenty Members. The House must give me permission to cut out three or four Members, if necessary, at the end.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Mr. Speaker, the cut motion moved by the hon. Member, Mr. Kalyanasundaram, seeks to discuss the question of grant of permits to merchants. This is a matter which is within the exclusive right of the Central Government. We do not give them any permits or cancel any permits. It is really beyond the powers of the State Government.

SRI M. KALYANASUNDARAM : No, Sir. The Demand includes "the Director of Industries and Commerce, the Additional Director of Industries and Commerce and the Joint Directors of Industries and Commerce". The permits are given only by the Additional Director of Industries and Commerce who comes within this Demand. So, my cut motion is perfectly in order.

3rd April 1958]

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : I do not mind the cut motion. But it is not the correct position.

MR. SPEAKER : The Hon. Minister is not pressing his point.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : So long as democratic form of Government is Government by debate, let there be any debate. It would be in public interest if more important things are discussed than mere iron permits.

SRI M. KALYANASUNDARAM : There seems to be no other thing here . . .

SRI K. VINAYAKAM : The Chair is the final authority to decide all that.

MR. SPEAKER : The hon. Member may touch upon other points than this.

SRI M. KALYANASUNDARAM : கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, இந்த மான்யத்தின் முக்கியத்துவத்தை உணர்ந்து, விவாதிப்பதற்கு 4 மணி நேரம் ஒதுக்கப்பட்டு இருப்பதிலிருந்தே இது எவ்வளவு முக்கியமானது என்பதைக் குறித்து இந்த சபையில் எந்த விதமான கருத்து மாறுபாடும் இருக்க முடியாது. அடுத்து வரக் கூடிய வருஷம் தொழில்களுக்கு பெரிய நெருக்கடியை உண்டாக்கும் என்பதுதான் இப்போது இருக்கக் கூடிய அறிஞர். நான் சில சமரசப் பேச்சுகளில் கலந்து கொண்டபோது, பெரிய மில் முதலாளிகள் ஆள் குறைப்பு, ஷிப்ட் குறைப்பு முதலிய யோசனைகளை சொல்லி வருகிறார்கள். அவர்களுடைய பாலன்ஸ் ஷீட்டைப் பார்க்கும்போது நூல் தேக்கம் அதிகமாக இருக்கிறது என்பதற்கு புள்ளி விவரங்கள் கொடுக்கிறார்கள். உதாரணமாக மதுரை மில்லில் இரண்டு கோடி ரூபாய் பெறுமானம் உள்ள நூல் தேங்கி இருக்கிறது. நான் பாலன்ஸ் ஷீட்டைப் பார்த்தேன். தொழிற்சங்கத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் இந்த மதிப்பே குறைவு என்று சொல்கிறார்கள். “ஸ்டாக் நிறைய இருக்கிறது. போனஸ் குறைத்துக் கொடுப்பதற்காக குறைத்துக் கொடுத்திருக்கிறார்கள்” என்று தொழிற்சங்கத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் வாதாடுகிறார்கள்.

கைத்தறி ரிபேட்டை இரண்டு அணுவாக அதிகரித்துவிட்டால் இந்தப் பிரச்சினை தீர்ந்துவிடும் என்ற அபிப்பிராயத்தில் அமைச்சர் அவர்கள் மத்திய சர்க்காருக்கு எழுதியிருப்பார்கள் என்று நான் கருதுகிறேன். ஆனால் இந்த ரிபேட் குறைப்பதற்கு முன்பே நெருக்கடி ஆரம்பமாய் விட்டது என்பது எல்லோருக்கும் தெரியும். ரிபேட் சென்ற டிசம்பர் மாதம் குறைத்ததாக நான் எண்ணுகிறேன். கோவாப்ரேடிவ் சொசைடிகளாக இருந்தாலும் சரி, தனிப்பட்டவர்களாக இருந்தாலும் சரி இப்பொழுது தேக்கம் இருக்கிறது. நான்கு கோடிக்கு மேல் தேக்கம் இருப்பதாக கனம் அமைச்சர் அவர்கள் ஒப்புக்கொண்டதை நான் வரவேற்கிறேன். அதற்கு மேல் அதிகமாக இருந்தாலும் இருக்கலாம். இவைகளை கோவாப்ரேடிவ் சொசைடிகள் வாங்குவதற்கு பணம் கிடையாது. பல சொசைடிகள் தங்கள் தொழிலாளர்களுக்கு சம்பளம் கொடுப்பதற்கே முடியாமல் திண்டாடுகிறார்கள். ஸ்டேட் சொசைடிகள் இவைகளை வாங்குவதற்கும் பணம் இல்லை. அவர்களிடமே 85, 90 லட்சம் ஜவுளிகள் இருப்பதாக அவர்கள் கூறுகிறார்கள். எப்படி இந்தப் பிரச்சினையைத் தீர்ப்பது என்று தீவிரமாக யோசனை செய்ய வேண்டும். இந்த சமயத்தில் மில் துணிமீது ஸெல்ஸ் குறைத்து விட்டார்கள். குறைத்தது நியாயமா, அநியாயமா என்பது வேறு விஷயம். ஆனால் ஒரு நடவடிக்கை எடுக்கும்போது, எல்லா இராச்சியங்களையும் கலந்து, அங்கு என்ன என்ன விளைவுகள் ஏற்படும் என்பதை சிந்திக்காமல், மத்திய சர்க்கார் இந்த முடிவை எடுத்து இருக்கிறார்களா என்பது தெரிய வேண்டும். இராச்சிய சர்க்கார்களை கலந்து கொண்டார்களா? இல்லையா என்பது தெரியவேண்டும். ஸெல்ஸ் குறைத்ததனால் பிரச்சினை

[SRI M. Kalyanasundaram] [3rd April 1958]

9-50
a.m.

தீவிரமாகும். ரிபேட்டை இரண்டு அணுவாக உயர்த்துவதை மத்திய சர்க்கார் வரவேற்கிறார்களா? எப்படிக்கொடுத்தால் இந்தப் பிரச்சினை தீரும் என்று யோசித்து, இராச்சிய சர்க்கார் பரிகாரம் தேட வேண்டுமென்றால், இப்பொழுது இருக்கும் ஜவுளிகளை கூட்டுறவு சொசைட்டிகளிலிருந்து, ஸ்டேட் சொசைட்டிகள் வாங்கவேண்டும் என்று முடிவு எடுக்கவேண்டும். அவர்களுக்கு போதுமான தொகையையும் இரண்டு கோடியோ, மூன்று கோடியோ, சொசைட்டிகளிலிருந்து ஜவுளிகளை வாங்க அவர்களுக்கு போதுமான வசதிகள் கொடுக்கும். பிறகு விற்கும் காலத்தில் தள்ளுபடி செய்து கொடுத்து, ஏற்படும் நஷ்டத்தை சர்க்காரே பொருப்பெடுத்து ஏற்கும்படியான முடிவு எடுக்க வேண்டும். அப்படிப்பட்ட அதிகாரம் ஸ்டேட் சொசைட்டிகளுக்கு கொடுத்தால் தான் உடனடியாகப் பரிகாரம் காணமுடியும். அப்பொழுது தான் சொசைட்டிகளில், மால்டர் லீவர்கள் இவர்களிடம் தேங்கி நிற்கும் ஜவுளிகள் அசைந்து கொடுக்கும், நூலும் அசைந்து கொடுக்கும். மில் களை மூடவேண்டாம். இந்தப் பிரச்சினை சலபமானது அல்ல. அந்தக் காலத்தில் ஸ்பின்னடில் ஒதுக்கிய முறையால் வரும் விளைவு இது. ஆகவே இப்பொழுது, மில்களிலும் நெருக்கடி, கைத்தறிமில் நெருக்கடி ஏற்பட்டிருக்கிறது. நெருக்கடியைத் தீர்க்க ரிபேட்டை கொஞ்சம் அதிகமாக்கி விடுவதால் மட்டும் பிரச்சினை தீர்ந்து விடாது. வியாபாரம் நடக்கும் முறையிலும், உணவுப் பொருள்கள் விலைவாசி ஏற்றமும் காரணமாக, துணிவாங்கும் சக்தி, மக்களிடம் குறைந்து இருக்கிறது. ரிபேட்டை அரையணை உயர்த்துவது மட்டும் தகுந்த பரிகாரம் ஆகாது. ஸ்டாக் தீரவேண்டுமானால், சொசைட்டிக்கு நல்ல முறையிலே வசதிகள் செய்து கொடுக்க வேண்டும், நஷ்டத்திற்கு சர்க்கார் ஈடு செய்ய ஒப்புக்கொள்ளவேண்டும்.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : கடைசியில் விற்றுத்தானே ஆகவேண்டும்.

SRI M. KALYANASUNDARAM : அதற்காகத்தான் சர்க்கார் நஷ்டத்தை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும்.

சேலம் மாக்னீஸைட் சம்பந்தமாக பரின் அண்டு கம்பெனிக்கு கொடுத்து விட்டதை மந்திரி அவர்கள் கொஞ்சம் சந்தோஷத்தோடு தெரிவித்தார்கள். சந்தோஷப்பட வேண்டிய விஷயமா வருத்தப்பட வேண்டிய விஷயமா என்பது தெரியவில்லை. தொழிற்சாலை ஆரம்பிப்பது முக்கிய விஷயம். அதிலும் சர்க்காருக்கும் ஆதாயம் கிடைக்க வேண்டுமென்பது என் கவலை. நிதி அமைச்சர் அவர்களுடைய பிரச்சினை பணம் இல்லை என்பது. ஆதலால் சேலம் மாக்னீஸைட், திருச்சி ஜிப்ஸம் இவைகளை சர்க்காரே நடத்த வேண்டும் என்பது என் கோரிக்கை. இப்பொழுது பரின் கம்பெனிக்கு கொடுத்தோமென்றால் இந்த சின்டிகேட்டும் அதுவும் வேறுவேறு இல்லை. இப்பொழுது இருக்கும் சின்டிகேட்டு தன்னுடைய சொத்துக்களை கொடுத்து அந்த கம்பெனியில் பார்ட்னர்களாக இருந்து நடத்தப்போகிறார்கள். எந்த வெள்ளைக்காரன் கடந்த 60 வருஷகாலமாக இலாபத்தை அடைந்து வந்தார்களோ அவர்களேதான் இப்பொழுதும் இலாபம் அடைய போகிறார்கள். ஒரு வித்தியாசம் கிடைக்கும் இலாபத்தில் கல்கத்தாவில் இருக்கும் முதலாளிகளுக்கு பங்கு உண்டு. ஆனால் நம் சர்க்காருக்கு வரக் கூடிய வருமானம் என்ன? பூமியிலிருந்து வெட்டிகொடுக்கக்கூடிய பொருளுக்காக வருஷம் ஒன்றுக்கு ரூபாய் 40 அல்லது 50 லட்சம் தான். ஆனால் சர்க்காரே எடுத்து நடத்தினால் அம்மாதிரி யோசனையை நான் பூரணமாக ஆதரித்து இருக்க முடியும். தொழிலாளிகளுக்கு வேலை கிடைக்கும் என்று சொல்லுகிறார்கள். இன்று அந்த தொழிற்சாலையில் 6,000 தொழிலாளிகள் வேலை செய்கிறார்கள். அதில் புதிய தொழிற்சாலையில் 1,200 பேருக்குத்தான் வேலை கிடைக்கும். பரின் அண்டு கம்பெனி இயந்திரத்தை உபயோகித்து ஆள் சிக்கனம் செய்யப்போகிறார்கள். இந்த நிலையில் வேலை இழந்தவர்களுக்கு அவர்கள் எப்படி அதிகமாக வேலை கொடுக்க முடியும். ஆதலால் வேலை கிடைக்கும் என்ற வாதத்தை ஒப்புக் கொள்ள முடியாது. சர்க்காருக்கு நஷ்டம்தான். மேலும் புதிய தொழிற்சாலை நடைபெறக்கூடிய முறையில் நெருக்கடிகள் ஏற்படக்கூடிய நிலைமையான் தோன்றுகிறது. ஆள் குறைப்பு, ஷிப்டுகள் மூடுவது போன்ற

3rd April 1958] [Sri M. Kalyanasundaram]

வைகளால் ஹைகோர்ட்டு உத்திரவைப்பற்றி சொல்ல வேண்டியதில்லை. தொழிலமைச்சர் தந்திரமாக லாக் அவுட் என்று சொல்லி திறக்க வேண்டும் என்றார்கள். ஆனால் ஹைகோர்ட்டு யார் வேண்டுமானாலும் எந்த தொழிற்சாலையையும் எப்படி வேண்டுமானாலும் நடத்தலாம் என்ற சதந்திரத்தை கொடுத்துவிட்டார்கள். அதிகாரத்தை அமைச்சர் தப்பித்தவறி கொடுத்தாலும் அதை ஹைகோர்ட்டு தடுத்துவிடுகிறார்கள். வரக்கூடிய காலத்தில் தொழில் நெருக்கடி அதிகரிக்கக்கூடிய சந்தர்ப்பம் இருக்கிறது. என்பதைதான் நான் அமைச்சர் அவர்களுக்கு தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன். இந்த பிரச்சினைகளுக்கு பரிசாரம் தேடும்முறையில் சர்க்காரே மேன்மேலும் பெறும் தொழில்களை ஏற்று நடத்த முடியுமோ அந்த அளவுக்கு நடத்தவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். நேரம் அதிகம் இல்லாததால் வேறு விஷயங்களுக்கு நான் போகவில்லை. ஆனால் ஒன்று மட்டும் சபையின் கவனத்திற்குக் கொண்டு வரவிரும்புகிறேன். நம் ராஜ்யத்தில் இரும்பு பொருள்கள் சம்பந்தப்பட்ட வரையில் அவை விவசாயத்திற்கும் குடிசைத்தொழில்களுக்கும் இன்னும் மற்றத் தொழில்களுக்கும் போதுமான அளவு ஒதுக்கப்பட வில்லை என்ற புகார்கள் இருந்து வந்து இருக்கின்றன. நானும் பல முறை எடுத்துக்கூறி இருக்கிறேன். விவசாயத்திற்கு என்று ஒதுக்கக்கூடிய ஷ்ட்டுகள், இரும்பு தகடுகள், வண்டிக் கட்டுகள் போன்ற இரும்பு சாமான்கள் அந்த அந்த ஜில்லாவுக்கு என்று ஒதுக்கப்படுவதில்லை.

Sir, for how many more minutes can I speak?

MR. SPEAKER: The hon. Member has already spoken for 12 minutes. It is for him to decide how many more minutes he can reasonably ask for.

SRI M. KALYANASUNDARAM: Five more minutes, Sir.

MR. SPEAKER: No, I can give only two more minutes. The Leaders of Parties also must have some consideration.

SRI M. KALYANASUNDARAM: நான் சில முக்கியமான விஷயங்களை பேசலாம் என்று இருந்தேன்.

SRI V. K. RAMASWAMY MUDALIYAR: Sir, I shall give five minutes from the time allotted to me to the hon. Member.

MR. SPEAKER: Yes, I have no objection. I would like the hon. Members to appreciate my difficulties in the matter. There have been occasions when the hon. Members and some leaders of parties too exceeded the time-limit. Then, I am helpless. Now, the hon. Leader of the Opposition says that he will give five minutes from the time allotted to him to the hon. Member Sri Kalyanasundaram. Yes, he can do that. But, I want to make it clear to him that he will ultimately have only 5 minutes for his speech.

SRI M. KALYANASUNDARAM: அடிஷனல் டைரெக்டர் என்ற தனிப் பதவி இருந்ததை இப்பொழுது அபாலிஷ் பண்ணிவிட்டு இன்டஸ்ட்ரிஸ் டைரெக்டரோடு இணைப்பதாக செய்திருக்கும் முடிவை வரவேற்கிறேன். இது சிக்கனம் மட்டும் இல்லாமல் நேரடி கண்டி ரோல் இருப்பதற்கும்

[Sri M. Kalyanasundaram] [3rd April 1958]

உதவியாக இருக்கும். இதில் கண்டிரோல் இல்லாததால் கடந்த 4 அல்லது 5 வருஷங்கள் ஊதாரித்தனமாக விவசாயத்திற்கு ஒதுக்கப்பட்ட இரும்பு சாமான்கள், ஒரு சில வியாபாரிகள் சதி செய்து மோசடி செய்திருப்பதை பத்திரிகை படிப்பவர்கள் அறிவார்கள். இப்பொழுது எமரல்ட் என்ற கம்பெனி ஒன்று சென்னையில் இருக்கிறது.

MR. SPEAKER: The hon. Member cannot refer to private firms here.

SRI M. KALYANASUNDARAM: I am referring to them, because they are having permits . . .

MR. SPEAKER: The hon. Member is not right in referring to names of individual firms. Moreover, I think the matter is pending.

SRI M. KALYANASUNDARAM: Sir, I shall not refer to the merits of the case that is pending.

MR. SPEAKER: The hon. Member will be well-advised not to mention the names of private firms.

SRI M. KALYANASUNDARAM: இந்த ஷுணமுகம் செட்டியார் தியாகராஜ செட்டியார் என்று

MR. SPEAKER: I am sorry I must object to the mentioning of names of individuals who are not here to defend themselves.

SRI M. KALYANASUNDARAM: அவர்கள் மீது இப்பொழுது சர்க்காரால் ஒதுக்கப்பட்டிருந்த கோட்டாக்கள் பொய்யான பர்மிட்டுகள் வாங்கி அவைகளை துஷ்பிரயோசனம் செய்து அவர்கள் பேரில் வழக்கு இருக்கிறது. அந்த வழக்கு சரியான வழக்கா அல்லது பொய்யான வழக்கா என்பதற்கு நான் போகவில்லை.

MR. SPEAKER: I am afraid I cannot agree with you. “பொய்யானவழக்கா” is not for the hon. Member to decide. It is for the Court to decide.

SRI M. KALYANASUNDARAM: Sir, I am not commenting upon any case before a Court.

MR. SPEAKER: No, I am sorry I cannot allow the hon. Member to mention the names of individuals. He cannot refer to any outsider in this House. He can refer to general policies, but not mention the names of the individuals. I will not allow it.

SRI M. KALYANASUNDARAM: சில வியாபாரிகள் என்று சொல்லுகிறேன்.

MR. SPEAKER: Yes, you can say like that. I have no objection.

SRI M. KALYANASUNDARAM: பெயரைச் சொல்லவில்லை. சில வியாபாரிகள் என்று சொல்லுகிறேன். சில வியாபாரிகளுக்கு பர்மிட்டுகள் வழங்கப்பட்டன. அந்த வியாபாரிகள் சம்பந்தப்பட்ட சர்க்கார் பைல்களைப் பார்த்தால், இப்பொழுதுள்ள மந்திரி அதற்கு புதிதாக இருக்கலாம்—அவர்கள் பேரில் 1953-54-ம் வருஷத்திலிருந்தே பள்ளங்க ரெக்கார்டு இருக்கிறது. முந்தராவை எப்படி ரைசிங் ஸ்டார் என்று சொல்லி அவர் மீது எப்படி புகார்கள் வந்ததோ, அப்படிப்பட்டக் கூட்டத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் இவர்கள். இப்படி ஒரு ஐட்டம் புதியதாகத் தோன்றியது.

3rd April 1958] [Sri M. Kalyanasundaram]

இரும்புக்கும் இவர்களுக்கும் எந்த விதமான சம்பந்தமும் இல்லை. இரும்பு ஸ்டீல் போன்ற பொருள்களுக்கு பர்மிட்டுகள் வாங்கி அதை இவர்கள் துஷ் பிரயோசனம் செய்துகொண்டு வந்திருக்கிறார்கள். மந்திரிகளுடன் நெருங்கிய உறவு கொண்டிருந்த இவைகளை இப்படி துஷ் பிரயோஜனம் செய்து கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள். அன்று இண்டஸ்ட்ரியல் மந்திரியாக இருந்தவருக்கு இதைப் பற்றி நன்றாகத் தெரியும். அப்படித் தெரிந்திருந்தும் எந்த விதமான நடவடிக்கையும் இது வரையிலும் அவர்கள் பேரில் எடுக்கவே இல்லை. ஒரு தடவை இவர்கள் ரைசிங் ஸ்டார்களாக இருந்து பின்னால் வேறு பெயரில் வேறு நட்சத்திரங்களாக தோன்றக்கூடியவர்கள். அப்பொழுது வேறு பெயரை வைத்துக்கொண்டு இவர்கள் கம்பெனிகளை நடத்தி வருகிறார்கள். என்னிடமுள்ள புள்ளி விவரங்களை கவனித்தால் இது நன்றாகத் தெரிய வரும், வெங்காயம், மிளகாய் போன்ற பொருள்களுக்கு இவர்கள் நிறைய எக்ஸ்போர்ட் பர்மிட்டுகள் வாங்கியிருக்கிறார்கள். அது மட்டுமல்ல, செயற்கை பட்டுகளுக்குக் கூட இவர்களுக்கு பர்மிட்டுகள் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. சமீப காலத்தில் அதாவது நான்கு வருஷ கணக்கை எடுத்துப் பார்த்தால் இவர்கள் பேரில் எவ்வளவு பர்மிட்டுகள் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது என்பது தெரிய வரும். இவற்றையெல்லாம் பரிசீலனை செய்து பார்த்தால் எவ்வளவோ பொருள்களுக்கு வியாபாரம் செய்வதற்கு இவர்களுக்கு பர்மிட்டுகள் கொடுக்கப்பட்டிருப்பது தெரிய வரும். செயற்கை பட்டு வியாபாரத்தை கூட்டுறவு சங்கங்களுக்குக் கொடுத்து வியாபாரம் செய்வதற்கு பதிலாக இவர்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்டு அவர்கள் வியாபாரம் செய்து கொண்டு வருகிறார்கள். இப்படிப்பட்டவர்களுக்கு இருக்கக்கூடிய வியாபார ஸ்தலம் எல்லாம் ஒரு மேஜை, ஒரு நாற்காலி, டெலிபோன் ஒரு போட்டு இவைகள் தான் இவர்களுடைய வியாபார ஸ்தலம். இதற்கு எமரல்ட் கம்பெனி என்று பெயர். இப்படி பல பெயர்களை வைத்துக்கொண்டு அவர்கள் வியாபாரம் செய்து வருகிறார்கள். பல ரூபத்தில் வியாபாரம் நடந்துகொண்டு வருகிறது. இவர்கள் பர்மிட்டுகளை வாங்கி கூட்டுறவு சங்கங்கள் மூலமாக கொடுக்காமல் துஷ் பிரயோகம் செய்யக்கூடியவர்களுக்கு பர்மிட்டுகள் கொடுக்கப்பட்டு வருவதற்கு யார் யார் பொறுப்பு என்று கண்டுபிடித்து அவர்கள் மேல் நடவடிக்கை எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும். அப்படி அவர்கள் பேரில் நடவடிக்கை எடுத்து அதைப்பற்றி இந்த சட்ட சபைக்கு ஒரு அறிக்கை விட்டால்தான் சர்க்காருடைய கௌரவம் இருக்கும். அந்த டிபார்ட்மென்ட்டுக்கும் கௌரவம் இருக்கும். இப்படி பல சலுகைகள் அவர்களுக்குக் காட்டப்பட்டிருக்கின்றன. என்னென்ன நடந்திருக்கிறது என்பதையெல்லாம் எனக்கு எடுத்துக் காட்ட முடியும். சர்க்காருடைய தஸ்தாவேஜுகளைப் பார்வையிடுவதற்கு எனக்கு அனுமதி கொடுத்தால் அவர்களுக்கு எவ்வளவு சலுகைகள் கொடுக்கப்பட்டு அவைகளை அவர்கள் பயன்படுத்திக்கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள் என்பது நன்றாகத் தெரிய வரும். அப்படி என்னால் எடுத்துக் காட்டவும் முடியும். அவர்கள் மீது இந்த சர்க்கார் ஏன் வழக்குப் போடக்கூடாது என்று கேட்கிறேன். 1955-ம் வருஷம் சில வற்றைக் கண்டு பிடிக்கப்பட்டது. அதன் பிறகு 1955, 1956, 1957 ஆகியும் இன்னும் எந்த விதமான நடவடிக்கையும் எடுத்துக்கொள்ளப்படவில்லை. இப்படி கால தாமதம் ஆவதற்குக் காரணம் என்ன? இந்த வியாபாரிகள் மோசடி செய்ததைக் கண்டு பிடிக்க என்ன நடவடிக்கை இது வரையிலும் எடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. நடவடிக்கை எடுப்பதற்கு மூன்று வருஷ கால தாமதம் ஆவதற்குக் காரணம் என்ன? தொழிலாளர்களுடைய போராட்டம் என்னால் அவர்கள் மீது உடனடியாக செக்ஷன் 151-ப்படி நடவடிக்கைகளை திடீர் திடீரென்று எடுத்துக்கொள்வது இல்லையா? அதைப்போலவே இவர்கள் மீதும் உடனடியாக என் நடவடிக்கை எடுத்துக்கொள்ளாமல் மூன்று வருஷ காலதாமதம் ஆகிறது என்று கேட்கிறேன். இப்பொழுது அந்தக் கேஸ்கள் நடத்துவதற்கு பப்ளிக் ப்ராசிக்யூட்டர் இல்லையா? அரசியல் கேஸ்களாக இருந்தால் எப்படி ஸ்பெஷல் பப்ளிக் ப்ராசிக்யூட்டரை நியமித்து கேஸ் நடத்துகிறார்களோ அப்படி ஏன் அவர்கள் விஷயத்தில் உடனடியாக கேஸ் நடத்த முன் வரவில்லை என்று கேட்கிறேன். எவ்வளவோ பொருள்களுக்கு பர்மிட்டுகள் வாங்கி வெளி ராஜ்யங்களுக்கு அனுப்பப்பட்டு

[Sri M. Kalyanasundaram] [3rd April 1958]

ப்ளாக் மார்க்கெட்டுகள் நடைபெறுகின்றன. இப்படி வெளி நாடுகளுக்கு அனுப்பி மோசடி செய்கிறவர்களை என் அரெஸ்ட் செய்ய முன் வரவில்லை. மற்றவர்களை அரெஸ்டு செய்து போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்கு அழைத்துச் செல்லப் படுவதுபோல் இவர்களையும் என் அரெஸ்ட் செய்து போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்கு அழைத்துச் செல்லக்கூடாது என்று கேட்கிறேன். அப்படிச் கேட்பதற்கு எங்களுக்கு உரிமை இல்லையா, அதைப்பற்றி இந்த சட்ட சபையில் எடுத்துச் சொல்வதற்கு உரிமை இல்லையா. இவைகளைத் தெரியப்படுத்துவதற்குத் தான் ஒரு கட்ட மோஷன் கொடுத்திருக்கிறேன். இது முக்கியமான கட்ட மோஷன் இல்லை என்று சொல்வதற்கு இல்லை. சிறு தொழிலுக்கும், சிறு குடிசைத் தொழிலுக்கும் ஒதுக்கப்பட்ட பொருள்கள் வேறு ராஜ்யங்களுக்கு கள்ளத்தனமாக போவதற்குக் காரணமாக உள்ளவர்களின் மீது என் நடவடிக்கை எடுத்துக்கொள்ளவில்லை என்று கேட்பதற்காகத்தான் கட்ட மோஷன் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. அப்படிச் கள்ளத்தனமாக போகிறது என்பதைக் காட்டுவதற்குத்தான் கட்ட மோஷன் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது தவிர தொழில் வளர்ச்சிக்கு பாதகம் ஏற்படும் வகையில் நான் கட்ட மோஷன் கொடுக்கவில்லை. தொழில் வளம் பெறுவதற்கு கணம் மந்திரிக்கு எவ்வளவு அக்கரை இருக்கிறதோ அவ்வளவு அக்கரை எனக்கும் இருக்கிறது என்பதைச் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். உண்மையான நிலைமையை எடுத்துக் காட்டுவதற்குத்தான் இதைக் கொடுத்திருக்கிறேன். நிர்வாகம் நல்ல முறையில் நடைபெற வேண்டும் என்பதை எடுத்துக் காட்டுவதற்கும்தான் இதைக் கொடுத்திருக்கிறேன். நான் கொடுத்திருக்கும் கட்ட மோஷனில் தொழில் வளம் பெருகுவதற்கு வசதியாக இருக்கும் என்பதைத் தெரிவித்துக்கொண்டு முடித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

MR. SPEAKER : எல்லோருக்கும் பத்து நிமிஷங்கள் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. மணி அடித்தவுடன் தங்களுடைய பேச்சை முடித்துக் கொள்ள வேண்டும் என்று கணம் அங்கத்தினர்களை நான் மீண்டும் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

*** SRI K. R. VISWANATHAN :** கணம் தலைவர் அவர்களே, இந்த தொழில் மானியத்தை ஆதரித்து சில வார்த்தைகளைக் கூற ஆசைப்படுகிறேன். நாட்டில் தொழில் வளம் பெருகுவதற்கும், உற்பத்தியைப் பெருக்குவதற்கும் நாட்டில் இருக்கக்கூடிய வேலையில்லா திண்டாட்டத்தை ஒழிப்பதற்கும் இன்று வழிகோலப்படுகிறது. இன்று நாட்டின் தலைவர்களுடைய நோக்கம் எல்லாம் தொழில் துறையில் இத்தகைய இலட்சியங்களை நிறைவேற்றவேண்டும் என்பதுதான். இந்த முறையில் முக்கியமாக கனரக தொழில்களை உற்பத்தியைப் பெருக்குவதற்கு உபயோகித்துக்கொள்ள வேண்டும். கனரக தொழில் வெற்றி அடைவதற்கு தமிழ் நாட்டில் அதற்கு வேண்டிய மூலப் பொருள்கள் இல்லை என்று இது வரையிலும் சொல்லப்பட்டது. அப்படிச் சொல்லிக்கொண்டு வந்த காலம் போய் இன்றைக்கு நிலக்கரி, இரும்பு, மாக்னசைட் போன்ற எல்லா உலோகக் கப் பொருள்களும் நமக்கு கிடைத்திருக்கின்றன. அந்த உலோகப் பொருள்களை எடுத்து பயன்படுத்திக்கொள்ளவும் அவைகளிலிருந்து உற்பத்தியைப் பெருக்க வேண்டும் என்பதற்காகவும் எங்கெங்கே ஆலைகளை ஏற்படுத்த வேண்டுமோ அந்த வழியில் நமது சர்க்கார் நடவடிக்கை எடுத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அதை அறிந்து நான் அவர்களைப் பாராட்டுகிறேன்.

அடுத்தபடியாக வேலையில்லா திண்டாட்டத்தைப் போக்குவதற்கு சிறு தொழில்களையும் குடிசைத் தொழில்களையும் ஆங்காங்கே ஏற்படுத்துவதற்கும் துரிதமாக நடவடிக்கைகளை எடுத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். சில மாதங்களுக்கு முன்னதாக நாட்டின் பல ஜில்லாக்களுக்கு சென்று பார்க்கும்போது ஆங்காங்கே சமுதாய அபிவிருத்தி திட்டப் பிரதேசங்களிலும் மற்ற பிரதேசங்களிலும் பல சிறு தொழில்களை வளர்க்க வேண்டும் என்பதற்காகவும், கைத் தொழில்களை பெருக்க வேண்டும் என்பதற்காகவும் பல லட்சக்கணக்கான பணத்தை செலவழிக்க ஆங்காங்கே பல தொழில்களை ஏற்படுத்தி மக்களுடைய கருத்துக்களை தொழில்வழி திருப்பியிருக்கிறார்கள். எங்கெங்கே எந்தத் தொழிலை ஆரம்பிக்கலாம், எந்தத் தொழிலை

3rd April 1958] [Sri K. R. Viswanathan]

அபிவிருத்தி அடையச் செய்யலாம், நாட்டை எந்த அளவில் தொழில் வளம் பெறச் செய்யலாம் என்று சிந்தித்துக்கொண்டு அந்தச் செய்கையில் இறங்கியிருக்கிறார்கள். இதைக் கண்டு மகிழ்ச்சியடைய வேண்டியதாக இருக்கிறது. முக்கியமாக பங்கு கொள்கிறபடி இண்டஸ்ட்ரியல் கோவாப்பரேட்டிவ்ஸ் என்கிற முறையில் சிறு கைத்தொழில்களை பெருக்க இக் கூட்டுறவு முறையில் முக்கியமாக கவனத்தை செலுத்திக்கொண்டு வருகிறார்கள். மற்றும் தறி இல்லாத நெசவாளர்களுக்குக் கூட கைத்தொழிலை அபிவிருத்தி செய்வதற்கும் அவர்களுக்கு தொடர்ந்து வேலை கிடைப்பதற்குக் இந்த முறை உதவி இருக்கிறது என்பதையும் நாம் அறிக்கிறோம். இப்படிப்பட்ட இண்டஸ்ட்ரியல் கூட்டுறவு இயக்கம் பல ஊர்களில் பல நகரங்களில் ஏற்படுத்தி அங்கே இருக்கிற தறி இல்லாத நெசவாளர்களுக்கு வேலைகொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. இன்னும் பல சிறு தொழில்களையும் ஆரம்பித்திருக்கிறார்கள். இதைத் தவிர செருப்புத் தைத்தல், பூட்டு செய்தல் போன்ற இப்படிப்பட்ட தொழில்களும் ஈரோடு, திண்டுக்கல் போன்ற முக்கியமான இடங்களில் நடைபெற்று வருகின்றன. அங்கே மக்கள் ரொம்பவும் ஆர்வத்தோடு இதில் வேலை செய்து வருகிறார்கள். அங்கேயெல்லாம் பல நூக்கு வேலைகளும் கொடுக்கப்பட்டு வருகின்றன. ஆகவே இப்படிப்பட்ட முறைகளிலும் சர்க்கார் சிறு தொழில்களை வளர்ப்பதற்கு முயற்சி எடுத்துக்கொண்டு வருகிறார்கள்.

தனிப்பட்டவர்கள் இந்த துறையில் தொழில்களை நடத்துவதற்கு முன் வந்தால் அவர்களுக்கும் கடன் கொடுத்து உதவி செய்கிறார்கள். சென்ற ஆண்டு அப்படி கடன் கொடுப்பதற்கு என்று 25 லட்சம் ரூபாய் ஒதுக்கி வைத்திருந்தார்கள். இந்த ஆண்டும் 25 லட்சம் ரூபாய் ஒதுக்கி வைத்திருக்கிறார்கள். இப்படி ஒதுக்கப்பட்டிருக்கக்கூடிய தொகையானது விரைவில் அவர்களுக்குச் சென்று அவர்கள் பயனடையாவிட்டால் உண்மையிலேயே அவர்கள் இதன் பயனை அடைய முடியாமல் போய்விடும். ஆகவே அவர்களுக்கு காலாகாலத்தில் இந்தக் கடன் உதவியைக் கொடுக்க முன் வரவேண்டும் என்று நான் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

10-10
a.m.

அடுத்தபடியாக, சர்க்கார் தொழில் விஸ்தரிப்பு கொள்கையின்பேரில் ஒரு சில யோசனைகள் சொல்ல நான் விரும்புகிறேன். நம்முடைய நாடு விவசாய நாடு. விவசாய நாடாக இருக்கும் நம் நாட்டில் நீர் வளமும் நில வளமும் செழித்து விளங்குகின்றன சில இடங்கள். சில இடங்கள் வரண்ட பிரதேசமாக விளங்குகின்றன. வளம் கொழிக்கின்ற பிரதேசங்களில் இருக்கும் மக்கள் ஆண்டிலே பெரும்பகுதி காலம் வேலை உடையவர்களாக இருக்கிறார்கள். அம்மாதிரி இல்லாமல் வரண்ட பிரதேசங்களாக இருக்கும் சங்கரன்கோவில், உடையார்பாளையம் போன்ற இடங்களில் உள்ள மக்கள் ஒரு ஆண்டில் 4 மாதங்கள்தான் வேலை உடையவர்களாக இருக்கிறார்கள். மற்ற 8 மாதங்களுக்கு வேலையில்லாமல் இருக்கிறார்கள். அத்தகைய பிரதேசங்களில் இருப்பவர்களுக்கு நாம் வேலை கிடைக்கும்படி செய்யவேண்டும். அம்மாதிரி வரண்ட பிரதேசங்கள் நம் ராஜ்யத்தில் எங்கு எங்கு இருக்கின்றன என்பதை கணக்கிட்டு, ஆங்காங்கு இருக்கின்ற இயற்கை வசதிகளைக்கொண்டு சிறு தொழில் வளர்ச்சிக்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளை செய்யவேண்டும் சிறு தொழில் வளர்ச்சிக்கு ஏற்பாடு செய்கின்ற பொழுது அங்கு இருக்கும் தனிப்பட்ட நபர்கள் முன்வரவேண்டுமென்று எதிர்பார்ப்போமானால், அங்கு இருப்பவர்கள் பொருளாதாரத்தில் பின்தங்கியவர்களாக இருப்பதன் காரணத்தினாலே, அவர்களால் தாங்களாகவே சிறு தொழில் வளர்ச்சிக்காக வேண்டிய காரியங்களைச் செய்ய முடியாது. ஆகவே, சர்க்கார் அவர்களுடைய தூண்டுதலுக்கு உதவும்படி, சிறு தொழில் வளர்ச்சிக்கு, பின்தங்கிய பிரதேசத்தில் இருக்கிற மக்கள் தொழில் துறையில் ஈடுபடுவதற்கு சர்க்காரே தூண்டுதலாக வேண்டிய உதவிகளைச் செய்து கொடுக்கவேண்டுமென்று நான் மிகவும் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

அடுத்தபடியாக, உடையார்பாளையம் தாலுகாவில் முந்திரிப் பயிர் அதிகமாக விளைவிக்கப்படுகிறது. 30,000 ஏக்கர் முந்திரிப் பயிர் விளைவிக்கப்படுகிறது.

[Sri K. R. Viswanathan]

[3rd April 1958]

இப்போது முந்திரிக்கொட்டையை வேறு பகுதிகளுக்கு ஏற்றுமதி செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள். அந்தக் கொட்டையிலிருந்து பருப்பை எடுத்து அதை பதப்படுத்தி மேலே நாடுகளுக்கு அனுப்பும் முறையையும், அந்த கொட்டையிலிருந்து எண்ணை எடுத்து, அந்த எண்ணையிலிருந்து பிளாஸ்டிக் போன்ற சாமான்கள் செய்யும் முறையையும் அந்த இடத்தில் உள்ள வர்களே கற்றுக்கொண்டு செய்வதற்கு ஏற்பாடு செய்து, அதற்கு வேண்டிய இயந்திர சாலைகளையும் அமைத்துக்கொடுக்கவேண்டும். அதனால் அங்கு பல கூலி ஆட்களுக்கு வேலை கிடைக்கும். இதை சர்க்கார் முக்கியமாக கவனிக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். சர்க்கார் சொல்லலாம் இது சிறு தொழிலாக இருப்பதனால், அங்கு இருக்கும் மக்கள் இதில் முதலிலே நடவடிக்கை எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும், அதற்கு பிறகு சர்க்கார் உதவிக்கு வருவார்கள் என்று. நான் முன்பு சொல்லியபடி இது பின் தங்கிய பிரதேசமாக இருப்பதனால், சர்க்காருடைய தூண்டுதல், சர்க்காரின் உதவி, சர்க்காரின் “இனிஷியேடிவ்” முதலில் அங்கு வேண்டும் என்று நான் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

அடுத்தபடியாக, உடையார்பாளையம் தாலுகாவிலும், பெரம்பலூர் தாலுகாவிலும் ஜிப்ஸம் அதிகமாக கிடைக்கிறது. அங்கே “பெர்டுலைஸர் பிளாண்டு” உர உற்பத்தி சாலை ஒன்று ஏற்படுத்தவேண்டுமென்று வெகு நாட்களாக கேட்டுக்கொண்டிருக்கிறோம். முன்பு ஒரு சமயம் அமைச்சர் அவர்கள் பதில் அளித்தபோது கூட, அங்கு கிடைக்கின்ற ஜிப்ஸத்தை தனியார் கையில் விடப்போவதில்லை, அதற்கு ஒரு தடை ஏற்படுத்தியிருக்கிறோம் என்று சொன்னார்கள். அதுபற்றி நான் மகிழ்ச்சி அடைகிறேன். அந்த இடத்தில் ஏற்படுத்திய தடையை பயன்படுத்துக்கொண்டு, அந்த ஜிப்ஸத்தை வைத்துக்கொண்டு, ஒரு உர உற்பத்தி சாலையையும், “சல்பூரிக் ஆஸிட்” உற்பத்தி சாலையையும் அரியலூருக்குப் பக்கத்திலே பெரம்பலூர் அல்லது உடையார்பாளையம் தாலுகாவில் அமைத்துக்கொடுத்து, அதன் மூலம் 10,000 மக்களுக்கு தொழில் செய்வதற்கு வசதி ஏற்படும்படி செயல்பேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, தண்ணீர் கிடைக்காத இடங்களிலே நூற்றுக்கணக்கான அடிகள் ஆழத்திற்கு சென்று தண்ணீர் எடுப்பதற்காக குழாய் கிணறுகளை சர்க்கார் இறக்கியிருக்கிறார்கள். அவைகள் கைத்தொழில் இலாகாவினால் இறக்கப்படுகின்றன. இந்த குழாய் கிணறுகள் இறக்கப்பட்டவுடன், ஆங்காங்கு இருக்கிற உள்ளூர் மன்றங்கள், அதாவது பஞ்சாயத்து போர்டுகள், ஜில்லா போர்டுகள் இவைகளை பராமரிக்க வேண்டுமென்று சொல்லி விட்டு விடுகிறார்கள். ரூ. 6,000 முதல் 10,000 வரை செலவழித்து இறக்கப்பட்ட பல கிணறுகள் இன்றைக்கு உள் ஆட்சி நிர்வாகத்தினால் பராமரிக்கப்படாமல் கைவிடப்பட்டு இருக்கின்றன. ஏன் சர்க்கார் இந்த குழாய் கிணறுகளை பராமரிக்கக்கூடாது என்று கேட்கிறேன். உள் ஆட்சி மன்றம் அந்த குழாய் கிணறுகளை எடுத்துக்கொண்டு பராமரித்தால் அதுவும் மக்களுடைய பணம்தான். சர்க்கார் அதை பராமரித்தால் அந்தப் பணமும் மக்களுடைய பணம்தான். ஏன் சர்க்கார் இந்தக் கிணறுகளின் பராமரிப்பை எடுத்துக் கொள்ளக்கூடாது என்று கேட்கிறேன். ஆயிரக்கணக்கான ரூபாய்கள் செலவழித்து இறக்கப்பட்ட அந்தக் கிணறுகள் பாழாகப்போகவிடுவது சரியா? இம்மாதிரி உடையார்பாளையம் தாலுகாவில் லட்சக்கணக்கான ரூபாய்கள் செலவில் இறக்கப்பட்ட 23, 24 கிணறுகள் வீணாகி கிடக்கின்றன என்பதை எடுத்துக்காட்டி, இவைகளின் பராமரிப்பை சர்க்கார் எடுத்துக் கொள்ளவேண்டுமென்று வலியுறுத்துகிறேன்.

DR. SRIMATHI T. S. SOUNDARAM RAMACHANDRAN : கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, நம்முடைய பொருளாதாரத் துறையிலே வேலை வாய்ப்பு வசதிகள் எவ்வளவு முக்கியமான கேந்திரமாக இருக்கின்றன என்பதை நாம் உணர்கிறோம். உற்பத்தியை பெறுக்குவதற்கு, வேலை வாய்ப்பு குறைவாக இருந்தாலும் கனரகத் தொழிலுக்கு முக்கியத்தும் கொடுக்கிறோம். இப்பொழுது அநேக அங்கத்தினர்கள் சொன்னார்கள் வாங்கும் சக்தி குறைந்துவிட்டது, அதனால் துணித் தேக்கம் இருக்கிறது என்று. வேலை வாய்ப்புகள்தான் நாட்டினுடைய வாங்கும் சக்தியையும், பொருளாதாரத்

3rd April 1958] [Dr. Srimathi T. S. Soundaram Ramachandran]

துறையின் அபிவிருத்தியையும் கொண்டுவருமானதால், இதற்கு எவ்வளவு பணம் கொடுக்கப்படுகிறது, எவ்வளவு அதிகமாக நிதி ஒதுக்கலாம், ஒதுக்கிய நிதியை எப்படி அதிகமாக ஆட்களுக்கு ஆயிரக்கணக்கான மக்களுக்கு வேலை கொடுக்கக்கூடிய விதத்தில் செலவழிக்கலாம் என்பதில் இன்னும் அதிகமாக கவனம் செலுத்தி திட்டவட்டமாக திட்டங்கள் போட்டு, எவ்வளவு தூரம் இதற்காக நிதியை மக்களிடமிருந்து கடனாகவும், மத்திய சர்க்காரிடமிருந்தும் பெறமுடியுமோ, அவ்வளவையும் பெற்று அதிக நிதி ஒதுக்க வேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன். கனரகத் தொழில்கள் சம்மந்தப்பட்ட வரையில் எந்தெந்த இடத்தில் எது கிடைக்கிறதோ, அதை வைத்துதான் செய்யமுடியும். ஆனால், சிறு கைத்தொழில்கள் வளர்ச்சி அப்படியல்ல. எந்தெந்த இடங்களில் வேலை வாய்ப்புகள் இல்லாமல் இருக்கிறதோ, எந்தெந்த இடங்களில் மக்கள் பிற்போக்காக இருக்கிறார்களோ, அங்கே ஏதாவது தொழில் வளர்வதற்கு வாய்ப்பு உண்டா என்பதை ஆராய்ந்து அறிந்து அந்த இடத்தில் சிறு கைத்தொழில்களுக்கு, குடிசை கைத்தொழில்களுக்கு வாய்ப்பு கொடுத்தால்தான் அங்கு இருக்கும் மக்களுக்கு வேலை கொடுக்கமுடியும். உதாரணமாக நான் ஒன்றிரண்டு மட்டும் சொல்லுகிறேன். நோம் அதிகமில்லை.

முதுகுளத்தார் தாலுகாவில் பல இடங்களில் நிறைய சண்ணம்பு கிடைக்கிறது. இன்னும் என்னென்ன கிடைக்குமோ எனக்கு தெரியாது. கீழத் தாலுக்காக்களில் தொழில் வளம் வேண்டும், கட்டாயம் அங்கு ஒரு சிமெண்டு தொழிற்சாலை ஏற்படுத்தவேண்டுமென்று பல பேர்கள் கேட்டார்கள். பிற்போக்கு பிரதேசத்திலுள்ள ஜனங்களுக்கு ஆர்வமும் ஆத்திரமும் தொழிலில் அதிகமாக இல்லை என்று சொல்லிவிடலாம். அப்படிச் சொல்லாமல் அந்த இடத்தில் சர்க்கார் முயற்சி எடுத்து என்னென்ன வாய்ப்புகள் இருக்கின்றன என்பதை பரிசீலனை செய்து பார்த்து அங்கே ஏதாவது செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

மாணுதரை எப்பொழுதும் மண் பாண்டங்களுக்கு பெயர்போன இடம். திருப்பவனம், திருப்பாச்சேரி போன்ற இடங்களில் “விராமிக்ஸ், கிளாஸ் பாட்டர்ஸ்” ஒர்க்ஸ் போன்ற தொழில்களை ஏற்படுத்தி செய்யலாம். அதிகமாக குடிசைத் தொழில்களை ஏற்படுத்தினால்தான் அதில் மக்களுக்கு நன்மை இருக்கும். நாட்டில் இருக்கும் தற்போதைய நிலையிலே குடிசைத் தொழில்களை ஏற்படுத்தினால்தான் ஆயிரக்கணக்கான மக்களுக்கு வேலை வாங்கித்தர முடியும். நாட்டினுடைய பொருளாதார முக்கியத்துவத்தை கருத்தில் கொண்டுதான் குடிசைத் தொழிலைப் பற்றி நான் விரிவாக சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். மந்திரி அவர்கள் கூட சொன்னார்கள், “இந்த புல்தகத்தில் பார்த்தால் ஐந்து வருஷங்களுக்கு திட்டமிடப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் செலவழித்திருப்பதைப் பார்த்தால் உங்களுக்கு கொஞ்சமாகத் தெரிகிறது. அப்படியில்லை. சீக்கிரமாக ஒதுக்கிய தொகையை செலவழிக்க முடியும்” என்று. இண்டஸ்டிரியல் எஸ்டேட்களை பொறுத்தவரையில் இயந்திரங்கள் வாங்குவதிலே செலவழித்துவிடலாம். ஆனால் “ஹாண்டிகிராப்ட்ஸ்” குடிசைத் தொழில்களைப் பொறுத்தவரையில் வெளி நாடுகளிலிருந்து இயந்திரங்கள் வரவழிக்கத் தேவையில்லை. “வில்லேஜ் இண்டஸ் டிரீஸுக்கு” ரூ. 223 லட்சம் என்று கொடுத்திருக்கிறது. ஆனால் 1958-59ல் கூட சமார் ரூ. 12 லட்சத்திற்குதான் நாம் திட்டமிட்டிருக்கிறோம். அதனுடைய முக்கியத்துவத்தை நாம் பார்க்கும்பொழுது, “வில்லேஜ் இண்டஸ் டிரீஸ்” மூலமாகத்தான் வேலை வாய்ப்புகள் அதிகமாக கிடைக்கும் என்பதைப் பார்க்கும்பொழுது அதற்குக் காரணம் “பாட்டில் நெக்ஸ்” என்று சொல்லுகிறார்கள் அவைகள் யாவை, பயிற்சி பெற்ற ஆசிரியர்கள் குறைவா என்பதை கவனித்து நிச்சயமாக ரூ. 223 லட்சம் மட்டுமல்ல, இன்னும் அதைவிட இரண்டு பங்கு தொகை செலவழிப்பதற்கு திட்டமிட்டு வேலை செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். இதில் நமக்கு ஒரு கொள்கை அடிப்படை மிகவும் அவசியம். அதுபற்றி ஒன்றிரண்டு வார்த்தைகள் சொல்ல நான் ஆசைப்படுகிறேன். முக்கியமாக எண்ணை ஆட்டுதலை எடுத்துக்கொள்வோம். இப்போது வார்தா செக்கு என்ற திருத்தியமைக்கப்பட்ட செக்கு வந்திருக்கிறது. அவைகளை உபயோகிப்பது கிராமப்

[Dr. Srimathi T. S. Soundaram Ramachandran] [3rd April 1958]

களில் வெகு வேகமாகப் பரவிவருகின்றன. வார்தா செக்கு எண்ணை ஆட்டும் தொழிலுக்கு புத்துயிரளித்திருக்கிறது. இதுபற்றி. எனக்கு விவரமாகத் தெரியாது. எண்ணெய் ஆலைகளுக்குப் புத்துயிரளிப்பதற்கு நாம் நடவடிக்கை எடுத்திருக்கிறோமா? எண்ணெய் ஆலைத் தொழிலில் நவீன அபிவிருத்தி முறைகளைக் கண்டுபிடித்திருக்கிறோமா? எண்ணெய் ஆலைத் தொழிலிலும் நவீன அபிவிருத்தி முறைகளைப் புகுத்தி, கிராமங்களில் இருக்கும் எண்ணெய் ஆட்டும் தொழிலையும், அந்தத் தொழிலையும் சேர்த்து இரண்டையும் அபிவிருத்தி செய்யமுடியுமா என்று பரீக்கவேண்டும், அதற்கான நடவடிக்கைகளை எடுக்கவேண்டுமென்று சர்க்காரைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அதற்கடுத்தபடியாக, கைக்குத்தல் அரிசித் தொழிலைப்பற்றிச் சொல்ல விரும்புகிறேன். அதைப்பற்றி இந்த சபையில் நான் ஆறு வருஷங்களாக சொல்லிவந்திருக்கிறேன். இந்தத் தொழிலை அபிவிருத்தி செய்ய வேண்டும். குடிசைத் தொழில்களில் ஒன்றாக இருக்கும் கைக்குத்தல் அரிசித் தொழில் அபிவிருத்தியடைய வேண்டுமென்பதற்காக மட்டும் நான் இதைச் சொல்லவில்லை. ஜனங்களின் ஆரோக்கியம் அபிவிருத்தியடைய வேண்டும் என்பதற்காகத்தான் நான் இதைச் சொல்கிறேன். கைக்குத்தல் அரிசியில் “பி” வைடமின் அதிகமாக இருக்கிறது. மில்லில் திட்டப்பட்ட அரிசியில் “பி” வைடமின் மிக மிகக் குறைவாக இருக்கிறது. நம் நாட்டு மக்களுக்கு ஏற்படும் நோய்களில் மிகப் பெரும்பாலானவை, “பி” வைடமின் இல்லாததால் ஏற்படுபவைதான்; இதை நான் புள்ளிவிவரங்களைக் காட்டி நிரூபிக்கமுடியும். அப்படி இருக்கும்போது, கைக்குத்தல் அரிசி சம்பந்தமாக நாம் திட்டவாட்டமான முடிவிற்கு வரவேண்டும்; இதுவரையில் இதுசம்பந்தமாக நாம் திட்டவாட்டமான முடிவிற்கு வரவில்லை. மில்கள் இவ்வளவு அரிசிதான் அறைக்கவேண்டும் என்று கட்டுப்பாடு விதிக்க வேண்டும். அதேமாதிரி கேசரிப் பருப்பினால் மக்கள் பாதிக்கப்படாமல் பார்த்துக்கொள்ள வேண்டியிருக்கிறது. கேசரிப் பருப்பானது, மனிதர்களுக்கு நோயை உண்டாக்கக்கூடிய விஷத்தன்மை உள்ளது என்று சொல்கிறோம். ஆகவே கேசரிப் பருப்பினால் மக்கள் பாதிக்கப்படாமல் பார்த்து கொள்ளவேண்டியிருக்கிறது. மில்கள் ஒரு குறிப்பிட்ட அளவு அரிசிதான் அறைக்க வேண்டுமென்று கட்டுப்பாடு விதிக்கவேண்டும். இதைச் செய்வதற்கு மத்திய சர்க்காரையோ மற்றவர்களையோ நாட வேண்டிய அவசியம் இல்லை. நாமே சுகாதாரச் சட்டத்தின்கீழ் சட்டமியற்றலாம். மேலும், பல வியாபாரிகள் மில்லில் நிறைய அரிசி அறைத்து “ஸ்டேர்” பண்ணிவைக்கிறார்கள். அவ்வாறு வெகுசாலமாகச் சேர்த்து வைக்கப்படும் அரிசியில் பூச்சிகள் வந்துவிடுகின்றன. அரிசியில் “பி” வைடமின் இருப்பது நமக்குத் தெரியாவிட்டாலும், பூச்சிகளுக்கு அது நன்றாகத் தெரிகிறது. பூச்சி புழுக்கள் சேர்த்துவைக்கப்படும் அரிசிக்கு வந்துவிடுகின்றன. ஏராளமாக அரிசி அறைத்து அதைச் சேர்த்துவைப்பதைத் தடுப்பதற்கும் சுகாதாரச் சட்டத்தின்கீழ் நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டும். இதை அவசியம் செய்ய வேண்டுமென்று சர்க்காரைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, கைத்தொழில்களைப்பற்றி சில வார்த்தைகள் சொல்ல விரும்புகிறேன். கைத்தொழில்களை அபிவிருத்தி செய்வதற்கான பல திட்டங்களை சர்க்கார் போட்டிருக்கிறார்கள். நல்ல கைத்தொழில்களுக்கு சர்க்கார் ஊக்கமளித்திருப்பதும் எனக்குத் தெரியும். இவைகளுக்காக ஒதுக்கப்படும் பணம் நமுவலதும் செலவழிக்கப்படுகிறது என்று எனக்குத் தெரியவில்லை. பல நல்ல தொழில்கள் இருக்கின்றன. எல்லாவற்றைப்பற்றியும் இங்கே விளக்கமாகச் சொல்வதற்கு எனக்குத் தெரியாது. அனேக இடங்களில் இருந்துவரும் வெண்கல வார்ப்புத் தொழில் விரைவில் அழிந்து போகக்கூடிய நிலைமையில் இருக்கிறது. பல நல்ல தொழில்கள் இப்போது அந்த நிலைமையில் இருக்கின்றன. திருவாடானைக்கோவிலைப் பார்த்தால் இவ்வளவு அழகாகக் கோயில் நிர்மாணிக்கும் ஸ்தபதிகள் இப்போது இருக்கிறார்களா என்ற சந்தேகம் ஏற்படுகிறது. திருநெல்வேலி ஜில்லாவில் அம்பாசமுத்திரம் தாலுகாவில் ப்ரும்மதேசத்திலும், வாக்கைக்குளத்திலும் வெண்கல வார்ப்பு வேலைகள் மிகவும் அழகாகச் செய்யப்படுகின்றன. அங்கே அந்தத் தொழிலாளர்கள் இருக்கிறார்கள். இப்படிப்பட்ட தொழி

3rd April 1958] [Dr. Srimathi T. S. Soundaram Ramachandran]

லாளர்களுக்கு வேலை வாய்ப்புகள் இல்லாவிட்டால், அவர்கள் மாற்றுக் கட்சியினராக மாறுகிறார்கள். இந்த தொழில்களை அழியாதபடி பாது காக்கவேண்டும்.

அம்பர் சர்க்காவைப்பற்றி சில வார்த்தைகள் சொல்ல விரும்புகிறேன். இந்த விஷயத்தில் கனம் தொழில் அமைச்சருக்கு நேரடியான தொடர்பு இல்லாவிட்டாலும் அம்பர் சர்க்காக்களை உற்பத்தி செய்வதில் அவருக்கு பெர்ருப்பு இருப்பதால் நான் கூறும் யோசனைகளை கவனித்து ஆவன செய்ய வேண்டும் என்று அவரைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன். அம்பர் ராட்டை தொழிலை; “டெலெண்டர்லெண்ட் மில்” தொழில் என்று சொல்வது தரும். அம்பர் ராட்டையில் பட்டை போடும் இயந்திரத்தை இன்னும் சலபமாக இயங்கச் செய்வதற்கு வழி கண்டுபிடித்தால் நன்றாக இருக்கும். லட்சக் கணக்கான அம்பர் ராட்டைகளைத் தயாரித்து கிராமங்களில் பெண்களுக்குக் கொடுத்தால் அவர்கள் ஒவ்வொருவரும் ஒரு நாளைக்கு ஒரு ரூபாய் வீதம் பணம் சம்பாதிக்க முடியும். இதைச் செய்யவேண்டும். அம்பர் ராட்டையைக் கண்டு பிடித்தவர் திருநெல்வேலி ஜில்லாவைச் சேர்ந்த ஸ்ரீ ஏகாம்பரம் என்பவர் தான். நூற்பு முறையில் இன்னும் பல அபிவிருத்தி முறைகளைக் கண்டு பிடிப்பதற்கும், அம்பர் ராட்டையை இன்னும் அபிவிருத்தி செய்வதற்கும் அவருக்கு இந்த சர்க்கார் ஏன் வாய்ப்புகளும் வசதிகளும் கொடுக்கக் கூடாது என்று கேட்க விரும்புகிறேன். அம்பர் ராட்டையை இன்னும் அபிவிருத்தி செய்ய வேண்டும் என்று வற்புறுத்திக் கூற விரும்புகிறேன். அதற்கு வேண்டிய வாய்ப்புகளையும் வசதிகளையும் ஸ்ரீ ஏகாம்பரத்திற்கு இந்த சர்க்கார் அளிக்க வேண்டும் என்றும் சொல்ல விரும்புகிறேன். அம்பர் ராட்டை உபயோகத்தை விஸ்தரிக்க வேண்டுமானால் அதிகமான பயிற்சி யாளர்களை—ஆசிரியர்களை—நியமிக்க வேண்டும். அவர்களையும் அதிகப் படுத்தி, பஞ்சாயத் காலாகாலத்தில் கொடுத்தால், கிராமங்களிலுள்ள—மக்கியமாக வரண்ட பிரதேசங்களில்—மக்களுக்கு வேலை வாய்ப்புகள் கிடைக்கும். பல கனம் அங்கத்தினர்கள் கைத்தறி நெசவுத் தொழிலைப் பற்றிப் பேசினார்கள். அவர்களுக்கு கைத்தறித் தொழிலில் இருக்கும் அக்க றையையும், அந்தத் தொழிலுக்கு ஏற்பட்டிருக்கும் நெருக்கடியைப்பற்றி இருக்கும் கவலையையும் நான் அறிவேன். அவர்களுக்கு நான் ஒன்று சொல்ல விரும்புகிறேன். அந்தக் கவலையிலும் அக்கறையிலும் நானும் பங்குகொள்கிறேன். கைத்தறியை ஆதரிக்கும் நாம் எல்லோரும் கதரையும் ஆதரிக்க வேண்டும். நமது துணிக் தேவைகளை, நூறு சதவிகித மும் கதரினாலேயே பூர்த்திசெய்து கொள்ளவேண்டும். கதரை உப யோகிக்க வேண்டுமென்று எல்லாக்கட்சிகளையும் கேட்டுக்கொள்கிறேன். நாம் எல்லோரும் கதர் ஆடைகளையே அணிந்தால் கிராம மக்களுக்கு வேலை வாய்ப்புகள் கிடைக்கும். நாம் மில் துணிகளை அணியாமல் இருந்தால் கைத்தறிக்கு உதவுமாபடி நாம் மத்திய சர்க்காரை நன்றாக வற்புறுத்திக் கேட்கலாம்.

அம்பர் ராட்டையை இன்னும் எவ்வளவு அபிவிருத்தி செய்யலாம் என்று சர்க்கார் ஆராய்ச்சி செய்யவேண்டும். குடிசைத்தொழில்களை வளர் க்கவேண்டும். இந்த விஷயத்தில் சர்க்காருக்கு ஒரு அடிப்படையான கொள்கை இருக்க வேண்டும்.

SRI S. M. ANNAMALAI : கனம் சட்டமன்றத் தலைவர் அவர்களே, இந்த மான்யக் கோரிக்கைக்குக் கொடுக்கப்பட்டுள்ள வெட்டுப் பிரேரேபணை களை ஆதரிக்கிறேன். 1958-59-ம் ஆண்டுக்கு இந்த இனத்திற்காகப் பட் டெண்டில் ஒதுக்கப்பட்டுள்ள பணம் 54.39 லட்சம் ரூபாய். சென்ற ஆண்டு இந்த இனத்திற்காக ஒதுக்கப்பட்ட பணம் முழுவதும் மிச்சமின்றி செல வழிக்கப்படவில்லை. அதற்குக் காரணம் என்ன? சில திட்டங்கள் முன் கூட்டியே ஆரம்பிக்கப்படவில்லை என்று ஆட்சியாளர்கள் காரணம் சொல் கிறார்கள். அப்படியானால் மிஞ்சியிருக்கும் பணத்தை மற்ற காரியங்களுக் காக ஏன் செலவழித்திருக்கக்கூடாது என்று நான் கேட்கிறேன். அடுத்த படியாக, மத்திய சர்க்காரிலிருந்து வரும் கிராண்டுகளை எடுத்துக்கொண்டால் “லார்ட் ஸ்கேல் இண்டஸ்ட்ரிஸ்” க்காகவும், “மீடியம் ஸ்கேல் இண்டஸ்ட்ரிஸ்” க்காகவும் பணம் கொடுக்கப்படவில்லை. அரசாங்கத்தார் இதற்கு

[Sri S. M. Annamalai]

[3rd April 1958]

தகுந்த காரணம் சொல்லவில்லை. நாங்கள் இவ்வாறு கூறினால், திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தினர் எதற்கெடுத்தாலும் “வடக்கு வாழ்கிறது, தெற்கு தேய்கிறது” என்று சொல்கிறார்கள் என்று ஆளும் கட்சி அங்கத்தினர்கள் சொல்வார்கள். ஆனால், இந்த தொழில் களுக்கு மத்திய சர்க்கார் நிதி உதவி அளிக்கவில்லை என்பது உண்மை. மேலும், சிறு தொழில்களுக்கு 5.99 லட்சம் ரூபாய்தான் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதற்குக் காரணம் என்ன? அதற்குத்தபடியாக கிராண்டுகளை எடுத்துக்கொள்வோம். 1957-58-ல் 9.44 லட்ச ரூபாய் ஒதுக்கப் பட்டது, ஆனால் செலவழிக்கப்பட்டது 5.05 லட்ச ரூபாய்தான். இந்த ஆண்டு 2.48 லட்ச ரூபாய்தான் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது, இது மிக மிகக் குறைவானது. இரண்டாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் கிராமக் கைத்தொழில் களுக்காக 2.24 லட்ச ரூபாய் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதில் இதுவரை செலவாகியுள்ள தொகை ரூ. 11 லட்சம்தான். மீதித் தொகை செல வுழிக்கப்படவில்லை. பட்ஜெட் எஸ்டிமேட்டில், 199.69 லட்ச ரூபாய் 1956-57-ல் செலவழிக்கப்பட்டதாகக் கூறப்பட்டிருக்கிறது. அதில், 0.03 லட்ச ரூபாய் செலவிற்கு “details are not available” என்று சொல்லப்பட்டிருக் கிறது. விவரம் கொடுக்கப்படாது வருந்தத்தக்கது. யானைக்கு அல்லா வாங்கிப் போட்டாக விவரம் கொடுத்திருந்தாலும், பரவாயில்லை என்று சொல்லலாம். இங்கே விவரம் கொடுக்கப்படவில்லை.

10-30
a.m.

இதற்கு அடுத்தபடியாக, திருவண்ணாமலைப் பகுதியில் இரும்பு கிடைக் கிறது என்று டைரக்டர் ஆப் இண்டஸ்ட்ரீஸ் அண்டு காமர்ஸ் சொன்னார் கள். போளூர் பகுதியில் கந்தகம் (சல்பர்) கிடைக்கிறது என்று சொல்லி அதைத் தோண்டியெடுப்பதற்காக வேண்டி, அமெரிக்காவிலிருந்து ட்ரில் கள் வாங்க உத்தரவு பிறப்பித்திருப்பதாகச் சொன்னார்கள். அந்த உதன டியாகக் கவனித்து, அதற்குத் தகுந்த நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டுமென்று மிகவும் தாழ்மையுடன் நான் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

அன்றைக்குக் கூட ஒரு கேள்விக்குப் பதில் சொல்லும்போது, அமைச்சர் அவர்கள் சொன்னார்கள்—சந்தவாசலில் ஒரு காகிதத் தொழிற்சாலை ஆரம்பிப்பதென்றால் அதற்குப் பல கோடி ரூபாய்கள் செலவாகும் என்று. சந்தவாசல் காடுகளில் ஏராளமான மூங்கில் கிடைக்கிறது. அங்கு ஒரு காகிதத் தொழிற்சாலை ஆரம்பிக்கவேண்டுமென்று பல மனுக்கள் சர்க்கா ருக்கு அனுப்பியிருக்கிறார்கள். இதுவரை அந்த மனுக்கள் கவனிக்கப்படா மலிருக்கின்றன. அந்த இடத்தில் ஒரு காகிதத் தொழிற்சாலை ஆரம்பித் தால் ஏறத்தாழ

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : கனம் அங்கத்தினர் அவர்கள், அந்தக் காகிதத் தொழிற்சாலையை சர்க்காரே நடத்தவேண்டு மென்று சொல்கிறார் என்று கேட்க விரும்புகிறேன்.

SRI S. M. ANNAMALAI : சர்க்கார் நடத்தவேண்டும் என்றுதான் நான் சொல்கிறேன். அப்படிச் சொல்வதற்குக் காரணம் என்னவென்றால், அங்குள்ள மக்கள் ஜவ்வாது மலைவாசிகள். மலை மீது வசிப்பவர்கள். பெரும் முதலாளிகளாகவோ, பல லட்ச ரூபாய்களுக்கு அதிகாரிகளாகவோ உள்ள மக்கள் அங்கு கிடையாது. ஆகவே, சர்க்காரே முன்வந்து சந்த வாசலில் ஒரு காகிதத் தொழிற்சாலையை ஆரம்பிக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்ளுகின்றேன்.

கேள்வி நேரத்தின்போது நான் கேட்ட ஒரு கேள்விக்கு அமைச்சர் அவர் கள் பதில் சொல்லும்போது, “திராவிட முன்னேற்றக் கழகத் தோழர்கள் போட்டியிட்டிருந்தாலும் கலசபாக்கம் பிரக்கா ப்ளாக் டெவலப்மென்ட் எரியாவாக எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது”. அதனால்தான் அதிக கைத் தொழில்கள் ஆரம்பிக்கப்பட்டன என்று சொன்னார்கள். அதேபோல், போளூரிலும் ப்ளாக் டெவலப்மென்ட், கம்யூனிடி ப்ராஜெக்ட் ஆகிய இரண்டு வகைத் திட்டங்களும் இருக்கின்றன. இருந்தும் கூட, 1957-வது ஆண்டுக்குப் பின்னால்தான் அங்கு அந்தத் திட்டங்கள் எடுக்கப்படவில்லை. வெகுதாமத மாக நடத்துகிறார்கள். அங்கிருக்கும் அதிகாரிகளைக் கேட்டால், “நாங்கள்

3rd April 1958]

[Sri S. M. Annamalai]

என்ன செய்வது? நாங்கள் மற்ற இடங்களில் இதற்கு முன்னமேயே ஆரம்பித்துவிட்டோம். ஆகையால், அப்படிப்பட்ட தொழிற்சாலையை அந்த இடத்தில்தான் ஆரம்பிக்கவேண்டும்” என்று சொல்லுகிறார்கள்.

(இச்சமயத்தில் ஸ்ரீ டி. டி. டேனியேல் தலைமை வகித்தார்)

இதற்கு முன்னால் ஒரு மான்யத்தில் பேசும்போது, “திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தினர் வெற்றி பெற்ற இடங்களில் ஒரு திட்டம்கூட ஆரம்பிக்கப்படவில்லை” என்று நான் அரசாங்கத்தின்மீது குற்றம் சாட்டியிருக்கிறேன். அதுபோல், இப்பொழுதும் சொல்கிறேன். கலசப்பாக்கத்தில் நான்கு கைத் தொழில்களை ஆரம்பித்த சர்க்கார், போளூர் தொகுதியில் ஒன்று கூட ஆரம்பிப்பதற்கு இந்தத் திட்டத்தில் இடத்தைக் காணோம். ஆகையால், தயவு செய்து அந்த இடத்தில், கட்சி மாறுபாடு இன்றி, கட்சிக் கண்ணோட்டம் இல்லாமல், எல்லா இடங்களிலும் மக்கள் வாழ்கிறார்கள் என்ற முறையில் கருத்து வேறுபாடு இன்றி, என்னுடைய தொகுதியில்கூட பல கைத் தொழில்களை ஆரம்பிக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு என்னுடைய பேச்சை முடித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

* SRI A. VEDARATHNAM : கனம் சேர்மன் அவர்களே, இந்த கைத்தொழில் இலாகா செய்து வருகின்ற வேலையைத்தான் இங்குள்ள எதிர்க் கட்சி அங்கத்தினர்கள் கூட வெகுவாகப் பாராட்டினார்கள். அதில் ஒன்றும் வியப்பு இல்லை என்பதை நான் கூற விரும்புகிறேன். ஏனெனில், இந்த இலாகாவை நிர்வகிக்கின்ற மந்திரி அவர்கள், நம்முடைய அகில இந்தியாவிலுமே உள்ள எல்லா ராஜ்யத்திலும் இதே மாதிரி இந்தத் தொழில் துறையை நிர்வகிக்கின்ற ஒரு ஆற்றல் பெற்றவர்கள்—அந்த பொறுப்பை ஏற்றுக்கொண்டிருக்கும் காரணத்தினால், அவர்கள் சக்தி முழுவதும் இந்த ஒரு ராஜ்யத்திலேயே அடக்கி வைத்திருக்கும்போது இங்கே இந்த மான்யத்தின் மீது பேசக்கூடிய மற்ற எதிர்க்கட்சி அங்கத்தினர்களாலும் பாராட்டப் படுவதில் வியப்பு ஒன்றும் இல்லை என்பதை முதலில் கூறிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

கைத்தொழிலைப்பற்றி வெகுவாகப் பேசப்படுகிற இந்த நேரத்தில், “வடக்கு வாழ்கிறது, தெற்கு தேய்கிறது” என்றெல்லாம் குற்றம் சாட்டப்படுகிற இந்த நேரத்தில், கைத்தொழிலுக்காக நம்முடைய ராஜ்ய சர்க்கார் எவ்வளவு நிதி ஒதுக்கி அந்தத் தொழிலை வளர்ப்பதற்கு என்ன செய்கிறது என்பதைச் கொஞ்சம் கூர்ந்து கவனித்துப் பார்த்தால் ஒன்றும் இல்லை என்று சொல்லவேண்டியிருக்கிறது. மத்திய சர்க்கார் எந்தெந்த தொழிலுக்கு எவ்வளவு அவர்கள் நிதி கொடுக்கிறார்களோ அதற்குரிய பகுதியைத் தான் நம்முடைய சர்க்கார் கொடுக்கும் நிலையில் இருக்கிறதேயல்லாமல் நம்முடைய நாட்டில் என்ன தொழில்களை இங்கே வளர்ப்பதற்கு சாத்தியக் கூறுகள் இருக்கின்றன என்று ஆராய்ந்து, அதற்குத் தகுந்தபடி நம்முடைய நிதியைப் பயன்படுத்தி நம்முடைய தொழிலை வளர்ப்பதற்கான முறையில் நம்முடைய அரசாங்கம் ஏதும் செய்யவில்லை என்ற யோசனையை நான் சர்க்காருக்கு குறிப்பிடுகிறேன்.

எனவே, நம்முடைய ராஜ்யத்தில் இந்தக் கைத்தொழில் வளர்ச்சி அடைய வேண்டுமானால், இங்கிருக்கும் சூழ்நிலைக்கொப்ப, அதை வளர்க்க வேண்டுமானால், குறைந்த பட்சம் நமக்கு ஒரு கோடி ரூபாயாவது இந்தக் கைத்தொழில் இலாகாவுக்கு என்று தனி நிதி ஒதுக்கி, அதன் மூலமாக இந்த தொழிலை வளர்த்தால்தான், இரண்டாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தின் இறுதியில் இந்த நாட்டில் வேலையில்லாத திண்டாட்டத்தை அடியோடு போக்க வேண்டுமென்று திட்டத்தை வகுத்திருக்கிற நாம், அதைப் பூர்த்தி செய்ய முடியும் என்ற விஷயத்தையும் அரசாங்கத்திற்கு நான் பணிவுடன் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

கைத்தொழில் பண்ணை என்பது மிக அருமையான முறையிலே நம்முடைய மாகாணத்தின் தலைநகரத்தில் ஆரம்பிக்கப்பட்டு, அங்கே வேலை நன்றாக நடந்து வருகிறது. நம்முடைய தேசத்துப் பிரதமர் பணிபுட நேரு அவர்கள் திறப்பு விழாவுக்கு அங்கே சென்றிருந்தபோது

[Sri A. Vedarathnam]

[3rd April 1958]

பார்த்தேன், அங்கு வெறும் கட்டிடங்கள்தான் இருந்தன. அதற்கு ஒரு மாதம் கழித்துப் பார்க்கும் போது, ஆச்சரியமாக இருந்தது, பிரமிக்கத் தகுந்த முறையிலே இருந்தது. மூக்குக் கண்ணாடி பிரேமியிலிருந்து ரேடியோ செட் வரையில் தயாரிப்பதற்கான சகல கைத்தொழில்களிலும் அங்கே வேலை நடந்து வருவதைப் பார்க்க வியப்பாக இருந்தது.

டாக்டர் செளந்தரம் அம்மையார் அவர்கள் அம்பர் சர்க்கா ஆராய்ச்சி செய்யவேண்டுமென்று சொன்னார்கள். அம்பர் சர்க்காவை அங்கே அவர்கள் மீண்டும் ஆராய்ந்து நான்கு ஸ்பின்டில்கள் உள்ள அம்பர் சர்க்காவை எட்டு ஸ்பின்டில் அதே இராட்டையில் நூற்பதற்கான அம்பர் ராட்டைகளெல்லாம் ஆராய்ச்சியின் மூலமாகக் கண்டுபிடித்து வைத்திருப்பதைப் பார்த்தபோது மிக மகிழ்ச்சியாக இருந்தது : அவ்வளவு திருப்திகரமாக அங்கே வேலை நடக்கிறது.

நம்முடைய தலை நகரத்தில் மாத்திரம் இம்மாதிரி பண்ணைகள் இருந்தால் போதாது. அவர்கள் என்ன செய்திருக்கிறார்கள் ? அந்த இலாகாவுக்கு, ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் அடுத்த அடுத்த வருஷங்களுக்கு ஒதுக்கி வைத்திருக்கும் நிதியை இந்த ஆண்டிலேயே பெற்று, அடுத்த ஆண்டுகளுக்கு நடக்க வேண்டிய வேலைகளைக்கூட இப்போதே அவர்கள் முடித்து விட்டார்கள் என்ற விஷயத்தைக் கூறும்போது நான் மிகவும் சந்தோஷம் அடைகிறேன். இங்குள்ள அங்கத்தினர்கள் அத்தனை பேரும் அதைக் கேட்டு மகிழ்ச்சி அடைவார்கள் என்று நினைக்கிறேன்.

அப்படியிருக்கும் ஒரு நிலையிலே இன்னும் ஒரு வருத்தமான நிலையையும் நான் இங்கே சொல்லாமல் விடுவதற்கு என்னை முடியவில்லை. காதி அண்டு வில்லேஜ் இண்டஸ்ட்ரிஸ் போர்ட்டிலே கைத்தொழிலுக்காக, அம்பர் ராட்டைக்காக, ஒதுக்கிய பணத்திலே சற்றேறக்குறைய ஒரு கோடி ரூபாய் வரையில் நாம் பயன்படுத்த முடியாமல் லாபஸ் ஆகி அந்தப் பணம் வீணாகிப் போயிருக்கிறதென்று சொன்னால் அதைக் குறித்து வருத்தப்படாமல் இருக்க முடியவில்லை. ஏனெனில், அம்பர் ராட்டை மூலமாகத் தான் கிராமத்திலே குடிசையில் வாழ்கின்ற மக்களுடைய வேலையில்லாத திண்டாட்டத்தை நாம் போக்க முடியும், வேறு எந்த கணரகத் தொழில் மூலமாகவும் அவர்களுடைய வேலையில்லாத திண்டாட்டத்தை நாம் போக்க முடியாது. விவசாயத்தில் சில மாத காலங்கள் ஈடுபட்டு, பாக்கி காலம் எல்லாம் சம்பம் இருக்கிற மக்களுடைய வேலையில்லாத திண்டாட்டத்தைப் போக்க வேண்டுமானால், அதற்குச் சிறந்ததொரு வரப் பிரசாதம் போன்று அமைந்திருக்கிற இந்த அம்பர் ராட்டைக்காக காதி டைரக்டர் ஒரு கோடி ரூபாய் நம்முடைய மாகாணத்திற்கு ஒதுக்கியிருந்தும், தேர்ச்சிபெற்ற யோசனை சொல்கிற ஆள் இல்லை என்ற காரணத்திற்காக ஒரு கோடி ரூபாயை நாம் பயன் படுத்திக்கொள்ளாமல் விடுவது என்று சொன்னால், அதைக் குறித்து வருத்தப்படாமலிருக்க முடியாது. இருபத்தியைந்து லட்சம் ராட்டைகளில் இந்த ஐந்தாண்டுக்கும் இந்த நாட்டிலே பயிற்சி அளித்து, நூற்றும்படியாகச் செய்து, இங்குள்ள கைத்தொழிலாளர்களுக்கு உள்ள நூல் பஞ்சத்தைப் போக்கி, இந்த நாட்டிலேயே வேலையில்லாத திண்டாட்டம் இல்லாமல் போக்க வேண்டுமென்ற அந்த இனத்திற்காக அவ்வளவு பெரும் தொகையை நாம் பயன் படுத்திக்கொள்ளாமல் விடுவது வருத்தத் தக்க விஷயம் என்பதையும் நான் பணிவுடன் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். அது எப்படியாவது மீண்டும் கிடைக்கும்படியாக மீண்டும் கனம் அமைச்சர் முயற்சி செய்து, அடுத்த ஆண்டுக்குள்ளேயே அதை அவர்கள் உபயோகப்படுத்துகிற முயற்சியை எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும். இரண்டு இலாக்காக்களும் வேறு வேறு இருக்கிற காரணத்தினால் ஒருகால் இது பயன் படுத்திக்கொள்ளப்படவில்லையோ என்று நான் அஞ்சுகிறேன். அங்கே பார்த்தேன், அம்பர் சர்க்காவில் எட்டு ஸ்பின்டில் ஏற்பாடு செய்கிறார்கள். அம்பர் சர்க்காவுக்காக கொடுத்த பணம் ஒரு கோடி ரூபாய் வரை லாபஸ் ஆகிறது இன்னொரு பக்கத்தில் என்று சொன்னால், இந்த இரண்டு திறமையும் ஒன்றாகச் சேர்த்தால் இன்னும் இந்தப் பணி நன்றாக நடக்கும் என்ற எண்ணம் தோன்றுகிறது. மந்திரி சபைக்குள்ளே இருக்கும் மாறுதலை என் போன்றவர்கள் கூறுவதற்கு அதிகாரம் கிடையாது, எனக்கு உரிமை இல்லை. இருந்த

3rd April 1958] [Sri A. Vedarathnam]

போதிலுங்கூட, அவர்கள் இதைப் புனராலோசனை செய்து கைத்தொழிலோடு கைத்தொழில் இருந்தால்தான் அது சரியான முறையில் பயன் அளிக்கும். ஆகையால், இந்த விஷயத்தையும் அவர்கள் உணர்ந்து அந்த இலாகாவையும் இத்துடன் மாற்றினால் அடுத்த ஆண்டுக்குத் தர வேண்டிய பணத்தைக்கூட முன்னதாகவே பயன்படுத்திக்கொண்ட மந்திரி அவர்கள், இந்தப் பணத்தை அடுத்த ஆண்டுக்கே பயன்படுத்திக்கொள்ளாமல் போனாலும், கொடுத்த பணம் லாபம் ஆகாமல் செய்து விடுவார்கள் என்று நான் எதிர்பார்க்கிறேன். அதுமாதிரம் அல்லாமல் இந்தக் கைத் தொழில் பண்ணை இருக்கிறதே அது சென்னை தலைநகரத்தில் இருந்தால் போதாது. பல ஜில்லாக்களில் இருக்கவேண்டுமென்று மூன்று, நான்கு பண்ணைகளை ஆரம்பிக்கத் திட்டமிட்டிருக்கிறார்கள். அது போதாது. குறைந்த பட்சம் ஜில்லாவிற்கு ஒரு கைத்தொழில் பண்ணையாவது இருந்தால் தான் நல்லது. வேலையில்லாத திண்டாட்டம் ஒவ்வொரு ஜில்லாவிலும் இருக்கிறது. ஒரு ஜில்லாவிற்கு இன்னொரு ஜில்லா திறமையிற் குறைவு என்று அல்ல. கைத் தொழில் திறமை நமது மாகாணம் முழுவதும் நிரந்தரமாகப் பொதிந்து கிடக்கிறது என்ற காரணத்தினால் ஒவ்வொரு ஜில்லாவிலும் குறைந்த பட்சம் ஒரு இண்டஸ்ட்ரியல் எஸ்டேட்ாவது ஏற்படுத்த வேண்டும் என்பதாகக் கேட்டுக்கொள்கிறேன். இதற்கு ஒரு காரியம் செய்யலாம். நம் ராஜ்யத்தில் வேலையில்லாதவர்களை ஆண்டுக்குப் பல்லாயிரக்கணக்காகப் ப்ரொட்யூஸ் பண்ணிக்கொண்டிருக்கிற பாக்கடிகளை, அதாவது கல்லூரிகள், உயர்நிலைப்பள்ளிகள், இவற்றில் எண்ணிக்கையைக் குறைத்துக் கொண்டாவது ஒவ்வொரு ஜில்லாவிற்கும் குறைந்த பட்சம் ஒரு கைத்தொழில் பள்ளியை ஏற்படுத்த வேண்டும் இன்றைக்கு ஹரிஜனங்களுக்கு மாடு கொடுக்கிறோம், உரம் கொடுக்கிறோம், விதை கொடுக்கிறோம், வீடு கொடுக்கிறோம், நிலம் கொடுக்கிறோம். எல்லாம் தானமாகவே கொடுத்துக்கொண்டிருக்கிறோம், அவர்களை தானம் வாங்குகிற நிலைமையில் வைத்து, நம்மை தானம் கொடுக்கிறவர்களாக ஆக்கிக்கொண்டிருக்கிறோம். இந்த நிலைமையை மாற்றி ஒவ்வொரு ஜில்லாவிலும் கைத்தொழில் பள்ளியை ஏற்படுத்தி அவர்களுக்கு சொந்தமாகத் தொழில் செய்து பிழைக்கும் திறமையை உண்டாக்கிவிட்டால் அவர்களும் தானம் வாங்கும் நிலைமையில் இருக்கமாட்டார்கள். நாமும் தானம் கொடுக்க வேண்டியவர்களாக இருக்கமாட்டோம் என்று சொல்லி கொள்ள விரும்புகிறேன். அப்படிச் செய்தால் நம் மாகாணம் எல்லா வகையிலும் தொழில் வளம் பெற்று விளங்கும் என்பதில் எள்ளளவும் சந்தேகம் கிடையாது. நான் பார்த்திருக்கிறேன். இந்த மாகாணத்தில் இருக்கிற கைத்தொழில் பள்ளியில் பம்பு செட், மோட்டார் முதலிய வற்றையெல்லாம் மிகவும் திறம்பட்ட தயாரிக்கிறார்கள். இந்தியா விற்குள்ளேயே இங்கேதான் மிகச் சிறந்ததனவையாகத் தயாரிக்கப்படுகிறது என்கிற புகழுரைக்கு நம் மாகாணம் இலக்காயிருக்கிறது என்பதைப் பெருமையோடு சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். நம் ராஜ்யத்தில் ஒரு ஜில்லாவில் இருக்கக்கூடியவர்களுக்குத் தான் இது சாத்தியம் என்பது அல்ல. ஜில்லாவிற்கு ஒன்றுவது குறைந்த பட்சம் கைத்தொழில் பள்ளியை—இண்டஸ்ட்ரியல் ஸ்கூலை—ஏற்படுத்த வேண்டும் என்பதை வற்புறுத்திச் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

அடுத்தபடியாக கொஞ்ச நாளைக்கு முன்னால் தஞ்சாவூர் ஜில்லாவில் ஒரு சைக்கிள் பாக்கடரியும், தீக்குச்சி பாக்கடரியும் ஆரம்பிக்கப்பட்டுவதாக கனம் அமைச்சர் அவர்கள் சொன்னார்கள். அந்த சைக்கிள் பாக்கடரி என்ன ஆயிரத்தோடு தெரியவில்லை. சைக்கிளில் ஏறிக்கொண்டு உலகத் தைச் சுற்றிவரப்போய்விட்டதோ என்னவோ? சைக்கிள் தொழிற்சாலையை அந்த ஜில்லாவில் ஆரம்பிப்பது பற்றிய பேச்சே ஒன்றும் இல்லை. அதற்கு அறுபது லட்சம், தொண்ணூறு லட்சம் என்று ஒன்றும் மூலத்தனம் போடவேண்டிய அவசியம் இல்லை. ஐந்தாறு லட்சம் ரூபாய் இருந்தால் போதும். தொழிற்சாலையை ஆரம்பித்துவிடலாம். செலவு செய்யப்படாமல் தேங்கிவிட்ட பணத்தைக் கொண்டாவது இந்த சைக்கிள் தொழிற்சாலையை—விவசாயம் தவிர வேறு எந்தத் தொழிலும் தெரியாத அந்த ஜில்லாவில், இன்றைக்கு வேலையில்லாமல் திண்டாடிக்கொண்டிருக்கிற

[Sri A. Vedarathnam]

[3rd April 1958]

வர்களுடைய நலனுக்காகவாவது, உடனடியாக ஆரம்பிக்க தக்க நடவடிக்கை எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்பதாகக் கேட்டுக்கொள்கிறேன். அதே போல் தீப்பெட்டி தொழிற்சாலையையும் ஆரம்பிக்கப் போவதாகச் சொன்னார்கள். தீப்பெட்டித் தொழிற்சாலையில் வேலையில்லாக் கஷ்டம் இன்றைக்கு ஏற்படுகிறது என்று சொன்னாலும் சர்க்கார் உற்பத்தி செய்கிற தீப்பெட்டிக்கு அதிக கிராக்கி இருக்கிற காரணத்தினால் அதைத் திறம்பட மேலும் வளர்த்து தஞ்சை ஜில்லாவில் ஒரு தீப்பெட்டித் தொழிற்சாலையையும் ஏற்படுத்த வேண்டுமென்பதாகக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக சிறு கைத் தொழில் பொருள்களை உற்பத்தி செய்து விட்டால் மட்டும் போதாது. உற்பத்தியான பொருள்களை விற்பனை செய்வதற்கும் மார்க்கம் இருக்க வேண்டும். ஆகவே ஏராளமாகக் குவித்திருக்கிற பொருளை விற்பனை செய்வதற்கும் விற்பனை எம்போரியம் ஏற்படுத்த வேண்டும் என்பதாகக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

கடைசியாக அசிஸ்டெண்ட் டைரெக்டர் ஆப் இண்டஸ்ட்ரிஸ், இரண்டாயிரம் ரூபாய் வரையில் அந்த அந்த ஜில்லாவில் செலவு செய்யலாம் என்கிற டிஸ்க்ரிஷனரி பவரைக் கொடுத்திருப்பதைப் பாராட்டி என்னுடைய பேச்சை முடித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

Sri A. MARIAPPAN : கனம் சேர்மன் அவர்களே, தொழில் மந்திரி அவர்கள் கோரியிருக்கும் மானியத்தை நான் ஆதரிப்பதோடு இந்த இலாகாவின் குறிப்பாக கூட்டுறவு இலாகாவின் நல்ல முறையில் காரியங்களைச் செய்வதற்காகப் பாராட்டுகிறேன்.

அதே நேரத்தில் நம்முடைய அகில இந்திய பாலியியை எடுத்துக் கொண்டால் அதனால் கைத்தறி நெசவுத் தொழிலுக்குப் பெரிய பாதகம் ஏற்படுமா என்று அஞ்ச வேண்டியிருக்கிறது. உண்மையிலேயே நாம் இன்றைக்கு கைத்தறி நெசவுத் தொழிலைப் பல வகையிலும் வளர்க்க வேண்டும் என்பதற்காக நடவடிக்கைகள் எடுத்துக் கொண்டு வருகிறோம். அதே நேரத்தில் அகில இந்தியக் கொள்கையானது அதாவது—சாராயம் இறக்குமதி செய்யக்கூடாது, நார்ப்பட்டு இறக்குமதி செய்யக்கூடாது என்று செய்திருப்பதானது இந்த கைத்தறித் துணி விலை ஏறுவதற்குக் காரணமாக அமைந்துவிட்டது. மில் துணிக்கும் எக்ஸைஸ் வரி குறைக்கப் பட்டுவிட்டதனால் மில் துணியோடு கைத்தறித் துணி போட்டி போட முடியாமல் இருக்கிறது. ஆகவே நமது சர்க்கார் மத்திய சர்க்காரிடத்தில் சொல்லி இரண்டாவதுக்கு அதிகமாகவே கூட ரிபேட் கொடுக்கும்படியாகச் சிபார்சு செய்ய வேண்டும் என்பதாகக் கேட்டுக்கொள்கிறேன். ஏற்கனவே இதைப்பற்றி மத்திய சர்க்காருக்குச் சொல்லியிருந்தாலும் மத்திய சர்க்கார் கைத்தறி நெசவுத் தொழில் விஷயத்தில் அதிக அக்கறை செலுத்துவதாகத் தெரியவில்லை. ஆகவே இம்முறை கண்டிப்பாக வலியுறுத்திச் சொல்லியாவது கைத்தறி, நெசவுத் தொழிலுக்குப் பாதுகாப்பு அளிக்க வேண்டும் என்பதாகக் கேட்டுக் கொள்கிறேன். துணித் தேக்கத்தைப் பார்த்தால் சாதாரணமாக சென்ற மாதம் மூன்று கோடி தேங்கியிருந்தது. இப்போது ஐந்து கோடி ரூபாய்க்கு தேங்கி கிடக்கிறது. தேங்கிக் கிடப்பதோடு மத்திரம் அல்ல. கூட்டுறவு சங்கங்கள் நெசவாளர்களுக்கு கூலி கூடக் கொடுக்க முடியாத நிலைமை ஏற்பட்டிருக்கிறது. நிலைமையை பார்த்தால் 1951-52-ம் ஆண்டு நம் மாகாண கைத்தறி நெசவாளர்களுக்கு இருந்த நெருக்கடி, கஷ்டம் இவற்றையெல்லாம் அதிகமாக இப்போது ஏற்பட்டு விடுமா என்று பயப்பட வேண்டியதாக இருக்கிறது. மத்திய சர்க்காரிடமிருந்து நிதி வரவேண்டும் என்று காத்திராமல் உடனடியாக நமது சர்க்காராவது ஒரு கோடி அல்லது இரண்டு கோடி கொடுத்து மாகாண சங்கத்தின் மூலமாக துணிகளை வாங்க வேண்டும் என்பதாகக் கேட்டுக்கொள்கிறேன். அதனால் இவர்களுக்கு நஷ்டம் ஒன்றும் வந்துவிடாது. வரப்போகிற சித்திரை வைகாசி மாதங்களில் கல்யாண முகூர்த்த காலங்கள். சாதாரண நாட்களில் நமது ஜனங்கள் கைத்தறித் துணியை வாங்க முடியாவிட்டாலும் கல்யாண காலங்களில் நிச்சயமாக வாங்குவார்கள். ஆகவே சர்க்கார்

3rd April 1958]

[Sri A. Mariappan]

கடனாகவாவது ஒரு கோடி, இரண்டு கோடி கொடுத்து கைத்தறி நெசவாளர்களுக்கு உள்ள கஷ்டங்களை மாகாண சங்கத்தின் மூலமாகக் குறைக்க முன் வரவேண்டும் என்பதாகக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

மாகாண சர்க்கார் தங்களுக்கு நஷ்டம் ஏற்படும் என்று பயப்படுகிறார்கள். 10-50 a.m.
அதை கூட்டுறவு ரெஜிஸ்ட்ரார் மூலம் கட்டாயப்படுத்தி உடனடியாக வாங்க ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும். மாகாண சங்கத்தைப் பொறுத்த மட்டில், தாம் வாங்கி வைத்தால் அந்த நஷ்டத்தை யார் ஏற்றுக் கொள்வார்கள் என்று பயப்படுகிறார்கள். ஆகவே, இதற்கு உடனடியாக ஏற்பாடு செய்ய வேண்டுமென்று அமைச்சர் அவர்களைக் கேட்டுக் கொள்கிறேன். அடுத்தப்படியாக, வீடு கட்டும் திட்டத்தை எடுத்துக்கொண்டால் அதற்கு 3,600 ரூபாய் என்று ஸ்ரீலிங் ரேட் வைத்திருக்கிறார்கள். பல காரணங்களால் அந்த 3,600-க்கும் செய்ய முடியாமல் போய் விடுகிறது. சேலம் போன்ற இடங்களில் அப்படி 3,600க்குள் செய்ய முடியாமல் போய் விடுகிறது. ஆகவே, மேற்கொண்டு 600 அல்லது 800 ரூபாய் ஆனாலும் கூட அதையும் ஸ்ரீலிங் ரேட்டில் உயர்த்தித் தருமாறு, ஏற்கனவே எடுத்துக் கொண்ட சங்கங்களுக்காவது கொடுக்க வேண்டுமென்றும் கேட்டுக்கொள்கிறேன். வீடு கட்டும் திட்டத்திற்கு கொடுக்கப்படும் காமன் அம்னிடிஸ்விக் சர்க்கார் மான்யம் கொடுப்பதில்லை. அவற்றிற்கும் மான்யம் கொடுக்க சர்க்கார் முன் வர வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். அடுத்தப்படியாக, சேலம் ஜில்லாவில் ஒரு நூற்பு நிலையம் ஏற்படுத்த ஏற்பாடுகள் செய்ய வேண்டும். அங்கு ஒரு (Magnesite Syndicate) மேக்னைசட் சின்டிகேட் பற்றி சீக்கிரமாக முடிவு செய்ததற்காக நான் சர்க்காரைப் பாராட்டுகிறேன். மாற்றுக் கட்சியினர், அல்லது தொழிற்சங்கம் வைத்து நடத்திக் கொண்டிருப்பவர்களில் சிலர் சர்க்கார் சீக்கிரம் ஒரு முடிவிற்கு வரமாட்டார்கள் என்று தொழிலாளர்களைத் தூண்டிவிட காத்து கொண்டிருந்தார்கள். அவர்கள் எமாற்றம் அடையும் விதத்தில் சர்க்கார் ஒரு முடிவிற்கு வந்ததற்கு நான் அவர்களைப் பாராட்டுகிறேன். குறிப்பாக அமைச்சர் அவர்கள் இது பற்றி சீக்கிரம் ஓர் முடிவிற்கு வந்ததற்காக நான் அவர்களைப் பாராட்டுகிறேன். அடுத்தப்படியாக, நாற்பட்டு இறக்குமதி செய்வதற்கு மத்திய சர்க்கார் தடை விதித்திருக்கிறார்கள். அப்படியிருந்தும், நம் தேசத்தில் உற்பத்தியாகும் நாற்பட்டு 75% நேரிடையாக மில்களுக்குப் போய் சேருகிறது. அதில் 30% எஸ்டாப்ளிஷ்மென்ட் கோட்டாதாருக்கு கொடுக்கிறார்கள். எஸ்டாப்ளிஷ்மென்ட் கோட்டாதார் பம்பாயில் தான் இருக்கிறார்கள் பெரும்பாலும். நாற்பட்டுகள் நேரிடையாக கைத்தறி நெசவாளர்களுக்கு வந்து சேருவதில்லை. ஆகவே இந்த விஷயத்தில் மாகாண சர்க்கார் அக்கறை எடுத்துக்கொண்டு மத்திய சர்க்காருக்கு எழுத வேண்டும். சென்னை மாகாணத்தில் நாற்பட்டு நெய்யக் கூடிய நெசவாளர்கள் இருக்கிறார்கள். சேலம் ஜில்லாவிலேயே மாதந்தோறும் ஏழு லட்சம் பவுண்டு செலவாகிக் கொண்டிருக்கிறது. ஆகவே, இதற்கு உடனடியாக ஒரு ஏற்பாடு செய்ய வேண்டுமென்று அமைச்சர் அவர்களைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன். அடுத்தப்படியாக, டைரெக்டர் ஆப் கண்ட்ரோல்ட் கம்மாடிட்டீஸ் அவர்களின் இலாகாவில், இந்த நாற்பட்டு வெளிநாடுகளில் இருந்து இறக்குமதியாவதில் பெரிய ஊழல்கள் நடந்து கொண்டிருக்கிறது. அதில் டைரெக்டர் அவர்கள் அதிகக் கவனம் செலுத்தி அவர்களே நேரிடையாகப் பார்த்து அந்த ஊழல்களை நீக்க வேண்டுமென்றும் கேட்டுக்கொள்கிறேன். நம் மாகாணத்தைப் பொறுத்த வரையில் நெசவுத் தொழில் தெரியாதவர்கள், நெசவுத் தொழில் என்னவென்று தெரியாதவர்கள் இன்று கோட்டா வாங்கிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அது, நெசவாளர்களுக்கு நேரிடையாக வந்து சேவருதில்லை. ஆகவே, இந்த கோட்டா நெசவாளர்களுக்கு போய் சேர வேண்டும், கூட்டுறவு சங்கங்கள் மூலமாவது விநியோகிக்க வேண்டும். அல்லது மாகாண சங்கங்கள் மூலம் இறக்குமதி லைசென்ஸ் கொடுத்து அவர்கள் மூலம் நெசவாளர்களுக்கு கிடைக்க ஏற்பாடு செய்தால் வெளிநாடுகளில் இருந்து இறக்குமதி செய்யும் நாற்பட்டு நெசவாளர்களுக்கு நேரிடையாகப் போய் சேரும். அதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகள் செய்ய வேண்டுமென்றும் கேட்டுக்கொள்கிறேன். அதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகள் செய்ய டைரெக்டர் அவர்களையும் கேட்டுக்

[Sri A. Mariappan]

[3rd April 1958]

கொள்கிறேன். முன்பு கதர் தேங்கியிருந்தபோது கதர் கூப்பன்கள் விநியோகம் செய்து அதன் மூலம் கதர் விற்பனைக்கு ஏற்பாடு செய்திருக்கிறார்கள். அதே மாதிரி, கைத்தறித் துணி தேங்கி கிடக்கும் இந்த நேரத்தில் கைத்தறிக்காக ஒரு கூப்பன் முறை ஏற்பாடு செய்து அதன் மூலம் கடனாக, கூட்டுறவு சங்கங்கள் மூலமாகவோ அல்லது தனியாக கடன் கொடுத்தோ இந்தக் கைத்தறித் துணிகளை விற்பதற்கு ஏற்பாடுகள் செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். அடுத்தபடியாக, சேலத்தில் இரும்புத் தொழிற்சாலை, அலுமினியத் தொழிற்சாலை இவைகள் வருகிறது என்று சர்க்கார் சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அது பற்றி நாங்களும் பெருமையோடு இருக்கிறோம். அதனால் சேலத்தில் உள்ள வேலையில்லாத திண்டாட்டம் நீங்கும் என்று நினைக்கிறோம். அதைக் காண்பித்து வேறு ஒன்றும் செய்யாமல் எங்கள் ஜில்லாவில் முன்னேற்றம் ஏற்படாத நிலையில் இன்று இருக்கிறது. ஆகவே, அவைகளை கூடிய சீக்கிரம் நிறைவேற்றித் தர வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். அது இன்னும் நாலு வருஷத்தில் வருமோ அல்லது ஐந்து வருஷத்தில் வருமோ தெரியவில்லை. அடுத்தபடியாக, சேலத்தில் ஒரு பாலிடெக்னிக் ஏற்படுத்த ஏற்பாடு செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள். அதை சீக்கிரம் கொண்டு வர ஏற்பாடுகள் செய்ய வேண்டுமென்று சர்க்காரைக் கேட்டுக் கொள்கிறேன். அடுத்தபடியாக இன்டஸ்ட்ரியல் எஸ்டேட்ஸ் பற்றி வேதரத்தன் பிள்ளை அவர்கள் நன்றாக எடுத்துச் சொன்னார்கள். அதை எல்லா ஜில்லாக்களிலும் விவரிக்க வேண்டும். அப்படி ஒவ்வொரு ஜில்லாவிற்கும் ஒவ்வொரு இன்டஸ்ட்ரியல் எஸ்டேட் இருந்தால்தான் நாம் இப்பொழுதிருக்கும் வேலையில்லாத திண்டாட்டத்தைப் போக்க முடியும். அதற்கான ஏற்பாடுகளை செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு கைத்தறி துணி தேக்கம் அதிகமாக இருக்கிற காரணத்தால் அதை உடனடியாக அவசர நிமித்தமாக கருதி அதற்குண்டான ஏற்பாடுகளைச் செய்யுமாறு மீண்டும் ஒரு முறை அமைச்சர் அவர்களைக் கேட்டுக்கொண்டு நான் எனது உரையை முடித்துக் கொள்கிறேன்.

SRI T. S. RAMASWAMY PILLAI: கனம் சேர்மன் அவர்களே, இந்த மான்யம் மிகவும் முக்கியமானதொரு மான்யமாகும். “உழவிற்கும் தொழிலுக்கும் வந்தனை செய்வோம்” என்று பாரதி அவர்கள் சொன்னது போல், நம் நாடு பின் தங்கிய நாடாகயிருப்பதால் தொழில் வளத்திற்கு நாம் எவ்வளவு தூரம் முக்கியத்துவம் கொடுக்கிறோமோ அவ்வளவு தூரம் நம் நாடு சீக்கிரம் முன்னேற்றமடையும், என்று நாங்கள் கருதுகிறோம். நான் முன்னால் சொன்னது போல், சென்ற ஆண்டில் ஐந்து கோடி சொச்சம் ரூபாய் ஒதுக்கப்படும்படித் தொழில் துறையில் எகதேசம் இரண்டு கோடிக்கு அதிகமாக செலவாகவில்லை. அதற்கு காரணம் பல இருந்தன. இருந்தபோதிலும் சரி, அதனால் நிச்சயமாக நம் முன்னேற்றம் தடைபட்டிருக்கிறது என்பதை நாம் நன்கு உணரவேண்டும். அதுபோல், இந்த வருஷத்தில் நம் முன்னேற்றம் எந்த விதத்திலும் குறையாதபடி எவ்வளவு விரிவாக நாம் காரியங்கள் செய்ய வேண்டுமோ, அப்படிச் செய்ய வேண்டும். நம்மிடையே பெரிய திட்டங்கள் இருக்கின்றன. பெரிய தொழிற்சாலைகள் ஏற்படுத்துதல், குடிசைக் கைத்தொழில்கள், அம்பர் ராட்டு போன்ற திட்டங்கள் இருக்கின்றன. தொழிற் பயிற்சி திட்டமும் இருக்கிறது. இவைகளெல்லாம் தற்கு தடையின்றி எவ்வளவுக் கெவ்வளவு அதிகமாக, டார்ஜெண்ட் விட அதிகமாக நாம் அதிகமாக இவைகளில் முன்னேற்றம் காண்கிறோமோ அவ்வளவுக்கவ்வளவு நம் நாடும் முன்னேற்றம் அடையும். முதல் ஐந்தாண்டுத் திட்டக் காலத்தில் வேலையில்லாத திண்டாட்டம் அதிகரித்தது. இரண்டாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் வேலையில்லாத திண்டாட்டத்தைக் குறைப்பதற்கான முறையில் திட்டங்கள் பல தீட்டியபோதிலும்கூட அவைகள் போதுமானதாக வில்லை என்பது தான் என் கருத்து. ஆகவே, இப்பொழுதுள்ள திட்டங்களையாவது சரியான படி நிறைவேற்றுவதற்கு நாம் பாடுபட வேண்டும். இதில், கட்சிபேதமின்றி எல்லோரும் ஒத்துழைக்க வேண்டும். சர்தார் வேதரத்தன் பிள்ளையவர்களும், செளந்தரம் ராமச்சந்திரன் அம்மையார் அவர்களும் கூறியதை நான் முழு மன

3rd April 1958] [Sri T. S. Ramaswamy Pillai]

தோடு ஆதரிக்கிறேன். அம்பர் சர்க்கா ராட்டைப் பொறுத்த வரையில், நாட்டில் சாதாரண ராட்டை விட அதிகமான ஆதரவு அம்பர் ராட்டிற்கு இருக்கிறது. எங்கு பார்த்தாலும், அதை வரவேற்கிறார்கள். சாதாரண ராட்டில் 4 அணு கிடைத்தால் அம்பர் ராட்டில் ஒரு ரூபாய், ஒன்றரை ரூபாய்கூட கிடைக்கும்படி நூற்கக் கூடியவர்கள் இருக்கிறார்கள். அந்த அளவு நாட்டிற்கு தேவையிருக்கிறது, ஆனால் சப்ளை செய்யமுடியவில்லை. ஆகவே, இதற்கு முதலிடம் கொடுக்கவேண்டும். அது சாதாரண மக்களுக்கு மிகவும் இன்றியமையாததாக இருக்கிறது. வேலையில்லா திண்டாட்டத்தைக் போக்க இது ஒரு சமய சஞ்சலி என்று சொன்னால் அது மிகையாகாது. ஆகவே, அந்தத் திட்டத்தில் முழு கவனமும் செலுத்தப்பட வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். அதே போல், கைத்தறி நெசவுத் தொழிலைப் பொறுத்த வரையில் ஒரு சிக்கலான கட்டத்தில் இருக்கிறது. சென்னை ராஜ்யத்தைப் பொறுத்தவரையிலும், ஆந்திராவைப் பொறுத்தவரையிலும் லட்சோப லட்சம் ஜனங்கள் கைத்தறியை நம்பி வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். இப்பொழுது ரிபேட் குறைந்து விட்டது. துணி தேங்கிக் கிடக்கிறது. இதனால் மில்ல்களும் பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இவைகளைப் பற்றியெல்லாம் சர்க்காரும் அமைச்சர்களும் நன்கு உணருகிறார்கள் என்றும் அதற்காக பாடுபடுகிறார்கள் என்றும் தெரியும். இந்தப் பிரச்சினையை ஒரு கட்சிப் பிரச்சனையாக கொள்ளாமல் எல்லோரும் ஒத்துழைத்து இதற்கு ஒரு வழி கண்டு பிடித்தாக வேண்டும். இந்த ராஜ்யத்தின் பிரச்சனை இது என்ற தோரதாவில் அத்தனை கட்சிகளும் ஒன்றாகச் சேர்ந்து கொண்டு மத்திய சர்க்காருக்கு ஒரு சவால் விட வேண்டுமென்றாலும் செய்யலாம். அதுபோலவே, என்னைப் பொறுத்த வரையில் இந்தியா முழுமைக்கும் பெரும் கைத்தொழில்கள் வளர வேண்டுமென்றுள்ள எண்ணமுடையவன் நான். நமது ராஜ்யத்தை அண்டை ராஜ்யங்களோடு ஒப்பிட்டுப் பார்த்தால் நமது ராஜ்யம் மிகவும் பின் தங்கி நிற்கிறது. நமது ராஜ்யத்தைவிட அண்டை ராஜ்யங்களில் நடைபெறும் கைத் தொழில்கள், பிளைவுட் பாக்டரி, ரப்பர் பாக்டரி, சிந்தியில் ஆரம்பித்திருக்கிறது மாதிரி அமோனியம் சல்பேட் பாக்டரி போன்ற தொழிற்சாலைகள் மற்ற ராஜ்யங்களில் வரும்பொழுது நம்முடைய ராஜ்யத்தில் மாதிரம் இவ்வித தொழிற்சாலைகளை ஆரம்பிப்பதில் பின் தங்கி நிற்கிறோம் என்று இருந்தால் டெக்ஸைலைக்கல் முறையில் நாம் எப்படி முன்னேற்றம் அடைய முடியும்? பப்ளிக் செக்டாரியல் எடுத்துப்பார்த்தாலும் இதே நிலைதான் இருந்து கொண்டிருக்கிறது. மற்ற ராஜ்யங்களை எடுத்துக்கொண்டால் பப்ளிக் செக்டாரின் கீழே அனேக தொழிற்சாலைகள் நடந்து கொண்டு வருகின்றன. உதாரணமாக மைசூரிலே, யு.பி.யிலே, அதே போன்று கேரளத்திலே, இவைகளை எடுத்துப் பார்ப்போமானால் நம்மை விட இரண்டு மடங்கு, மூன்று மடங்கு, நான்கு மடங்கு அதிகம் தொழிற்சாலைகளை ஆரம்பித்திருக்கிறார்கள். இந்த நிலையில் நாம் மாதிரம் ஏன் பின்தங்கி நிற்க வேண்டும். அது மாதிரமல்ல, நம்மிடமிருந்த தொழிற்சாலைகள் எல்லாம் அனேகமாகப் போய் விட்டது. நம்மிடத்தில் இப்போது சிங்கோனா பாக்டரி போன்ற ஒன்றிண்டு தொழிற்சாலைகள் மாதிரம் இருக்கின்றன. அதிலும் லாபம் அதிகமாக இல்லை என்று சொல்லப்படுகிறது. அதனுடைய மூலதனத்திற்கு வட்டி போடுவதாக இருந்தால் கூட, அது நஷ்டமாகத்தான் வேலை செய்து கொண்டிருக்கிறது என்று புள்ளிவிவரங்கள் கூறுகின்றன. கன்னியாகுமரி ஜில்லாவை எடுத்துக்கொண்டால் அங்கு இருந்து கொண்டிருக்கிற மினரல் பாக்டரியிலிருந்து சுமார் 18 லட்சம் வருமானம் கிடைக்கிறது. அந்த பாக்டரியிலிருந்து டைட்டானியம் போன்ற உப்பப்பொருள்களும் உற்பத்தி செய்ய முடியும் என்று தோன்றுகிறது. இதில் ஒரு விஷயம் எனக்கு விளங்கவில்லை, அதாவது போன் பட்ஜெட்டில் 18 லட்சம் என்று இருந்தது. அடுத்த வருடத்திற்கு 9 லட்சமாக குறைகிறது என்று கூறுகிறார்கள். இதற்கு என்ன காரணம் என்பதை அறிய ஆசைப்படுகிறேன். நமது ராஜ்யத்தில் போதுவாக வருமானம் அதிகரிக்கக்கூடிய பல தொழிற்சாலைகள் வளர வேண்டும். அப்போதுதான் நாட்டின் தொழில் முன்னேற்றத்தில் நம்பிக்கை வளர முடியும். ஆகவே அத்தகைய தொழில்களை ஆரம்பிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். அதே நேரத்தில்

11-00
a.m.

[Sri T. S. Ramaswamy Pillai] [3rd April 1958]

சிறிய கைத் தொழில்களை வளர்ப்பதற்கும் வேண்டிய சாத்தியக்கூறுகள் நமக்கு இருக்கின்றன. இத்தகைய தொழில்கள் வளர்ந்தால்தான் நாட்டில் இன்று இருந்துகொண்டிருக்கக்கூடிய வேலையில்லா திண்டாட்டத்தைப் போக்கடிக்கமுடியும். அதோடு சிறு கைத்தொழில்களும் குடிசைத் தொழில்களும் கோ-ஆர்டினைஷனாக இருக்க வேண்டும். அதுவும் ஒரே இலாகாவின் கீழ் இருக்க வேண்டும், ஒரே தலைமையில் இருந்தால் தான் இது நல்ல முறையில் நடைபெற முடியும். இந்த கருத்தை சர்தார் வேதரத்தினம் பிள்ளை அவர்கள் தெரிவித்தார்கள். அதை நான் முழுமனதுடன் ஆதரிக்கிறேன். வெவ்வேறுக இருப்பதால் இதில் பல தடங்கல்கள் ஏற்படுகின்றன. உதாரணமாக கன்னியாகுமரி ஜில்லாவில் முதலில் மூன்று ஸ்கீம்கள் வந்தன. ஒன்று பிரிக் பாக்கரி ஆரம்பிப்பது என்றும் மற்றொன்று ஸோப் பாக்கரி ஆரம்பிப்பது என்றும் இன்னொன்று கார்டுபார்டு பாக்கரி ஆரம்பிப்பது என்றும் முதல் சொன்னார்கள். இவைகளை ஹரிஜனங்கள் அதிகமாக இருக்கக்கூடிய இடத்தில் ஆரம்பிப்பதற்காக சுமார் அறுபதினாயிரம் ரூபாய் ஒதுக்கி இருந்தார்கள். பின் என்ன காரணத்தினாலோ மூன்று மாதங்களுக்குப் பிறகு ஒன்று ஆரம்பித்தால் போதும் என்று கூறினார்கள். கடைசியில் ஒன்றுமே வரவில்லை. இந்த வேலைகள் எல்லாம் நடந்திருந்தால் அங்கிருக்கின்ற ஆயிரக்கணக்கான ஜனங்கள் பயன் பெறுவார்கள். இந்த ஒரு ஜில்லாவிலே இவ்விதம் இருக்கிறது என்றால் பல ஜில்லாக்களையும் எடுத்துப் பார்த்தால் எவ்விதம் எல்லாம் இருக்கும் என்று சொல்ல முடியாது. இவ்விதம் பல தடங்கள் வருவதினால் மக்கள் எவ்வளவு தூரத்திற்கு பாதிக்கப்படுகிறார்கள் என்பதை நாம் பார்க்க வேண்டும். ஆகவே இவைகள் எல்லாம் ஒரே தலைமையில் கோ-ஆர்டினைஷனாக இருக்க வேண்டும். இவ்விதம் இல்லாதிருந்ததினால்தான் போன வருஷத்தில் சுமார் 200 லட்சம் ரூபாய் லாபஸாகியிருக்கிறது. ஆகவே இனிமேலாவது இவ்விதம் லாபஸ் ஆகாமல் கைத் தொழில்களுக்கும், குடிசை தொழில்களுக்கும் முதலிடம் கொடுத்து நாட்டில் தொழில்களை வளர்ப்பதற்கு வேண்டிய முயற்சிகள் எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும் என்று கேட்டுக் கொண்டு முடித்துக் கொள்கிறேன்.

SRI K. S. G. HAJA SHERIFF : Mr. Chairman, Sir, I rise to speak in support of the Demand moved by the Hon. Minister for Industries. I am very happy that the Hon. Minister has placed in the hands of the hon. Members a review of the industrial development of the Madras State. This gives in a very comprehensive manner information about what the Government have done so far and what they propose to do in the future for the industrial development of this State. I am also very happy to note that several new industries are going to come up in the various districts. But at the same time I am not very happy at the rate at which the industrial development is taking place in our State. We all know that our State is backward so far as industrial development is concerned with the result that the amount allotted to the development of industries by the Industrial Finance Corporation has so far been only Rs. 3 crores. I wish at least Rs. 10 crores should be allotted to aid industrialists to come forward and to start various industries. I also want that a scientific and technical survey should be made about the industrial potential of our State. Already a competent authority is available in Delhi under the chairmanship of Dr. P. S. Lokanathan. They have already undertaken such surveys of other States and submitted comprehensive reports. I want that such a survey should be conducted in our State and report made by that authority so that we can know in which particular areas industries could be

3rd April 1958] [Sri K. S. G. Haja Sheriff]

started and the particular types of industries that could be started in the different areas and what would be the probable results. If such a report were placed in the hands of the industrialists and made available to the Government also, we can know the potentialities of our State and shape our policies accordingly.

Under the Industrial policy announced by the Prime Minister I want that at least one major industry should be started in every district. Unless we start industries, major, minor and small-scale industries, we are not going to solve the unemployment problem in our State. We must solve this problem to the best of our ability. Any slackness or slowness in this direction would not only create hardship but also would create a bad feeling so far as maintenance of industrial peace is concerned. So I want that the Government should give the best of consideration in adding not only the private industrialists but also in starting such of those industries placed under Schedules I and II under which they can start major industries.

Sir, I am sure Government will be aware of the recession that is taking place throughout the whole world. I want that a study should be made of the reasons for this recession even in highly industrially advanced countries and consequent unemployment. A careful study of these problems will bring to our knowledge what types of industries we can start and also successfully compete in international markets. If our products are to compete successfully with others in the international markets, the manufacturing cost should be economic. Even though various processes could be adopted to make the manufacturing cost economic, unless the labour also co-operated with the management to achieve this, it may not be possible for the industrialists to manufacture goods at economic cost and successfully compete with the others in foreign markets.

Sir, it is also very necessary that we should start many small scale industries. If you take for example the two countries which were battered and shattered during the World War II, Japan and Germany, they have now emerged as the most industrially forward countries of the world. It is because of the incentive given to the private sector by the Government in starting various industries. Here, I know that there is a feeling that the private sector is not playing its part or should not play its part and everything should be taken over by the Government. But the Government have also at the same time come to a decision regarding the industries that should be started and controlled by them and the industries that should be given over to the private sector. Unless encouragement is given, incentive is given to the private sector, I am afraid, small scale industries cannot be started and the unemployment problem also cannot be solved. I hope Government will take all these factors into consideration and allot more money to the Industrial Finance Corporation even to the extent of economising expenditure in other

[Sri K. S. G. Haja Sheriff] [3rd April 1958]

departments so that not only we can start more industries, the Government also can start more industries and thus solve the unemployment problem in a perfect manner. I shall in this connection repeat what has been said many times namely that poverty in any one place as a source of danger to prosperity in all other places.

Thank you.

11
a.m.

* **SRI K. N. PALANISWAMI GOUNDER :** கனம் சேர்மென் அவர்களே, இந்த மான்ய கோரிக்கையை ஆதரித்து சில வார்த்தைகள் சொல்ல விரும்புகிறேன். எந்தத் தொழில் வளர்ச்சிக்கும் முக்கியமானது மின்சாரம். மின்சாரத் திட்டமானது நம்முடைய சென்னை ராஜ்யத்திலே, மற்ற ராஜ்யங்களிலிட, மிகவும் பாராட்டக்கூடிய முறையிலே நடைபெற்று முன்னேற்றம் அடைந்துவருகிறது. சென்ற ஐந்து ஆண்டுகளிலே சென்னை ராஜ்யத்திலே கிராமங்களிலே விவசாயத்திற்காக போதுமான மின்சாரம் சப்ளை செய்யப்பட்டிருக்கிறது. மின்சார விஸ்தரிப்பு சம்பந்தப்பட்டவரையில் நம்முடைய ராஜ்யம் மற்ற ராஜ்யங்களுக்கெல்லாம் வழிகாட்டியாக இருக்கிறது. மின்சாரம் இல்லாமல் தொழில் வளர்ச்சி ஏற்பட முடியாது. சென்னை ராஜ்யத்திலே பல விதத்திலே மின்சார விஸ்தரிப்பு ஏற்பட்டு முன்னேற்றம் அடைந்திருப்பதைப் பாராட்டுகிறேன்.

நேற்றைய தினம் நமது சர்க்கார் கொடுத்திருக்கிற ஒரு அறிக்கையில் 1957-58-ல் சர்க்கார் தொழில் அபிவிருத்திக்காக என்னென்ன திட்டங்களைப் போட்டிருக்கிறார்கள், எவ்வளவு தூரம் அவைகள் நிறைவேற்றப்பட்டிருக்கின்றன என்றெல்லாம் எடுத்துச் சொல்லி அவர்களுடைய சாதனைகளைக் குறிப்பிட்டுருக்கிறார்கள். இந்தத் திட்டங்களுக்காக பல லட்சக்கணக்கான ரூபாய்கள் செலவழிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. முக்கியமாக தனிப்பட்டவர்களுடைய முயற்சியின் காரணமாக நமது ராஜ்யத்தில் தொழில் வளர்ச்சி அடைந்திருக்கிறது. நம்முடைய ராஜ்யமானது மற்ற எல்லா ராஜ்யங்களையும் விட பருத்தி உற்பத்தியிலே முக்கியமாக இருக்கிறது. பம்பாய்க்கு அடுத்த படியாக, நம்முடைய ராஜ்யத்திலே கோயம்புத்தூர் ஜில்லாவானது பஞ்சு உற்பத்திக்கு பெயர் போனதாக இருக்கிறது. ஆந்திர ராஜ்யத்திலே சில ஜில்லாக்களில் பருத்தி உற்பத்தி செய்யப்பட்ட போதிலும், கோயம்புத்தூரில் அதிகமாக பருத்தி உற்பத்தி ஆகிறது. கோயம்புத்தூர், மதுரை போன்ற இடங்களில் இன்றைய தினம் தனிப்பட்டார் செய்யும் ஒரு பெரிய மில் தொழிலாக இது இருக்கிறது.

இன்றைய தினம் தென்னிந்தியாவை எடுத்துக்கொண்டால், நமது சென்னை ராஜ்யம், கேரளா, ஆந்திரா, மைசூர் ராஜ்யங்களைக் காட்டிலும், தொழில் வளர்ச்சியிலே முற்போக்காக இருக்கிறது. நாம் சுதந்திரம் அடைந்த பிறகு சென்ற சில வருஷங்களாக பெரிய தலைவந்தர்கள் பல தொழில்களை ஆரம்பித்திருக்கிறார்கள். இன்றைய தினம் சென்னை ராஜ்யமானது தொழில் வளர்ச்சியிலே முற்போக்காக இருக்கிறது. நமது சர்க்கார் கொடுத்திருக்கும் அறிக்கையைப் பார்க்கும்பொழுது, தொழில் வளர்ச்சிக்காக பல கோடிக்கணக்கான ரூபாய்களைச் செலவு செய்திருப்பதாகத் தெரிகிறது. சர்க்கார் எடுத்துக்கொண்ட தொழில் வளர்ச்சித் திட்டங்களிலே மிகவும் முக்கியமான திட்டம் நெய்வேலி பழுப்பு நிலக்கரி திட்டம்தான். அதற்காக இதுவரையிலும் 10 கோடி ரூபாய்க்குமேல் செலவழிக்கப்பட்டிருக்கிறது. மேற்கொண்டும் செலவு செய்துகொண்டிருக்கிறார்கள். இன்னும் பல தொழில்களைச் செய்வதற்கும் சர்க்கார் திட்டமிட்டிருக்கிறார்கள். மில் ஆலைகளைத் தவிர, இன்னும் செமென்ட் தொழிற்சாலைகள், போதிய உரத்தை தயாரிப்பதற்கான பாக்கடிகள் போன்றவைகளை நிறுவ தனிப்பட்டவர்களும் முயற்சி எடுத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள்.

நம் நாட்டிலே கைத்தொழில் வளர்ச்சியடையவேண்டுமென்றால், விவசாயத்திற்கு முதலிடம் கொடுக்கவேண்டும். நமது சர்க்கார் பல நீர்ப்பாசனத் திட்டங்களை நிறைவேற்றினதால் இப்பொழுது உணவுப் பிச்சை

3rd April 1958] [Sri K. N. Palaniswami Gounder]

ஓரளவுக்கு தீர்ந்துகொண்டு வருகிறது. முதலாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தைவிட இரண்டாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தின் கீழ் பவானி போன்ற பெரிய அணைக்கட்டுகளை பல லட்சக்கணக்கான ரூபாய்களைச் செலவழித்து கட்டியதன் காரணமாக இன்றைய தினம் உணவுப் பிரச்சனை தீர்க்கப்பட்டிருக்கிறது. அதே மாதிரித்தான் உடைப் பிரச்சனையும். 1951-52-ல் இருந்ததைவிட இன்றைய தினம் நமது நாட்டில் அதிகமான துணியை நாம் தயாரிக்கிறோம். துணி உற்பத்தி அதிகமாயிருப்பதால், அதை வெளி நாடுகளுக்கு ஏற்றுமதி செய்வதற்கு நமது சர்க்கார் உதவி செய்யவேண்டும்.

(இச்சமயத்தில் கனம் சபாநாயகர் ஆசனத்தில் அமர்ந்தார்.)

விவசாய தொழிலுக்கு சர்க்கார் அதிகமாக செலவழிக்கவேண்டும். கிராமங்களிலே மின்சாரத்தை நல்ல முறையில் பயன்படுத்தி விவசாயத்தைப் பெறுக்குவதற்கு முயற்சி எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும்.

அடுத்தபடியாக நம்முடைய கல்வி முறையானது நாகரீகமாக இருக்கிறது. எந்த வேலைக்கும் போவதற்குத் தகுதியில்லாததாக இருக்கிறது. அதனால் வேலையில்லாத திண்டாட்டம் பெருகி இருக்கிறது. படித்தவர்கள் எல்லோருக்கும் சர்க்கார் வேலை தேடித் தருவது என்பது முடியாத காரியம். ஸ்ரீ வேதரத்னம் பிள்ளை அவர்களும் எடுத்துச் சொன்னார்கள். முக்கியமாகச் செய்யவேண்டிய காரியங்கள் என்ன இருக்கிறதோ அதைச் செய்து படித்தவர்களுக்கு வேலை கொடுப்பதற்கு ஸ்தாபனங்கள் ஏற்படுத்த வேண்டுமென்று சொன்னார்கள். இதைப்பற்றி பின்னால் கூறுகிறேன். இப்பொழுது சர்க்கார் திட்டங்கள் போட்டு பல கோடிக்கணக்கான ரூபாய் செலவு செய்கிறார்கள். எந்தெந்த ஜில்லாவில் எந்த தொழில் அபிவிருத்திக்காக சாதனங்கள் இருக்கின்றனவோ, அதைப் பயன்படுத்திக்கொள்ளவேண்டும். ஒவ்வொரு ஜில்லாவிலும் உள்ள சட்ட சபை அங்கத்தினர்கள், தொழிலதிபர்கள், இன்னும் தொழில் வளர்ச்சியில் அக்கரை கொண்டவர்கள் எல்லோரையும் கூட்டி, அந்த ஜில்லாவில் என்னென்ன பொருள்கள் கிடைக்கின்றன, என்ன தொழில் செய்ய முடியும், எந்தத் தொழில் அவசியம் என்பதையெல்லாம் யோசித்து, எந்தத் தொழில் வளர்ச்சிக்கு வசதி இருக்கிறதோ அதை எடுத்துக்கொண்டு செய்தால் நாட்டில் தொழில் வளர்ச்சி அதிகரித்து முன்னேற்றம் ஏற்படும். ஆனால் இன்றைய தினம், ஒரு ஜில்லாவிலே அலுமினியம் பேக்ளி ஏற்படுத்தப்போகிறோம், மற்றொரு ஜில்லாவிலே பித்தளைப் பாத்திரங்கள் செய்கிறோம் என்றெல்லாம் சொல்லுகிறார்கள். எந்தெந்த ஜில்லாவில் எந்தத் தொழிலுக்கு அவசியமிருக்கிறது என்பதைத் திட்டமிட்டுச் செய்யும்படிச் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

அடுத்தபடியாக, சிறு தொழில்களுக்கு சர்க்கார் உதவி செய்வது வரவேற்கக்கூடியதே. ஆனால் இன்றைய தினம் நமது பாரத சர்க்கார்—சென்னை சர்க்கார் அல்ல என்று நினைக்கிறேன்—இந்த சிறிய கைத் தொழில்களுக்காக அதிகமாக விளம்பரம் செய்கிறார்கள். திருப்பூருக்கு சர்க்கார் விளம்பர “van” ஒன்று வந்தது. சுமார் 50,000 ரூபாய் இருக்கும் அந்த வண்டியின் விலை. இதைத் தவிர ஆயிர ரூபாய் சம்பளம் வாங்கும் உத்தியோகஸ்தர்கள் அந்த வானில் வருகிறார்கள். அதில் விளம்பரத்திற்காக வைக்கப்பட்டிருக்கும் சாமான்கள் என்னவென்றால் 10 ஜோடி செருப்புகள், 10 ஜோடி பூட்சுகள், மரப் பொம்மைகள், இன்னும் சில சாமான்களும் வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. நான் ஏற்கனவே சொன்னதுபோல் இந்த லாரிகளை 50,000 ரூபாய் கொடுத்து வாங்கியிருக்கிறார்கள். இன்னும் அதை ஒட்டுவதற்காக வருஷா வருஷம் 15,000 ரூபாய் செலவு செய்கிறார்கள். உத்தியோகஸ்தர்களுக்கு ஆயிரம் ரூபாய் சம்பளம். இன்னும் அவர்கள் படிச் செலவு வேறு. இதை எல்லாம் பார்க்கும்பொழுது இந்த விளம்பரத்திற்காக பாரத சர்க்கார் ஏராளமான ரூபாய் செலவு செய்கிறார்கள் என்று சொல்ல வேண்டியிருக்கிறது. உத்தியோகஸ்தர்களைக் கேட்டால் கைத்தறி அபிவிருத்திக்காக விளம்பரம் செய்வதாகச் சொல்லுகிறார்கள். அந்த விளம்பர வண்டியில் வைத்திருக்கும் செருப்புகள் வாங்க ஆட்கள் கிடையாது. அங்கேயுள்ள மரப் பொம்மைகளை வாங்குவதற்கு ஆட்கள் கிடையாது. இவைகள் அத்தியாவசியமான சாமான்கள் இல்லை. மக்களிடத்திலிருந்து வரியை வாங்கிக்கொண்டு அதை

[Sri K. N. Palaniswami Gounder] [3rd April 1958]

எந்த விதத்தில் செலவு செய்கிறது என்று தெரியாமல் சர்க்கார் செலவு செய்துவருவது மிகவும் வருத்தமாக இருக்கிறது. ஆகையால் நமது சர்க்கார் மத்திய சர்க்காருக்கு யோசனை சொல்லவேண்டும்.

ஆந்திராவும், கேரளாவும் பிரிந்த பிறகு இந்தத் தொழில் இலாகா வில் உள்ள ஆபீசர்களின் எண்ணிக்கை ஒன்றுக்கு பத்து மடங்காகப் பெருகி இருக்கிறது. சேப்பாக்கத்தில் உள்ள ஆபீஸிலே இடம் போதாமல் மவுண்டு ரோடினுள்ள “Kaleel Mansions” லும் ஆபீஸ் வைத்து நடத்துகிறார்கள். முந்தி ஒரு டைரக்டர், ஒரு டெப்டி டைரக்டர், இரண்டு அல்லது மூன்று உதவி டைரக்டர்கள் இருந்தார்கள் என்று சொன்னால், இப்பொழுது அவர்கள் நூற்றுக்கணக்கில் இருக்கிறார்கள். கோயம்புத்தூர் ஜில்லாவிலே சிறிய கைத்தொழில், அதாவது பனியன் பாக்டரி, சாயப் பண்டை போன்றவைகள் வைத்து நடத்துவதற்காக 25,000 ரூபாய் வரை பணம் கொடுக்கிறார்கள். அந்த ஜில்லாவில் 3 அல்லது 4 டெப்டி டைரக்டர்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு வான்கள் இருக்கின்றன, ஜீப்புகள் இருக்கின்றன. இன்னும் போதிய உத்தியோகஸ்தர்களும் இருக்கிறார்கள். ரூ. 25,000 கடனாகக் கொடுப்பதைவிட அதை ஒரு சிறு தொழிலுக்கு ஒதுக்கிக் கொடுத்துத் தால் சர்க்காருடைய செலவு கம்பியாகும். கொடுக்கும் தொகையும் மக்களுக்குப் போய்ச் சேரும். இண்டஸ்ட்ரியல் டிபார்ட்மெண்டு, கூட்டுறவு டிபார்ட்மெண்டு, அனிமல் ஹஸ்பண்டரி டிபார்ட்மெண்டு, சமுதாய நல அபிவிருத்தி இலாகா முதலியவைகளில் அநேக உத்தியோகஸ்தர்கள் நியமிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். முன்பு நகரங்களில் 1 பங்கு உத்தியோகஸ்தர்கள் என்று சொன்னால் இப்போது 25 பங்காக இருக்கிறார்கள். எவ்வளவு தான் சர்க்கார் தொழில் வளர்ச்சிக்காக திட்டங்கள் போட்டாலும் கைத் தொழில் வளர்ச்சி அடையவில்லை. ஒவ்வொரு ஜில்லாவிலும் இருக்கும் சட்டை அங்கத்தினர்களையும், முக்கியஸ்தர்களையும் கலந்து திட்டங்களை வகுத்து, சர்க்கார் செலவு செய்யும் தொகை சரியாக பயன்படும்படி செய்ய வேண்டும்.

இன்றைய தினம் வீடு கட்டும் திட்டத்தைப்பற்றி சொன்னார்கள். பல லட்சக்கணக்கான ரூபாய் போட்டு வீடு கட்டிக்கொடுப்பதாக சொன்னார்கள். இப்பொழுது மில் தொழிலாளர்களுக்குத் தான் அதிகமாக வீடு கட்டிக் கொடுக்கிறார்கள். கைத்தறி நெசவாளர்களுக்கும், கதர் நெசவாளர்களுக்கும் நிறைய வீடுகள் கட்டிக்கொடுக்க வேண்டும் என்று நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன். இம்மாதிரி திட்டங்களில் உத்தியோகஸ்தர்களோடு அந்தப் பிரதேசத்தில் இருக்கும் முக்கியஸ்தர்களையும் அழைத்து கலந்து ஆலோசிக்க வேண்டும். அப்படிச் செய்தால் திட்டங்கள் சரிவர நடைபெறுவதற்கு உதவியாக இருக்கும்.

நம் ராஜ்யத்தில் கைத்தொழில்கள் இன்னும் அதிகமாக முன்னேற்றம் அடைய வேண்டும். நமது தொழில் அமைச்சர் கனம் ஸ்ரீ ஆர். வெங்கடராமன் தொழில் துறையில் நல்ல அனுபவம் பெற்றவர். நல்ல முறையில் இந்தத் தொழில்கள் மக்களுக்கு பயன்படும்படி செய்யவேண்டும். சர்க்கார் செலவுகளுக்கும் பணம் வீணாகப் போகாமல் நல்ல முறையில் செலவிடப்படவேண்டும். இந்தத் தொழில்கள் விவசாயத்தையும், வியாபாரத்தையும் அபிவிருத்தி செய்யக்கூடிய வகையில் இருக்கவேண்டும். இன்றைய தினம் எனக்கு பேச சந்தர்ப்பம் கொடுத்த சபாநாயகர் அவர்களுக்கு என் நன்றியை தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

11-23
a.m.

* SRI M. P. SARATHI : கனம் சட்ட மன்றத் தலைவர் அவர்களே, தொழில் மான்யத்தின் மீது கொண்டு வரப்பட்டிருக்கும் வெட்டுப் பிரேரணையை ஆதரித்து என்னுடைய கருத்துகளை சொல்லலாம் என்று நினைக்கிறேன். சென்ற ஆண்டு தொழில் மான்யத்திற்காக 3 கோடி சொச்சம் ரூபாய் கேட்கப்பட்டது. இந்த ஆண்டு 5 கோடி ரூபாய் சொச்சம் ஒதுக்கப்பட்டு அது இப்பொழுது விவாதத்துக்கு வந்து உள்ளது.

முக்கியமாக வட நாட்டில் பெரிய பெரிய தொழிற்சாலைகளை ஏற்படுத்தி அதில் அவர்கள் கவனம் செலுத்துகிறார்கள். எஞ்சினியர்களை வெளி நாடுகளுக்கு அனுப்பி பெரிய கனரக தொழிற்சாலைகளை ஏற்படுத்தி

3rd April 1958]

[Sri M. P. Sarathi]

அபிவிருத்தி செய்யலாம் என்று நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆனால் இதே சமயத்தில், சென்னை சர்க்கார் மட்டும் இப்பொழுது கதர் அபிவிருத்திக்கும், அம்பர் சர்க்காவுக்குமாக 3 கோடி ரூபாய் சொச்சம் ஒதுக்கியிருக்கிறார்கள். 1956-57-ம் வருஷம் 127 இலட்சம் ரூபாய் செலவிடப்பட்டது. 1957-58-ல் 218 இலட்சம் ரூபாயாக இருந்து இப்போது ஏறக்குறைய 366 இலட்சமாக உயர்த்தப்பட்டிருக்கிறது. இப்பொழுது நாட்டில் கைத்தறி துணி விலை போகாமல் ஆங்காங்கு தேங்கிக் கொண்டிருக்கும்போது, கைத்தறி நெசவாளர்கள் கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டிருக்கும் போது, கதர் அபிவிருத்திக்காகவும், அம்பர் சர்க்கா அபிவிருத்திக்காகவும் 2 கோடி ரூபாய் அதிகமாக ஒதுக்க வேண்டிய அவசியம் என்ன என்று நான் கேட்க ஆசைப்படுகிறேன். இதைப் பற்றி அமைச்சர் அவர்கள் என்ன சமாதானம் சொல்லப்போகிறார்களோ தெரியவில்லை. சர்க்கார் தன் கட்சியை பலப்படுத்திக் கொள்வதற்காகவே கதர் அபிவிருத்திக்கு நிறைய பணம் ஒதுக்குகிறார்கள், பல அதிகாரிகளை நியமித்து பிரசாரம் செய்ய சொல்லுகிறார்கள். உண்மையிலேயே நம் நாடு தொழில் துறையில் முன்னேற்றம் அடைவேண்டும் என்பதற்காக இம்மாதிரி செய்கிறார்களா என்று எனக்குத் தெரியவில்லை. இந்த இலாகாவில் பல அதிகாரிகளை நியமித்திருக்கிறார்கள் என்பதைக் குறித்து இரண்டொரு புள்ளி விவரங்களை மட்டும் சொல்லலாம் என்று நினைக்கிறேன்.

சென்னை ஆண்டு இன்டன்ஸிவ் காதி என்ற முறையில் 232 பேர் இருந்தார்கள். ஆனால் இந்த ஆண்டு 860 பேர் இருக்கிறார்கள். அதிகப் படியாக நியமனம் செய்யப்பட்டிருப்பதன் காரணம் தெரியவில்லை. எக்ஸ் பென்ஸிவ் காதி என்பதன் கீழ் சென்ற ஆண்டு 51 பேர் இருந்தார்கள். ஆனால் இப்போது அந்த எண்ணிக்கை 142-ஆக உயர்த்தப்பட்டிருக்கிறது. அம்பர் சர்க்காவுக்கு சென்ற ஆண்டு மூன்று கெஜட் பதிவுள்ள அதிகாரிகள் இருந்தார்கள். ஆனால் இப்பொழுது 12 அதிகாரிகள் நியமிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். இதர அதிகாரிகள் போன வருஷம் 23 பேர்தான் இருந்தார்கள். ஆனால் இந்த வருஷம் 714 பேர் நியமிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். ஆக மொத்தமாகப் பார்க்கும்போது ஏறக்குறைய 1,500 அதிகாரிகள் நியமிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். எந்த இலாகாவிலும் இவ்வளவு அதிகாரிகளை நியமிக்கப்பட்டிருப்பதாகத் தெரியவில்லை. 'கதர் அபிவிருத்தி இருந்தால்தான் காங்கிரஸ் அபிவிருத்தி இருக்க முடியும்; காங்கிரஸ் அபிவிருத்தி அடைந்தால் தான் சர்க்கார் கைவசமிருக்க முடியும்' என்று நினைக்கிறார்கள். கைத்தறி நெசவாளர்கள் நசித்துப் போய் கொண்டிருக்கும்போது கைத்தறி துணி தேங்கி இருக்கும்போது கதர் அபிவிருத்திக்காக அதிக பணம் செலவு செய்து கொண்டு போனால் கைத்தறி துணியின் நிலைமையை மோசமாக்கிக் கொண்டதான் போகிறார்கள் என்று நான் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

சாதாரணமாக கெஜட் பதிவுள்ள ஆபீஸர்களை சர்வீஸ் கமிஷன்தான் பொறுக்கி எடுக்கிறார்களோ என்னவோ. ஆனால் கதர் அபிவிருத்தி விஷயத்தில் அதிகாரிகளை சர்க்காரே நியமித்துவிடுகிறார்களோ என்று சந்தேகம் தோன்றுகிறது. அது மட்டும் அல்ல, சர்க்காரே தங்களுக்கு சொந்தமான ஆட்களையே நியமித்து விடுகிறார்கள் என்றுதான் நான் நினைக்கிறேன்.

சென்னை மாநிலத்தில் 3 சர்க்கரை ஆலைகளை ஏற்படுத்தப்போவதாக சென்ற ஆண்டு பட்ஜெட்டின்போது சொன்னார்கள். ஆனால் இது வரையிலும் ஒரு ஆலையை கூட ஏற்படுத்தவில்லை. இதைப்பற்றி காரணங்களுள் ஒன்றும் கொடுக்கப்படவில்லை.

சர்க்காரால் 10 இலட்சம் ரூபாய் கடனாகக் கொடுக்கப்பட்ட விழுப்புரத்தில் இருக்கும் வனஸ்பதி தொழிற்சாலை மூடப்பட்டு இருக்கிறது. இதை சர்க்காரே எடுத்து நடத்தலாம். வட நாட்டிலிருந்து வனஸ்பதி வரவழைப்பதைத் தடுத்து நம் நாட்டிலேயே அதை உற்பத்தி செய்வதற்கு தோதாக இருக்கும்.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : இதை எடுத்து நடத்தினால் நமக்கு நஷ்டம்தான் வரும்.

[3rd April 1958]

SRI M. P. SARATHI : நாம் அதை எடுத்துக்கொண்டு நடத்தாமலே நஷ்டம் வரும் என்று சொல்வதில் பயன் இல்லை. எந்தத் தொழிலையும் இலாபம் வரும்படி அபிவிருத்தி செய்யலாம்.

வட ஆற்காடு மாவட்டத்தில் காட்பாடியில் வனஸ்பதி தொழிற்சாலை இன்னும் மூடப்பட்டிருக்கிறது. இதற்கு சர்க்கார் 10 இலட்சம் ரூபாய் கடனாக கொடுத்திருக்கிறது. ஆனால் அந்த கடனை வாங்கக் கூட முடியவில்லை.

ஒவ்வொரு ஜில்லாவிலும் பாலிடெக்னிக்ஸ்களை ஆரம்பிக்க சர்க்கார் முன் வரவேண்டும். சென்ற ஆண்டு 24 இலட்சம் ரூபாய் இதற்காக ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் இந்த ஆண்டு 2,22,000 ரூபாய் குறைக்கப் பட்டிருக்கிறது. இதற்கு காரணம் என்ன என்று அமைச்சர் சொல்லப் போகிறாரோ தெரியவில்லை. பாலிடெக்னிக்ஸ்களை ஒவ்வொரு ஜில்லாவிலும் ஆரம்பிக்க வேண்டும் என்று நாம் சொல்லிக்கொண்டிருக்கும்போது சென்ற ஆண்டைக்காட்டிலும் 2 இலட்சம் ரூபாய் குறைக்கப்பட்டது மிகவும் வருந்தத்தக்கது.

இங்கு குடிசைத் தொழில்கள் வேண்டும் என்று சொல்லிக் கொண்டிருந்தால் வட நாட்டில் உள்ளவர்கள் அங்கு தயாரிக்கும் பொருள்களுக்கு நம் நாட்டை ஒரு மார்க்கெட்டாக உபயோகப்படுத்திக் கொள்வார்கள் என்று நான் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

முக்கியமாக வட ஆற்காடு மாவட்டத்தில்—அது ஒரு பஞ்சப் பிரதேசம். அநேகமாக ஒரே தொழில் தான் செய்கிறார்கள். அது பீடித் தொழில் தான். பீடித் தொழிலாளிகள் எந்த நிலைமையில் இருக்கிறார்கள்? 100-க்கு 5 அல்லது 10 பேர் கூடிய ரோகத்தால் பீடிக்கப்பட்டு இறக்கிறார்கள். இந்தக் காரணத்தினால், வட ஆற்காடு மாவட்டத்தில், ஒரு பெரிய தொழிற்சாலையை ஏற்படுத்தி, தொழிற்சாலையில் அந்த மக்களுக்கு வேலை கொடுத்து அவர்களை ஊக்குவிக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். அண்மையில் அங்கு வந்திருந்து அமைச்சர் அங்கு ஒரு தொழிற்சாலை ஆரம்பிக்க போவதாகச் சொன்னார்கள். ஆகையால் இந்த நேரத்தில் வட ஆற்காடு மாவட்டத்தில் ஒரு தொழிற்சாலையை ஏற்படுத்தவேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

SRI C. R. RAMASWAMI : சபாநாயகர் அவர்களே, தொழில் மான்யம் மிகவும் முக்கியமானது என்பதை யாவரும் மறுக்க முடியாது. நாடு செழிப்பதையு, மக்கள் நல்ல முறையில் வாழ்க்கை நடத்த, தொழில் வளர்ச்சி அவசியம். தமிழ் நாட்டில் தொழிற்சாலைகள் ஏற்படுத்தவில்லை என்பது வருந்தத்தக்கது என்று சொன்னார்கள். ஆனால் இப்பொழுது நமக்கு விரோதமாக இருக்கிறது என்பதை மறக்கக்கூடாது. நிலக்கரி முதலியவை நம் நாட்டில் இல்லாததால், கனரக தொழிற்சாலைகள் ஏற்படுத்த முடியவில்லை, தாமதம் ஏற்படுகிறது. ஆனால் இப்பொழுது, பழுப்பு நிலக்கரி நமக்கு கிடைக்கிறது. அதை வைத்துக்கொண்டு, கனரக தொழிற்சாலைகள் ஏற்படுத்தலாம். இது மகிழ்ச்சிக்குரிய விஷயம். இரும்பு தொழிற்சாலை ஏற்படுத்துவது என்பது மிகக் கஷ்டமான விஷயம். நன்கு ஆலோசனை செய்து செய்ய வேண்டிய விஷயம் இது. ஏதோ தொழிற்சாலை வைக்கவேண்டும் என்று நினைத்து பணம் போடுவது சரியில்லை. தொழிற்சாலை அவசியம் ஆதலால் அதற்கு வேண்டிய ஆராய்ச்சிகளை செய்வது அவசியம். நடத்த முடியுமா முடியாதா என்பதை அலசிப்பார்த்துவிட்ட பிறகு ஒரு முடிவு எடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

1958-59-ல் இரண்டாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் பலரக தொழில் வளர்ச்சிக்காக 147 இலட்ச ரூபாய் செலவுமிக்க திட்டமிட்டிருக்கிறார்கள். கிண்டி இண்டஸ்ட்ரியல் எஸ்டேட் மிகவும் நல்ல முறையில் அமைந்திருக்கிறது. அங்கே இப்பொழுது பல தொழில்கள் ஏற்படுத்தப்பட்டு இருக்கின்றன. இவைகளெல்லாம் சரியான முறையில் கவனித்து எல்லா தொழில்களையும் இலாபகரமாக செய்ய வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். நான்கு அல்லது ஐந்து வருஷங்களுக்கு பிறகு இது சரியாக நடக்கவில்லை என்று வரக்கூடாது. அங்கு செய்யப்படும் பொருள்கள் விற்பனையாக

3rd April 1958] [Sri C. R. Ramaswami]

வேண்டிய ஏற்பாடுகளும் செய்யவேண்டும். இன்டஸ்ட்ரியல் எஸ்டேட் ஏற்படுத்த வேண்டுமென்றால் அதற்கு செட்டுகள் போடுவது மின்சாரம் அளிப்பது போன்ற இவைகளெல்லாம் அரசாங்கம் தொழில் வளர்ச்சிக்காக செய்ய வேண்டிய வசதிகள். இது வரைக்கும் பணம் கொடுத்தால் தனிப்பட்ட நபர்கள் செய்வார்கள் என்று சொல்லுகிறார்கள். அதை முற்றிலும் ஏற்றுக்கொள்ள முடியாது. பணம் வாங்குபவர்கள் எவ்வளவு தூரம் பயன்படுத்துகிறார்கள், தொழிற்சாலை அமைக்கிறார்கள் என்பது நன்கு தெரிந்ததுதான். ஆகையால் சர்க்காரே பல வசதிகள் இருக்கக்கூடிய இன்டஸ்ட்ரியல் எஸ்டேட்களை அமைத்துக்கொடுப்பதுதான் நல்ல முறை என்று நான் சொல்லமுடியும்.

கனரக தொழிற்சாலைகளைப்பற்றி சொல்லுகிறார்கள். சேலம் பாக்ஸைட்டு அலுமினியம் இவைகளை உடனடியாக அரசாங்கம் மூலமாக செய்தால் நல்லது. இரும்பைவிட அலுமினியம் செய்ய சலபமான சூழ்நிலை இருக்கிறது. ஆனால் இப்பொழுது அந்த தொழில்கள் அமைத்தாலும் சாமான்கள் விற்பனையாவதற்கு வேண்டிய வசதிகள் ஏற்படுத்த வேண்டும். எலக்ட்ரிக்விட்டி டிபார்ட்மென்ட்டில் 10 கோடி 12 கோடி ரூபாய்க்கு சாமான்கள் வாங்க வேண்டி இருக்கிறது. அந்த பொருள்களையெல்லாம் இம்மாதிரியான தொழில்கள் உற்பத்தி செய்தால் அவை உடனடியாக விற்பனையாகும். எலக்ட்ரிக்விட்டி டிபார்ட்மென்ட்டுக்கு வேண்டிய பொருள்கள் என்ன என்பதை யோசனை செய்து பார்க்கவேண்டும்.

Switchgear, transformers, copper wires, aluminium wires முதலிய ஏராளமான சாமான்கள் வாங்குகிறார்கள். அதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகள் செய்தால் சாமான்கள் சிக்கிரத்தில் விற்பனையாகிவிடும். இந்த அறிக்கையை பார்த்தால் ஏகப்பட்ட தொழில்கள் ஏற்படுகின்றன என்று தெரிகிறது. அவைகளை எல்லாம் சர்க்காரே தங்கள் கையில் வைத்துக்கொண்டு வேண்டிய அளவு எல்லோருக்கும் பயன்படக் கூடிய அளவில் நடத்த வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

டெக்னிகல் எஜிகேஷன் சம்பந்தமாக ஆர்டிசன்களுக்கு படிப்பு வசதி இல்லை. பாலிடெக்னிக் சென்னையில் இருக்கின்றன. மத்திய சர்க்கார் நடத்துவது போன்ற லேபர் டிரேடிங் ஸ்கூல்ஸ் அதிகமாக ஏற்படுத்த வேண்டும். உடனடியாக நிறைய பாலிடெக்னிக் பள்ளிக்கூடங்கள் ஏற்படுத்தி ஆயிரக்கணக்கான ஆர்டிசன்களை பயிற்சிபெற செய்வது மிகவும் அவசியம்.

கனரக தொழில்கள் ஏற்படுத்தி இருக்கிறார்கள். இன்டக்கரல் கோச் பாக்டரி, ஆவடி வர்கன் லிப்டிங் ஷாப் பின்னி மீட்டர் கேஜ் வாகன் ஷாப் போன்றவை இருக்கின்றன. எண்ணாப்பேட்டையிலுள்ள இன்ஜினீயர்ஸ் ஓர்க்ஷாப் சரியாக நடக்கவில்லை. அதை கவனித்து ஆவன செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

இன்ஜினீயர்ஸ் ஓர்க்ஷாப்பிற்கு ஒத்தாசையாக **Subsidiary industries** கிடையாது. ஒன்று இரண்டு சென்னையில் இருக்கிறது. அது இன்ஜினீயர்ஸ்க்கு ரொம்ப அவசியம். ஆகவே இம்மாதிரியான சிறு சிறு தொழில்களை ஏற்படுத்தினால் ஓரளவுக்கு அந்தந்த பகுதியில் தேவையை பூர்த்தி செய்ய முடியும்.

நமது நாட்டில் எல்லா விதமான தொழில்களும் வளர்ந்து கொண்டே வருகிறது. இவைகள் ஸ்ட்ரக்ச்சரல் இஞ்சினியரிங், பேசிக் இஞ்சினியரிங், பவுண்டரி வொர்க்ஸ், அல்லைட் இன்ஸ்ட்ரிங் என்று சொல்லுவார்களே இவைகள் எல்லாம். இவைகள் எல்லாம் ஏற்பட வேண்டியது முக்கியமாக இருக்கிறது. இவைகளுக்கு எல்லாம் இந்த அரசாங்கம் ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

இதைத் தவிர கைத்தறி நெசவாளர்களுக்கு நமது அரசாங்கம் பல துறைகளில் உதவி அளித்துக்கொண்டு வருகிறது. அந்தத் தொழில் வளர்ச்சி அடைவதற்கும் எந்த வகையிலும் உதவி அளித்துக்கொண்டு வரப் படுகிறது. தொழில் வளர்ச்சி அடைவதற்கு எல்லா வழியிலும் வசதிகள்

[Sri C. R. Ramaswami] [3rd April 1958]

செய்து கொடுக்கப்பட்டு வருகிறது. சமீபத்தில் மத்திய அரசாங்கம் மில் துணிகளுக்கு ரிபேட் கொடுத்திருக்கிறார்கள். அதனால் யார் பாதிக்கப் படுகிறார்கள் என்றால் கைத்தறி நெசவாளர்கள் தான். கைத்தறி நெசவாளர்கள் பாதிக்கப்படாமல் இருக்க வேண்டும் என்பதற்காகவும் அவர்களுக்கு பாதுகாப்பு கொடுக்க வேண்டும் என்பதற்காகவும் சில யோசனைகளைச் சொன்னோம். ஓரளவு அவர்களுக்கு என்று சிலவற்றை ஒதுக்க வேண்டும் என்று சொன்னோம். கனம் ராஜகோபாலாச்சாரி அவர்கள் சொன்னதுபோல் ஓரளவு நாம் அவர்களுக்கு என்று தோத்திகளையும் புடவைகளையும் ஒதுக்கி வைத்தால் அவர்களுடைய கஷ்டம் ஒரு அளவில் தீரும். அப்படி அவர்களுக்கு ஒதுக்கா விட்டால் அவர்களுடைய கஷ்டம் இருந்துகொண்டேதான் இருக்கும். அதிகப்படியான துணித் தேக்கம் இருந்துகொண்டேதான் இருக்கும். சைதாப்பேட்டையில் கைத்தறி நெசவாளர்களுடைய சங்கம் இருக்கிறது. அதிலுள்ள கஷ்டம் எனக்கு நன்றாகத் தெரியும். ஆயிரக் கணக்கான ரூபாய் பெருமானமுள்ள லுங்கிகள் அங்கே விற்பனையாகாமல் தேங்கிக்கிடக்கின்றன. அதனால் பல நெசவாளர்கள் கஷ்டப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு ஒரு நிரந்தரமான ஏற்பாட்டைச் செய்தால்தான் அவர்களுடைய தொழில் வளரும் என்பதைப் பற்றி சொல்ல வேண்டியதில்லை. அதனால் அதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளை இந்த அரசாங்கம் செய்யும் என்று நினைக்கிறேன்.

கைத்தறி தொழில் ஒரு பெரிய குடிசைத் தொழில் என்று நாம் சொல்லிக்கொண்டு வருகிறோம். அதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளை அரசாங்கம் செய்யவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

இதைத் தவிர இப்பொழுது விருதுநகரிலும், கிண்டியிலும் சைக்கல் களைச் செய்தவற்கு ஏற்பாடு செய்திருக்கிறார்கள். அவைகளை ஏன் செய்ய வேண்டும் என்று கேட்கிறேன். டி.ஐ. சைக்கல்லுப் போன்ற பெரிய தொழிற்சாலைகள் நமது ராஜ்யத்தில் இருக்கும்போது இப்படிப்பட்ட சைக்கல் தொழிற்சாலையை ஏன் ஆரம்பிக்கவேண்டும் என்று கேட்கிறேன். அதற்கு என்று அரசாங்கம் மூன்று அல்லது நான்கு லட்சம் ரூபாய் செலவு செய்ய வேண்டிய அவசியமேயில்லை. இப்படிச் செலவு செய்து ஏன் ஒரு தொழிற்சாலையை ஏற்படுத்தவேண்டும்? அதற்குக் காரணம் என்ன என்பது தெரியவில்லை. அதைப்பற்றி கனம் மந்திரி அவர்கள் தெரிவிப்பார் என்று நினைக்கிறேன்.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : அசெல்பின் பண்ணுவதுதான் மானுபாக்கர் செய்வதில்லை.

*** SRI K. S. SUBRAMANIA GOUNDER :** மதிப்பிற்குரிய சபாநாயகர் அவர்களே, தொழில் அமைச்சர் அவர்கள் கொண்டு வந்திருக்கக்கூடிய மானியக் கோரிக்கையை ஆதரித்து சில வார்த்தைகளைச் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். கனம் அமைச்சர் அவர்கள் பேசும்போது கைத்தறி நெசவாளர்களுடைய நிலை என்ன, அரசாங்கத்தினுடைய கொள்கை என்ன என்பதைப் பற்றி விளக்கமாகக் கூறியுள்ளார். மத்திய அரசாங்கத்தினுடைய ஒரு கொள்கையால் கைத்தறி நெசவாளர்களுக்கும் அந்தத் தொழிலுக்கும் ஒரு பெரிய கேடு வந்திருக்கிறது என்று சொன்னால் அதில் ஒன்றும் மிகை இல்லவே இல்லை. ஒன்று அவர்களுக்குக் கிடைத்து வந்த ரிபேட்டைக் குறைத்து விட்டார்கள், அதே சமயத்தில் மில் துணிகளுக்கு இருக்கக்கூடிய எக்ஸைஸ் வரியை எடுத்து விட்டார்கள். அதன் காரணமாக கைத்தறித் தொழில் இரண்டு மடங்கு பாதிக்கப்பட்டு விட்டது. இந்த ராஜ்ய அரசாங்கமும், குறிப்பாக மந்திரி அவர்களும், இதற்காக எல்லா துறைகளிலும் இதைக் கண்டித்தும் நேரடியாகச் சொல்லியிருந்தும் அவர்கள் அதற்கு செலி சாயக்காது இருப்பதைப்பற்றி நாம் வருந்த வேண்டியதாக இருக்கிறது என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். இந்த சட்டசபையில் ஒரு தீர்மானம் போட்டு அதை மத்திய அரசாங்கத்திற்கு அனுப்பினால் அதற்காகவாவது அவர்கள் மதிப்புக்கொடுப்பார்களா என்பதையும் கனம் மந்திரி அவர்கள் ஆராய்ந்து பார்க்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

3rd April 1958] [Sri K. S. Subramania Gounder]

கைத்தறிக்காக இந்த ஆண்டு என்பது ஸ்டீம் இருபத்தி ஐந்து ஆயிரச் சொச்சம் ரூபாய் ரிசர்வ் பாங்கியிலிருந்து வொர்க்கிங் காபிடலுக்கு என்று ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது என்று அமைச்சர் அவர்கள் குறிப்பிட்டிருக்கிறார். அதில் நாம் எவ்வளவு பணம் உபயோகித்துக்கொண்டிருக்கிறோம் என்று பார்த்தால் ஆறு ஸ்டீம் ரூபாய்க்கு மேல் இல்லை என்பதை நான் கனம் மந்திரி அவர்களுக்குத் தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன். அதற்குக் காரணம் என்ன என்பதை நாம் சற்று ஆராய்ந்து பார்க்கவேண்டும். இப்பொழுது கொடுக்கக்கூடிய பணம் எல்லாம் எதற்காகக் கொடுக்கப்படுகிறது என்று பார்த்தால் பூய்தாக செஸ் நிதியிலிருந்து ஆரம்பிக்கப்பட்ட தறிகளுக்கு மாத்திரம் கொடுக்கப்படுகிறதே தவிர பழைய சங்கங்களுக்கு முன்னதாகவே இருந்த தறிகளுக்கும் பண வசதி அரசாங்கத்தாரால் செய்து தரப்படவில்லை என்று நிச்சயமாக சொல்லலாம். இதற்கும் பணவசதி செய்து தரப்பட வேண்டும். செஸ் நிதியில் பணம் இருந்தாலும் அதை உபயோகப்படுத்திக்கொள்ளுகிறோம் என்று மத்திய பாங்கு எழுதினால் அதற்கு உத்தரவு வராத நிலையில் இருக்கிறது. அதன் காரணமாகத்தான் பழைய சங்கங்கள் பணத்திற்கு மிகவும் பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள் என்பதைச் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். செஸ் நிதியிலிருந்து ரிசர்வ் பாங்கில் ஒதுக்கப்பட்ட நிதியிலிருந்து பழைய தறிகளும் அந்தப் பணத்தை உபயோகப்படுத்துக்கொள்ளலாம் என்கிற முறையில் உடனடியாக ஒரு உத்தரவைப் போடவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

இப்பொழுது துணித் தேக்கம் எந்த அளவில் இருக்கிறது என்பதை கனம் மந்திரி அவர்கள் விவரமாக எடுத்துக் கூறியிருக்கிறார். இதற்கு உடனடியாக ஒரு முடிவு காணவேண்டும். இப்பொழுது எக்ஸைஸ் வரியை குறைத்திருக்கிறார்கள். எதற்காக குறைத்தார்கள் என்று காரணம் சொல்லும்போது தேக்கம் அதிகமாக இருக்கிறது, அதற்காக உடனடியாக அதற்கு நிவாரணம் தேக்கிறோம் என்கிற முறையில் அதைக் குறைத்திருக்கிறார்கள். அதைப்போலவே கைத்தறிக்கு இருக்கக்கூடிய தேக்கத்தையும் குறைக்க நடவடிக்கை எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும். மத்திய அரசாங்கம் எடுத்துக் கொண்ட நடவடிக்கையின் காரணத்தினால் கைத்தறித் துணி தேக்கம் இன்னும் அதிகமாக ஆகத்தான் செய்கிறது. அரசாங்கம் உடனடியாக அதில் தலையிட்டு அவர்களுக்கு நிவாரணம் அளிக்க ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும் என்பதை மந்திரி அவர்களுக்குத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

துணித் தேக்கம் அதிகமாக ஏற்படுவதன் காரணமாக குறிப்பாக சென்ட்ரல் பாங்கியிலிருந்து கிடைக்கக்கூடிய பணநிலை ஓரளவு பாதிக்கப்படுகிறது என்பதையும் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். ஏனென்றால் ஒவ்வொரு சங்கங்களும் எந்த அளவுக்கு பணம் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறதோ அந்த அளவுக்கு அந்தப் பணத்தை பூர்ணமாக உபயோகப்படுத்திக்கொண்டு விட்டார்கள். அது போக திரும்பவும் அவர்கள் பணம் வேண்டும் என்று கேட்கும்போது அவர்களுக்கு பணம் கிடைக்க அரசாங்கம் அவர்களுக்கு ஒரு வழி செய்யாவிட்டால் சங்கங்களுடைய நிலை அதிகமாக பாதிக்கப்படும் என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன். அவர்களுக்கு கொடுக்க பணம் இல்லாமல் இல்லை. பணம் கொடுப்பதற்கு அரசாங்க அனுமதி தேவை என்று தெரிவிக்கிறார்கள். மற்றொன்று ரிசர்வ் பாங்கு பணம் கொடுக்கிறது என்று சொல்லும்போது சென்ட்ரல் பாங்குக்கு அவைகளை கொடுக்கும்போது அவைகளை சூப்பரைவஸ் செய்வதற்கு என்று மான்யம் கொடுப்பதாக சொல்லப்பட்டது. அதற்கு ஆகக்கூடிய செயலில் 87½ சதவீதம் அதை சப்ஸிட்யாகக் கொடுக்கிறோம் என்ற நிபந்தனையின் பேரில் அந்தத் திட்டம் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டது. அதைப்பற்றி பல தடவைகள் சொல்லியும் எழுதியும் அதைப்பற்றிய உத்தரவு இதுவரையிலும் வராமல் இருப்பதைக் கண்டு உண்மையிலேயே வருத்தப்பட வேண்டியதாக இருக்கிறது. ஏற்கெனவே உறுதி கொடுத்ததுபோல் அதற்கு வேண்டிய ஒரு உத்தரவை சீக்கிரமாக கனம் மந்திரி அவர்கள் போட வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

சங்கங்களுக்கு நூல் விநியோகம் செய்வதிலும் பெரிய குறை இருக்கிறது. ஸ்டேட்ஸ் சொசைட்டிகளின் மூலம் நூல் விநியோகம் செய்வதால் விலை

[Sri K. S. Subramania Gounder] [3rd April 1958]

அதிகமாக இருக்கிறது. இதைப்பற்றி எல்லா சங்கங்களும் திருப்பித் திருப்பி சொல்லிக்கொண்டு வருகிறார்கள். ஸ்டேட் சொசைட்டிகளுக்கு லாபம் இருக்கிறதா என்று பார்த்தால் அதனால் சில வருஷங்களில் நஷ்டம் தான் வந்திருக்கிறது. லாபம் வந்தாலும் கொஞ்ச அளவில் தான் லாபம் வந்து கொண்டிருக்கிறது. ஆகையினால் கூட்டுறவு இலாகாவும் அரசாங்கமும் இதற்கு என்ன செய்யமுடியும் என்பதை ஆராய்ந்து அதற்கு ஆவன செய்ய வேண்டும் என்று நான் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். இது ஸ்டேட்ஸ் சொசைட்டிகளின் தவறு என்று சொல்லிக்கொள்ள விரும்பவில்லை. நூல் விலை கட்டுப்பாடு இல்லாத காரணத்தாலும், அதில் ஒரு நிரந்தரமான விலை இல்லாத காரணத்தாலும் அதன் விலை சரியானபடி இல்லை. ஆகவே நூலை பொறுத்த வரையிலும் அதற்கு ஒரு நிரந்தர விலை வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். நூல் விலையை பார்வோட் காண்ட்ராக்ட்டுக்கு செய்யக்கூடாது எனக் கட்டுப்படுத்தினால் இதற்கு ஒரு முடிவு காண முடியுமா என்பதை ஆலோசனை செய்து பார்க்கும்படி கேட்க விரும்புகிறேன்.

11-50
a.m.

இந்த ரிபேட் குறைப்பைப் பொறுத்த வரையில் கனம் மந்திரி அவர்கள் கூறியதுபோல் 12 நயா பைசாவாக செய்யவேண்டும். அதை தவிர ஒரு வருஷத்தில் நான்கு தடவையாவது 15 நாட்களுக்கு ஷப்பெஷல் ரிபேட் அதாவது மூன்று அணை வரையில் ரிபேட் கொடுத்து அதனால் நல்ல முறையில் அந்தத் துணிகளை விற்பனாவுக்கு ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். கனம் சாரதி அவர்கள் பேசும்போது கதருக்கு அதிகமாக முக்கியத்துவம் கொடுத்திருக்கிறார்கள் என்றும், அதிகப் பணம் ஒதுக்கியிருக்கிறார்கள் என்று சொன்னார். கதர் கைத்தறி துணி என்று ஒப்புக் கொள்ளவில்லை என்றால் அதைப்பற்றி வருத்தப்பட்டு வேண்டியதாக இருக்கிறது. கதர் துணியும் ஒரு கைத்தறி துணிதான். அதற்கு இரண்டு வகையில் ஆதரவு கொடுக்க வேண்டியதாக இருக்கிறது. அதாவது கையாலேயே நூற்கப்படுகிறது, கையாலேயே நெய்யப்படுகிறது. அதனால்தான் அதற்கு அதிகப்படியான ஆதரவு கொடுக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். பொள்ளாச்சியில் டெக்ஸ்டைல் ஸ்பின்னரிஸ் மூலம் நூல் நூற்கப்படுவதற்கு ஒரு பைலட் ஸ்கீம் ஆரம்பித்திருக்கிறார்கள். சேலம் ஜில்லாவில் அதிகமான நெசவாளர்கள் இருக்கிறார்கள். நம்முடைய ராஜ்யத்திலே ஐந்தில் ஒரு பங்கு நெசவாளர்கள் அங்கே இருக்கிறார்கள். ஆகையினால் அங்கு டெக்ஸ்டைல் இயந்திர நூல் நூற்பதற்கு ஒரு ஸ்கீம் ஆரம்பிக்கப்பட வேண்டுமென்று நான் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். இண்டஸ்ட்ரியல் எஸ்டேட் ஒவ்வொரு ஜில்லாவிலும் ஆரம்பிக்கவேண்டுமென்று சர்க்கார் வேதரத்தின் பிள்ளை அவர்கள் சொன்னார்கள். இது மிகவும் அவசியம். ஒவ்வொரு ஜில்லாவிலும் கண்டிப்பாக இதை ஆரம்பிக்க வேண்டும். நம்முடைய ராஜ்யத்தில் பெரிய ஜில்லாவாகிய சேலம் ஜில்லாவிலே இதை முதலில் ஆரம்பிக்கவேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். இரும்புத் தொழிற்சாலையை பொறுத்தவரையிலே, சீக்கிரமாக ஆரம்பிக்க படும் என்று சொன்னாலும்கூட, உடனடியாக இந்த ஆண்டிலேயே ஒரு பைலட் ஸ்கீம் ஆரம்பிப்பதற்கு ஏற்பாடு செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டு என்னுடைய பேச்சை முடித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

SRI P. S. CHINNADURAI : மதிப்பிற்குரிய சபாநாயகர் அவர்களே, ஒரு சர்க்காரின் தொழில் கொள்கை அது ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிற பொருளாதாரக் கொள்கைக்கு ஏற்றவாறு அமைந்திருக்க வேண்டும். இந்த சர்க்கார் தங்களுடைய பொருளாதார கொள்கை சமதர்ம பொருளாதார கொள்கை என்று அடிக்கடி சொல்லி யிருப்பதை நான் அங்கே நினைவுபட்ட விரும்புகிறேன். சமதர்ம பொருளாதாரக் கொள்கைக்கு ஏற்றவாறு இந்த ராஜ்யத்தின் தொழில் கொள்கை இல்லாதது மிகவும் வருந்தத்தக்கது. பாலுக்கும் காவல், பூனைக்கும் தோமன் என்று சொல்லுவது போல், ஒரு பக்கம் சமதர்ம பொருளாதாரக் கொள்கை என்று பேசிக் கொண்டு, மற்றொரு பக்கத்தில் தனிநபர் ஆதிக்கம் தொழிலில் ஏற்படுகின்ற ஒரு முறையிலே இந்த ராஜ்யசர்க்கார் தங்களுடைய தொழில் கொள்கையை வகுத்து அமுல் நடத்திக்கொண்டு வருவது மிகவும் வருந்தத்தக்கது.

3rd April 1958]

[Sri P. S. Chinnadurai]

உதாரணமாக, நம்முடைய ராஜ்யத்தில் ஏற்படுத்துவதாக இருக்கும் அலுமினியம் தொழிற்சாலை சம்பந்தப்பட்ட வரையில் மாறுபட்ட கருத்துகளை அமைச்சர்கள் ஆங்காங்கு எடுத்துக் கூறி வருகின்றனர். ஒரு சமயத்தில் அதைத் தனியார் துறைக்கு ஒதுக்கியிருக்கிறோம் என்று சொல்கிறார்கள். இன்னொரு சமயத்தில் கேட்டால், இல்லை, அரசாங்கமே எடுத்து நடத்தலாமா என்று ஆலோசனை செய்து கொண்டிருக்கிறோம், அநேகமாக நிச்சயமாக நாங்களை எடுத்துக்கொள்ளக்கூடும் பொதுத் துறையிலே என்று நமது நிதி அமைச்சர் அவர்கள் கூறுகிறார்கள். அவர் அம்மாதிரி கூறி முடித்த ஒரிரண்டு தினங்களுக்குள் மத்திய மந்திரி மனுபாய்ஷா சென்னை ராஜ்யத்தில் ஏற்படுத்தப் போகிற அலுமினியம் தொழிற்சாலை தனியார் துறைக்கு ஒதுக்கப்படவேண்டுமென்று தீர்மானிக்கப்பட்டு விட்டது என்று சொல்லியிருக்கிறார். என் போன்றவர்கள் இதில் எது சரி, எந்தத் தீர்மானம் சரி என்று எடுத்துக்கொள்ளுவது என்று நான் கேட்க விரும்புகிறேன். புதியதாக ஏற்படுத்தப்போகும் தொழிற்சாலைகள், குறிப்பாக பெரிய தொழிற்சாலைகள், அரசாங்கத்தாலேயே மக்களுக்காக ஏற்று நடத்தப்பட வேண்டும் என்ற கொள்கையை நிரந்தரமாக அமுலுக்குக் கொண்டு வர வேண்டும் என்று நான் இந்த நேரத்திலே சொல்லிக் கொள்ள விரும்புகிறேன். தனியார் கையிலே மக்களுடைய பொருளாதார ஊற்றுகள் சிக்கி விட்டால், அதன் காரணமாக பல தொல்லைகளும், அல்லல்களும், சிக்கல்களும் ஏற்படுகின்றன. இதற்கு பல உதாரணங்களை நான் இன்றைய தினம் எடுத்துக்காட்ட முடியும். இது இந்த சபையில் அங்கத்தினர்களாக வீற்றிருப்பவர்கள் அறியாதது அல்ல. அரசாங்கம் அறியாதது அல்ல. எல்லோரும் அறிந்தது தான். உதாரணமாக பஞ்சாலை தொழிலை எடுத்துக் கொள்வோமேயானால், வளமான தொழில்தான் அது நம் நாட்டிலே, பஞ்சாலைத் தொழிலுக்கு பெரிய ஆபத்து வந்திருக்கிறது என்று முதலாளிகள் பறைசாற்றிக் கொண்டு வருகிறார்கள். ஒரு பக்கத்திலே கூறுகிறார்கள் அவர்கள் “நாங்கள் திட்டத்தின் கீழ் எவ்வளவு உற்பத்தி செய்யவேண்டுமென்று கூறப்பட்டதோ, அதைக் காட்டிலும் அதிகப்படியாக நாங்கள் உற்பத்தி செய்துவிட்டோம் என்று கைத்தறிக்கு போதுமான அளவில் எங்கள் நூலை வாங்காததினால் நாங்கள் சில ஷிப்டுகளை மூடப்போகிறோம், சில ஆலைகளை மூடப்போகிறோம்” என்று அமைச்சர் அவர்களிடம் வந்து அவர்கள் ஆலோசனை கேட்க வேண்டுமென்றால், அவர்களுக்கு எவ்வளவு துணிச்சல் இருக்க வேண்டும்? அரசாங்கத்தினிடம் வந்து “நாங்கள் ஒரு ஷிப்டை மூடப்போகிறோம், உற்பத்தியை குறைக்க போகிறோம், எங்களுக்கு அனுமதி கொடுங்கள்” என்று ஆலோசனை கேட்பதற்கு முதலாளிகளுக்கு எவ்வளவு நெஞ்சு உரம் இருக்கவேண்டும் என்று நாம் சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். பெரிய நெருக்கடி வந்துவிட்டது என்று முதலாளிகள் கூறுகிறார்கள். பல கஷ்டங்களை விவரித்து எதோ சில சிக்கல் ஏற்பட்டுவிட்டது என்று மக்கள் மத்தியிலே முதலாளிகளும் முதலாளத்துவ பத்திரிகைகளும் பிரசாரம் செய்து கொண்டு வருகின்றனர். இதை சரியான முறையில் பரிசீலித்து அதற்குரிய ஒரு ரிப்போர்ட்டை சமர்ப்பிக்க வேண்டுமென்று ஒரு பொருளாதார நிபுணரை என் இந்த அரசாங்கம் கேட்டுக்கொள்ள கூடாது? பஞ்சாலை நிலைமையை ஆலோசித்து ஆராய்ந்து பார்த்து ஒரு ரிப்போர்ட்டை சமர்ப்பிக்கவேண்டுமென்று அரசாங்கம் சொல்லியிருக்குமானால், முதலாளிகள் சொல்லுவதின் உண்மைத் தன்மையை அறிந்துகொள்ளுவதற்கு ஏற்ற நிலைமையை ஏற்படுத்தியிருக்கவேண்டும். அது இல்லாததால் நாம் இப்பொழுது சங்கடத்தில் ஆழ்ந்திருக்கிறோம். கனம் அமைச்சர் கூட ஒரு ஷிப்டை “மூடுவதற்கு முதலாளிகள் அனுமதி கேட்கிறார்கள். இந்தச் சபையின் அங்கத்தினர்கள் அதன்பேரில் என்ன ஆலோசனை சொல்லுகிறார்களோ அதைச் சொல்லும்படி கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்” என்று சொன்னார்கள். நாங்கள் என்ன யோசனை சொல்ல முடியும். ஷிப்டை மூடுங்கள், உற்பத்தியை குறையுங்கள், அதனால் ஆயிரக்கணக்கான தொழிலாளிகள் வேலையை இழக்கட்டும் என்று யோசனை சொல்ல முடியுமா? எந்தத் தரப்பில் உள்ளவர்களும் அத்தகைய யோசனையை சொல்லுவதற்கு முன் வர மாட்டார்கள். முதலாளிகள் தங்களுக்கு கஷ்டம் வந்து விட்டது ஏன் என்று நினைக்கிறார்கள் என்பதை ஆராயவேண்டும். அவர்களுடைய நிலைமையை பரிசீலிப்பதற்காக நியமிக்கப்படும் பொருளாதார

[Sri P. S. Chinnadurai]

[3rd April 1958]

நிபுணரை 10, 15 தினங்களுக்குள்ளாக அவர் தன் அறிக்கையை சமர்ப்பிக்கவேண்டுமென்று கூட அரசாங்கம் கோரலாம்.

முதலாளிகள் பெரிய கூச்சலை போட்டு சமீபத்தில் மத்திய சர்க்காரிடமிருந்து ஒரு பெரிய சலுகையை பெற்றுவிட்டார்கள். அதாவது எக்ஸைஸ் டியூட்டி நிவாரணம். சுமார் 15 கோடி ரூபாய்க்கு நிவாரணம் கிடைத்திருக்கிறது பஞ்சாலை முதலாளிகளுக்கு. தென்னிந்திய மில் முதலாளிகள் அது போதாது என்று சொல்லுகிறார்கள். உண்மையிலேயே அது பேர்தாது என்று சொன்னால், தென்னிந்தியாவிலுள்ள நூல் ஆலைகளுக்கு அதிகப்படியான நிவாரணம் தேவை என்று சொன்னால், இந்த ராஜ்ய சர்க்கார் மத்திய சர்க்காரோடு போராடி அதற்குரிய நிவாரணத்தை என் வாங்கிக்கொடுக்கக்கூடாது? தொழிலாளிகளையும், முதலாளிகளையும் ஒரு வருக்கொருவர் மோதிக்கொள்ளும்படி விட்டுவிட்டு ஏன் இந்த சர்க்கார் வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டிருக்கவேண்டுமென்று தங்கள் மூலமாக அமைச்சர் அவர்களை கேட்கிறேன். ஆகையால், நிவாரணம் தேவை என்றால் மத்திய சர்க்காரோடு சண்டை போடாவது நிவாரணம் பெறுவதற்கு முன் வரவேண்டுமென்று நான் கனம் அமைச்சர் அவர்களை கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

கைத்தறி துணி தேங்கிக் கிடப்பதால் அநேக தொல்லைகள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. கனம் அமைச்சர் அவர்கள் அமெரிக்கா சென்று வந்தவர்கள். அவர்கள் அமெரிக்க அனுபவம் பெற்றவர்கள். அமெரிக்காவில் இம் மாதிரி உற்பத்தி அதிகமாகி, தேங்கிவிட்டால், அது தானியமாகட்டும், மற்ற பொருளாகட்டும், அதை அழித்துவிடுவார்கள். நான் இங்கே அம்மாதிரி அழித்துவிட வேண்டுமென்று கூறமாட்டேன். இந்தியா ஏழை நாடு. அழிவு வேலையை தாங்காது. ஆகவே, இப்பொழுது இங்கு இருக்கும் செல்வத்தை அழித்துவிடுமாடி சொல்லவில்லை. 2 கோடி ரூபாய் பொறுமான கைத்தறி துணி தேங்கியிருக்கிறது என்று சொல்லுகிறார்கள். அந்தத் துணியை 3 வைத்து எறித்துவிட வேண்டுமென்று நான் சொல்லவில்லை. ஒரு பக்கத்தில் சர்க்கார் ஊழியர்கள் தங்களுக்கு சம்பளம் போதவில்லை என்று கேட்டுக்கொண்டிருக்கிறார்கள். கிராம அதிகாரிகள் தங்களுக்கு சம்பளம் போதவில்லை என்று கேட்டுக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இன்னொரு பக்கத்தில் உபாத்தியாயர்கள் தங்களுக்கு ஊதியம் போதவில்லை என்று கேட்டுக்கொண்டிருக்கிறார்கள். ஏன் புதிய, சித்திரை வருஷப்பிறப்பு அன்று ஏப்ரல் 14-ம் தேதியன்று, இம்மாதிரி சர்க்கார் உத்தியோகஸ்தர்களுக்கு ஒவ்வொருவருக்கும் ரூ. 100 பொறுமான போனஸ் கூபன் ஏன் கொடுக்கக்கூடாது? சுமார் 2 லட்சம் பேர்களுக்கு ஒவ்வொருவருக்கும் 100 ரூபாய் பொறுமான துணி கூப்பன் ஏன் கொடுக்கக்கூடாது? திருப்பி பெறக்கூடிய முறையில் அல்ல, அல்லது கடனாக அல்ல, போனஸாக கொடுக்கவேண்டும். இப்படி சுமார் 2 கோடி ரூபாய் பொறுமான துணி கூப்பன்களை அவர்களுக்கு விநியோகித்துவிட்டால் ஒரு பக்கத்தில் கைத்தறி துணி தேக்கம் நீங்கியிருக்கும். இன்னொரு பக்கத்தில் சர்க்கார் ஊழியர்களின் அல்லல் தீரும். இன்னொரு பக்கத்தில் பஞ்சாலைகளுடைய நூலை எடுத்துக் கொள்ள முடியும். 2 கோடி ரூபாய்க்கு எங்கே போவது என்று கனம் அமைச்சர் அவர்கள் கேட்கலாம். சென்ற ஆண்டிலே ரூ. 3 கோடி 85 லட்சம் ஒதுக்கப்பட்டது? அதை என் பூராவாக செலவு செய்யக்கூடாது? ரூபாய் 2 கோடி 33 லட்சம் தான் செலவழிக்கப்பட்டிருக்கிறது. பாக்கி ரூ. 1½ கோடி என்ன ஆயிற்று? கொடுத்த பணத்தை செலவழிக்காமல் இருக்கிறார்களே என்று கேட்கிறேன். கோடிக் கணக்கில் செலவாகும் என்று சொல்லி தப்பித்துக் கொள்ளக்கூடாது. இந்த ஆலோசனையை அமைச்சர் அவர்கள் வேடிக்கையாக கருதாமல், உண்மையாகக் கருதி, உண்மையாகவே 100-க்கு 100 உள்ளத்திலிருந்து வருவதாக கருதி இதை கவனிக்கவேண்டுமென்று நான் அமைச்சர் அவர்களை கேட்டுக்கொள்கிறேன். பொருளாதார நிபுணரைக் கொண்டு இந்த ஆலோசனையை ஆராய்ந்து பார்க்க வேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன். சிறுதொழில்களுக்கு, குறிப்பாக கதர்த் தொழிலுக்குக் கொடுக்கப்படும் ஊக்கம் போதாது. எத்தனை அம்பர்ச் சர்க்காக்களை உற்பத்தி செய்யவேண்டு

3rd April 1958] [Sri P. S. Chinnadurai]

மென்று விரும்பினோமோ அத்தனை அம்பர் சர்க்காக்களை உற்பத்தி செய்ய முடிய வில்லை. அதற்குக் காரணமாக இருந்தது என்ன குறை என்றும் அந்தக் குறை எங்கே இருக்கிறது என்றும், அது யாரிடம் இருக்கிறது என்றும் கண்டுபிடித்து, அக்குறையை நிக்க வேண்டாமா? பல நாட்களாக இந்த சபையில் “கதர்த் துணி கைத்தறித் துணியா?” என்ற சர்ச்சை நடப்பதைப் பார்த்து நான் மிகவும் வருத்தப்படுகிறேன். கைத்தறியைக் காட்டிலும் கைத்தறியாக இருப்பது கதர் என்ற உண்மை பலருக்கு இன்னும் தெரியாமலிருப்பது மிகவும் பரிதாபகமானது. கிராமக் கைத் தொழில்களுக்கு ஊக்கமும் ஆக்கமும் அளிக்கவேண்டும். கைத்தொழில்களுக்காக ஒதுக்கப்படும் பணத்தொகை முழுவதையும் செலவிட வேண்டுமென்று கனம் அமைச்சரைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன். உப-மானிய கோரிக்கையில் அதிகப் பணம் கோரக்கூடிய அளவுக்கு கைத்தொழில்களுக்காக பணம் செலவழிக்கவேண்டுமென்று கனம் அமைச்சரைக் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்; அதற்கேற்றவாறு தம் இலாகாவை திறமையாக நிர்வகிக்க வேண்டுமென்றும் அவரைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன். இந்த இலாகாவில் திறமை வாய்ந்த பலர் இருக்கிறார்கள். அவர்களுடைய உதவியுடன் கனம் அமைச்சர் இலாகாவை திறமையாக நிர்வகிப்பது சலபமானது. அவசியமானால் கனம் அமைச்சர் இன்னும் சில உத்தியோகஸ்தர்களை நியமித்துக்கொள்ளலாம். இலாகாவைத் திறமையாக நிர்வகிக்க வேண்டுமென்று கனம் அமைச்சரைக் கேட்டுக்கொண்டு என் வார்த்தையை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

*SRI M. R. KANDASWAMI MUDALIYAR: கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, தொழில்கள் சம்பந்தமாக சில வார்த்தைகள் சொல்ல விரும்புகிறேன். கைத்தறித் தொழிலில் ஏற்பட்டுள்ள நெருக்கடியைப் பற்றியும், அதற்கான பரிகாரத்திற்காக தாம் எடுத்துக்கொண்டுள்ள நடவடிக்கைகளைப்பற்றியும் கனம் அமைச்சர் சொன்னார். இன்று கைத்தறி நெசவாளர்களின் நிலைமையைப் பார்த்தால், விக்ரமாதித்தின் கதையில் “வேதாளம் மறுபடியும் முறுங்கை மரத்தில் ஏறிக்கொண்டது” என்று சொல்லப்படுவதுதான் ஞாபகம் வருகிறது; அப்பேர்ப்பட்ட நிலைமையில் தான் இன்று கைத்தறி நெசவாளர்கள் இருக்கிறார்கள். இதுவரை கைத்தறித் துணிகளுக்கு 1½ அணா ரிபேட் கொடுக்கப்பட்டுவந்தது; கைத்தறி நெசவாளர்கள் கொஞ்சம் கஷ்டமின்றி தொழில் நடத்திவந்தனர். இப்போது அந்தத் தொகை குறைக்கப்பட்டு மறுபடியும் பழைய நிலைமை ஏற்பட்டுவிட்டது. இப்போது கைத்தறித் துணிகள் நிறையத் தேங்கியிருக்கின்றன. அதன் காரணமாக இப்போது எங்கு பார்த்தாலும் பல கைத்தறி நெசவாளர்கள் கைத்தறித் தொழிலை விட்டுவிட்டனர். கூட்டுறவுச் சங்கங்களில் எல்லாவற்றிலுமாக மொத்தம் சுமார் 5 கோடி ரூபாய் பெறுமான கைத்தறித் துணிகள் தேங்கியிருக்கின்றன. 5 கோடி ரூபாய் கைத்தறித் துணிகளுக்கு நாம் மார்க்கெட் தேடியாக வேண்டும். இவ்வளவு கைத்தறித் துணிகளுக்கு மார்க்கெட்டைத் தேடுவதுடன் நாம் நின்றுவிடக் கூடாது. இப்போதுள்ள கைத்தறித் தொழிலாளர்கள் எல்லோரும் தொடர்ந்து கைத்தறித் தொழிலில் ஈடுபடுவதற்கு அனுசுலமான நிலைமையை ஏற்படுத்தவேண்டும். அவர்கள் கஷ்டமின்றி தங்கள் தொழிலை நடத்துவதற்கு வகை செய்யவேண்டும். அவர்கள் கஷ்டஜீவனம் நடத்திக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இந்த சபையில் எல்லோரும் கைத்தறித் தொழிலைப்பற்றி அக்கறையுடனும் அனுதாபத்துடனும் பேசியிருக்கிறார்கள். இதைப் பார்க்கும்போது, கைத்தறித் தொழில் எவ்வளவு அவசியமான, சிறந்த தொழில் என்பது புலனாகிறது. இப்போது இந்த ராஜ்யத்தில் சுமார் எழு லட்சம் கைத்தறி நெசவாளர்கள் இருக்கிறார்கள். அரசாங்கத் தார் கொடுத்துள்ள கணக்குப்படி பார்த்தாலும் ராஜ்யத்தில் 5 லட்சம் கைத்தறி நெசவாளர்கள் இருக்கிறார்கள்; 5 லட்சம் கைத்தறிகள் இருக்கின்றன. ஒவ்வொரு தறியையும் நம்பி 16 பேர்கள் வாழ்கிறார்கள். ஆகவே இந்த ராஜ்யத்தில் 80 லட்சம் பேர் கைத்தறித் தொழிலை நம்பிப் பிழைக்கிறார்கள். 5 லட்சம் பேர்களையும் வேறு தொழிலில் ஈடுபடுத்த முடியுமா என்று பார்ப்போம். 5 லட்சம் பேர்களுக்கு மில் தொழிலில் வேலை கொடுக்கமுடியாது. 10,000 கைத்தறி நெசவாளர்கள் உற்பத்தி

[Sri M. R. Kandaswami Mudaliyar] [3rd April 1958]

செய்யும் துணிகளை ஆயிரம் மில் தொழிலாளர்கள் உற்பத்தி செய்ய முடியும். 5 லட்சம் கைத்தறி நெசவாளர்கள் உற்பத்தி செய்யும் துணிகளை எல்லாம் மில்களில் உற்பத்தி செய்வதாயிருந்தால், 50,000 பேர்களுக்குத் தான் வேலை கிடைக்கும். இந்த நிலைமையில் கைத்தறி நெசவுத் தொழில் இருக்கும்போது, ஒருவருக்கு வேலை கொடுக்கக்கூடிய இடத்தில் கைத் தறியில் 10 பேருக்கு வேலை கிடைத்திருக்கிறது. ஆகவே இப்போது கைத் தறி நெசவுத் தொழில் எவ்வளவு பரவலான குடிசைத் தொழிலாக இருக்கிறது என்பதை அரசாங்கம் கவனிக்க வேண்டும். 5,000—10,000 பேர்களே மில் தொழிலாளர்களாக இருக்கிறார்கள். மில் துணிகள் தேங்கிக் கிடக்கின்றன என்ற முகாந்திரத்தில் மில்கள் மூடப்பட்டால், உடனே மில் தொழிலாளர்கள் தங்கள் சங்கங்களின் மூலம் கிளர்ச்சி செய்து மில்களை உடனடியாகத் திறக்கச் செய்கிறார்கள். அம்மாதிரி அவர்கள் தங்களைப் பாதுகாத்துக்கொள்கிறார்கள். ஆனால் கைத்தறி நெசவாளருக்கு இப்படிப்பட்ட சங்கங்கள் கிடையாது. ஒரு சிலர் கூட்டுறவுச் சங்கங்களில் இருக்கலாம். ஆனால் பொதுவாக, ஒவ்வொரு கைத்தறித் தொழிலாளரும் தானாகவே கஷ்டப்பட்டுவெண்டியிருக்கிறது. ஆகவே கைத்தறித் தொழிலாளர்கள் அரசாங்கத்தை பயமுறுத்தி எதையும் சாதித்துக் கொள்ள முடியவில்லை. மற்ற தொழிலாளர்கள் அனுபவித்துவரும் சௌகரியங்களில் 1/10 பங்கு கூட கைத்தறி நெசவாளர்களுக்கு இல்லை. கைத்தறி நெசவாளர்களும் விவசாயத் தொழிலாளர்களும் மிகவும் கஷ்டப்படுகிறார்கள். மற்றத் தொழிலாளர்கள் அனுபவிக்கும் சௌகரியங்களில் 1/10 சௌகரியங்கள் கூட விவசாயத் தொழிலாளர்க்கும் இல்லை. மில் தொழிலாளர்கள் ஒவ்வொருவருக்கும் 70 அல்லது 80 அல்லது 100 ரூபாய் சம்பளம் கொடுக்கப்படுகிறது. சம்பளம் தவிர அவர்களுக்கு பல விதமான சலுகைகளும் கொடுக்கப்படுகின்றன. மில் தொழிலாளர்களில் பெண் தொழிலாளர்களுக்கு பிரசவ காலத்தில் லீவ் போன்ற சலுகைகள் மெடிகல் லீவ் உண்டு. மில் தொழிலாளர்களுக்கு வீட்டு வசதிகளும் உண்டு. மில் தொழிலாளர்களுக்கு இவ்வளவு சலுகைகளும் இருக்கின்றன. கைத்தறி நெசவாளர்களுக்கு இந்தச் சலுகைகள் இருக்கின்றனவா? இல்லை. அவர்கள், தங்கள் குறைகளைத் தீர்த்துக்கொள்வதற்கு அரசாங்கத்தை அணுகி அரசாங்கத்திற்குத் தொந்தரவு கொடுக்க முடிகிறதா? முடியவில்லை. இதன் காரணமாக இன்று ராஜ்யத்தில் என்ன நிலைமை ஏற்பட்டிருக்கிறது? கிராமங்களிலுள்ள கைத்தறி நெசவாளர்கள் மில் தொழிலை நாடி நகரங்களுக்குச் செல்கிறார்கள். 5 லட்சம் கைத்தறித் தொழிலாளர்களும் தங்கள் தொழிலை விட்டுவிட்டு, அரசாங்கத்தை அணுகி தங்களுக்கு வேலை கொடுக்கவேண்டுமென்று கேட்டால், அது எவ்வளவு சிக்கலான பிரச்சினையாக இருக்கும் என்று அரசாங்கம் சிந்தித்துப் பார்க்கவேண்டும். ஆகவே சென்னை அரசாங்கம் உடனடியாக மத்திய அரசாங்கத்துடன் போராடி விவாதித்து கைத்தறி நெசவாளர்களின் பிரச்சினையைத் தீர்க்கவேண்டும். கைத்தறித் துணிகளுக்குக் கொடுக்கப்படும் ரிபேட்டை 2 அணுவாக உயர்த்தவேண்டும். கரை போட்ட வேஷ்டிகளையும் புடவைகளையும் உற்பத்தி செய்வதற்கான உரிமையை கைத்தறித் தொழிலுக்கே கொடுக்கவேண்டுமென்று முன்பு இந்த சட்டசபை ஏகமனதாகத் தீர்மானித்து அந்தத் தீர்மானத்தை மத்திய சர்க்காருக்கு அனுப்பியது. அந்தத் தீர்மானத்தை உடனடியாக அமலுக்குக் கொண்டுவர வேண்டுமென்று மத்திய சர்க்காரை வற்புறுத்த வேண்டும். இந்த இரண்டு காரியத்தையும் இந்த அரசாங்கத்தார் உடனடியாகத் செய்யாவிட்டால் கைத்தறி நெசவாளர்களின் பிரச்சனை மிகச் சிக்கலானதாக ஆகி ராஜ்யத்தில் பெரும் கொந்தளிப்பு ஏற்படும் என்று கனம் அமைச்சருக்குத் தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

அடுத்தபடியாக, கூட்டுறவுச் சங்கங்களிலுள்ள கைத்தறி நெசவாளர்கள் ஒருவிதமாகவும் தனிப்பட்ட கைத்தறி நெசவாளர்கள் வேறுவிதமாகவும் நடத்தப்படுகின்றனர். தனிப்பட்ட கைத்தறி நெசவாளர்களுக்கு எந்த விதமான சலுகையும் இல்லை. இப்போது கொடுக்கப்படும் 1 அணு ரிபேட்டை அவர்கள் உற்பத்தி செய்யும் துணிகளுக்கு இல்லை. அவர்களுடைய குடும்பங்களும் வாழ்வகை செய்யவேண்டும். அவர்களுக்கும் ஓரளவு

3rd April 1958] [Sri M. R. Kandaswami Mudaliyar]

வீட்டுச் சலுகைகளும் கல்விச் சலுகைகளும் கொடுக்கவேண்டும். அவர்களுக்கு, வீடு கட்டிக்கொள்வதற்காக இனாமாகப் பணம் கொடுக்காவிட்டாலும் கடனாகவாவது பணம் கொடுக்கவேண்டும். வீடுகள் கட்டிக்கொள்வதற்கு உதவுவதற்காக அவர்களுக்கு வட்டியில்லாக் கடன்கள் கொடுக்கவேண்டும்.

அடுத்தபடியாக, விவசாயத் தொழிலாளர்களும் மிகவும் கஷ்டப்படுகிறார்கள். கனம் மின்சார அமைச்சரின் உதவியால் எல்லா கிராமங்களுக்கும் ஓரளவு மின்சார வசதி கிடைத்திருக்கிறது. பருவமழை சரிவரப் பெய்யாததால் விவசாயிகள் பம்புஸெட்டுகளை வைத்துக்கொண்டிருக்கின்றனர். அவர்களுக்கு, அவைகளை வாங்கிக்கொள்வதற்குக் கடன் கொடுக்கப்படும்போது அது வட்டிக் கடனாகக் கொடுக்கப்படுகிறது. வட்டித் தொகையைக் குறைக்க வேண்டும். வட்டித் தொகையைக் குறைத்தால் அரசாங்கத்திற்கு நஷ்டம் ஏற்படும் என்று கனம் அமைச்சர் சொன்னார். விவசாயிகளுக்கு உதவுவதில் அரசாங்கத்திற்கு கொஞ்சம் நஷ்டம் ஏற்பட்டாலும் பரவாயில்லை. மற்ற துறைகளில் அரசாங்கத்தார் எவ்வளவோ பணம் செலவழிக்கிறார்கள். விவசாயிகளுக்கு உதவி, உணவுப்பொருள்களை அதிகமாக உற்பத்தி செய்யவேண்டியது மிகவும் அவசியம். 50 ரூபாய் வட்டியை 30 ரூபாயாகக் குறைக்கவேண்டும். அத்துடன் 5 ஆண்டுகளுக்குள் கடனைத் திருப்பிக் கொடுக்கவேண்டுமென்று நிர்ணயித்திருக்கும் காலவரையறையை 15-20 வருஷங்களாக அதிகரிக்கவேண்டும். அவ்வாறு செய்தால் தான். விவசாயிகளின் கஷ்டம் ஓரளவு குறைந்து, அவர்கள் விவசாயத்தில் நன்றாக கவனம் செலுத்த முடியும்.

அடுத்தபடியாக, சேலம் ஜில்லாவில் பல தொழிற்சாலைகளை அமைப்பதற்கு இப்போது தீவிர முயற்சிகள் எடுக்கப்பட்டுவருவதைப் பார்த்து நான் சந்தோஷப்படுகிறேன். சேலம் ஜில்லா பிற்பட்ட நிலைமையில் இருப்பதால், அங்கே உடனடிக் இரும்புத் தொழிற்சாலையையும் காகிதத் தொழிற்சாலையையும் அலுமினியத் தொழிற்சாலையையும் அமைத்து அந்த ஜில்லாவை அபிவிருத்தி செய்து, அங்குள்ள மக்களுக்கு அதிகமான வேலை வாய்ப்புகளை உண்டாக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக இப்பொழுது எங்கு பார்த்தாலும் படித்தவர்கள் 12-10 உத்தியோகத்திற்கு செல்லவேண்டும் என்று ஆசைப்படுகிறார்களே தவிர, p.m. தொழிற் துறையில் ஈடுபட்டு தொழிலை அபிவிருத்தி செய்து நாட்டிலே பொருளை உற்பத்தி செய்யவேண்டுமென்ற எண்ணம் குறைந்ததுவிட்டது. அது யோசிக்கவேண்டிய விஷயம். ஒவ்வொரு ஜில்லாவிலும் பல தொழில்கள் கற்றுக்கொடுக்கக்கூடிய பல காரியப் பள்ளிகளை ஏற்படுத்தவேண்டும். ஆங்காங்குப் பள்ளி மாணவர்களுக்குப் பல தொழில்களைக் கற்றுக்கொடுக்கக்கூடிய முறையிலே அவர்கள் தொழிலில் துறையிலே ஊக்கம் செலுத்தக்கூடிய முறையிலே பல தொழில்கள் பள்ளிகளை ஏற்படுத்தவேண்டுமென்று நான் மிகவும் பணிவுடன் அரசாங்கத்தைக் கேட்டுக்கொள்ளுகின்றேன். விவசாயிகள் பம்புசெட்டுகள் வைத்திருந்தும் கிணற்றில் தண்ணீர் இல்லாததால் மிகவும் கஷ்டப்படுகிறார்கள். அதனால் அவர்களுக்கு மின்சார பம்பு செட்டுகளுக்கு நிர்ணயித்திருக்கும் அக்ரிமென்டியல் ஆர்ஸ் பவர் ஒன்றுக்கு ஆண்டுக்கு ரூபாய் 50 என்று இருப்பதை ரூ. 30 என்று குறைக்கவேண்டுமாறு கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். அப்படி செய்தால் சர்க்குருவட்டி நஷ்டம் ஏற்படுகிறது என்று அமைச்சர்கள் பதில் சொல்லுகிறார்கள். அப்படி வட்டி நஷ்டம் ஏற்பட்டாலும் பரவாயில்லை. சர்க்கார் விவசாயிகளுக்கு எவ்வளவோ வசதி செய்கிறார்கள். அதில் நஷ்டம் ஏற்படுகிறது. அது போல இதிலும் சிறிது நஷ்டம் ஏற்பட்டாலும் விவசாய பம்பு செட்டுகளுக்கு மினிமம் சார்ஜ் ரூ. 50 ஆக இருப்பதை ஆர்ஸ் பவர் 1-க்கு ரூபாய் 30 என்று குறைக்கவேண்டுமாறு அமைச்சர் அவர்களைக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

MR. SPEAKER : The Hon. Minister will begin his reply at 1 O'clock. The hon the Leader of the Opposition will begin at 12-45 p.m. The Hon. the Deputy Leader, Dravida Munnetra

[Mr. Speaker]

[3rd April 1958]

Kazhagam, will begin at 12-30 p.m. There are twenty minutes more. I will allot these twenty minutes to three members at the rate of about seven minutes each. Of these three, one will be an Independent member and two will be Congress members.

SRI K. SATTANATHA KARAYALAR : சபாநாயகர் அவர்களே, இந்த முக்கியமான மான்யக் கோரிக்கை மீது சில வார்த்தைகள் சொல்ல அவாவுகின்றேன். ஸ்மால் ஸ்கேல், மீடியம் ஸ்கேல், லார்ஜ் ஸ்கேல் இண்டஸ்ட்ரீஸ் என்ற மூன்று இனத்திலும் சர்க்கார் கையாளும் கொள்கையைப் பார்த்தால், அவர்களுக்கு கொள்கை என்று ஒன்று உண்டா என்று சந்தேகம் தோன்றுகிறது. ஏனெனில், ஒரு அளவு இந்தத் தொழில்களிலே முறையாக இருக்கும் என்பது திட்டவாட்டமான ஒரு உண்மை. இந்த லார்ஜ் ஸ்கேல், மீடியம் ஸ்கேல், ஸ்மால் ஸ்கேல் இண்டஸ்ட்ரீஸைப்பற்றி ஜப்பானிலே மிட்சுபிசி ரிசர்ச் இன்ஸ்டிடியூட்டைச் சேர்ந்த ஹட்டன் என்பவர் இவைகளைப்பற்றிக் குறிப்பிடும்போது, ... “Medium and small-scale industries should work in conjunction with large scale industries, but the general level of profit and profitability will be much lower. . . .” என்று பொதுவாகக் குறிப்பிட்டிருக்கிறார். ஆனால், இப்படிக் குறிப்பிட்ட அதே நாட்டிலே 99.9 சதமானமும் சிறு தொழில் பெரிய அளவுக்கு அந்த நாட்டிலே இருக்கிறது. அப்படியிருக்கக்கூடிய ஒரு நாட்டிலேகூட, இப்பொழுது பெரும் தொழிலுக்கும் சிறு தொழிலுக்கும் நல்ல ஒரு ஒற்றுமை இருந்தால்தான் வாழமுடியும் என்று சொல்லி, அதே நேரத்தில் அதில் கிடைக்கும் லாபமும் குறைவாக இருக்கும் என்பதையும் குறிப்பிட்டிருக்கிறார். ஆனால், நமது நாட்டிலே அமைந்துள்ள நிலைமை சிறு தொழிலுக்குப் போட்டியாக ஒவ்வொரு தொழிலுக்கும் போட்டியாக அவைகள் அமைந்துகொண்டே இருக்கின்றன.

எனக்கு முன்பு பேசிய பல்வேறு மெம்பர்கள் சொன்னார்கள். கைத்தறியைப் பொறுத்தமட்டில், கதருக்கு இருக்கும் பாதுகாப்புபோல் இருக்க வேண்டுமென்று வாதித்தார்கள். ஓரளவு அந்த முறையிலே ஒரு பாதுகாப்பு இருந்தால் மாதிரிமாதான் கைத்தறி வாழும் என்றுதான் நானும் நம்புகிறேன். ஆனால், இன்று நாட்டிலே ஏற்கனவே மில் துணிகளுக்கு இருக்கும் தேக்கத்தை வைத்துப் பார்த்தால், நீண்ட நாட்களுக்கு கைத்தறித் தொழிலாளிகளுக்கு இன்று கிடைக்கும் வருமானம் இனியும் வருமா என்பது சந்தேகம். ஒரு கழிக்கு ஐந்தணை கூலி இருந்ததுகூட முன்றணைக்கு சமீப காலத்தில் குறைந்திருக்கிறதென்றால் எந்த அளவுக்கு அந்தத் தொழில் பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறது, நாட்டிலே எந்த அளவு தேக்கம் இருக்கிறது என்பதை அது சுட்டிக்காட்டுகிறது. இப்படி sub-human existence என்று சொல்லக்கூடிய முறையில், வாழ்வதற்குள்ள மார்க்கம் கூட இல்லாத நிலைமையில் இன்று கைத்தறி நெசவுத் தொழிலாளிகள் வாழ்கின்றார்கள் என்றால், சர்க்காருக்கு ஒரு கொள்கை இல்லை என்று நான் சொல்வதிலே தவறு இல்லை என்று நினைக்கிறேன். நான் வாழக் கூடிய தென்காசி, செங்கோட்டை பகுதிகளில் பெரும் அளவு கைத்தறித் தொழில் இருக்கிறது. சமீப காலம் வரை அங்கிருந்து ஏற்றுமதி செய்யக் கூடிய ஈரெழைத் துண்டுகள் மலையாளம் பகுதியிலே சென்று வியாபாரம் ஆய்க்கொண்டிருந்தது. சமீபத்தில் பவர் லூம் வந்த பிறகு ஆல்புழையில் இங்குள்ள கைத்தறித் துணிகள் ஏற்றுமதியாகிக்கொண்டிருந்தது குறைந்திருக்கிறது. ஏற்கனவே மைசூரில் ஆடோமாடிக் பவர் லூம்கள் ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றன. நமது மாகாணத்தில் மாத் திரம் நாம் விசை தறியைப் புகுத்தவில்லையென்றால், இதர மாகாணங்களில் விசைத்தறி வரும் என்றால், இங்கு கூலி குறைக்கப்படுவதற்கு நிர்ப்பந்தம் ஏற்படும். அல்லது இங்கிருந்து வெளி மாகாணங்களுக்கு நம்முடைய சர்க்குர்கள் சென்று அங்கு அந்த வியாபாரம் நடக்கவேண்டிய நிர்ப்பந்தம் ஏற்படும். இதற்கு திட்டவாட்டமான கொள்கை சர்க்காருக்கு இருக்கவேண்டும். துரதிருஷ்டவசமாக அது இல்லை.

3rd April 1958.] [Sri K. Sattanatha Karayalar]

இந்தத் தொழில் மாத்திரம் அல்ல. ஆலப்புழையில் கத்தாழை நாளி லிருந்து நூல் போன்று எடுத்து, கயிற்றுப் பாய் செய்யக்கூடிய தொழிலும் இன்று பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இந்தத் தொழிலில் பயிற்சி அளிப்பதற் காக பயிற்சி சாலைகள் (ட்ரெயினிங் சென்டர்கள்) ஆரம்பிப்பதற்கு திட்டமிட்டு தென்காசியில் ஒரு யூனிட் அமைத்து, அங்கே ஒரு பயிற்சிச் சாலை திறந்தி ருக்கிறார்கள். தயவு செய்து அதை அன்பர்கள் பார்க்கவேண்டும். அங்கு நடக்கக்கூடியதெல்லாம் எந்தவிதமான புதிய பயிற்சி இல்லாமல் தலை முறை தலைமுறையாக வந்துகொண்டிருக்கிற முறைப்படியே பாய் செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள். கத்தாழைகளையெல்லாம் வைத்துக்கொள்வதற் காக ஒரு ஷெட் கட்டிக்கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. அந்த ஷெட்டுக்குள்ளே இருந்து இத்தொழிலைச் செய்கிறார்கள். அவ்வளவுதான். இதைத்விர, புதிய நுட்பமான முறையில் இந்தப் பாய்களைச் செய்வதற்கு அவர்களைப் பழக்குவதற்கு ஒன்றும் முயற்சி இல்லை. இன்று அந்தத் தொழில் ஓரளவு வாழ்கிறது. வெளிநாடுகளிலிருந்து பொருள்களை இறக்குமதி செய்யமுடி யாத காரணத்தால் இந்தத் தொழில் தற்சமயம் வாழ்கிறது.

நமது நாட்டிலிருக்கும் fibre இரண்டு அங்குலம் நீளம் இருக்கிறது. தென் ஆப்பிரிக்காவில் இதைப்பார்க்கிலும் 3 பங்கு நீளமாக இருக்கிறது. வெளிநாட்டிலிருந்து வரவழைத்து நமது நாட்டில் சில முக்கியமான இவைகள் செய்யப்படுவதோடு கூட, இன்சுலேட் கேபிள்கள் செய்வதற்கு கயிறுகள் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. சர்க்கார் இறக்குமதிச் கொள்கை திட்ட வட்டமாக இருக்கவேண்டும். நமது நாட்டிலே உள்ள பொருள்களை எந்த அளவுக்கு உபயோகப்படுத்தலாம் என்பதைப்பற்றி அகில இந்திய ரீதியிலே கொள்கை வகுத்து அத்தகைய இறக்குமதியை நிறுத்திவைக்கவேண்டும். இறக்குமதியைக் கட்டுப்படுத்தினால் மாத்திரம்தான் இந்தத் தொழில் வாழ முடியும். இதைப்போன்று எத்தனையோ உதாரணங்கள் கொடுக்க முடியும்.

சாத்தூர், சிவகாசி வட்டாரங்களிலே சிறு தொழில் என்ற முறையில் பவுண்டன் பேனா நிப்புகள் உற்பத்தி செய்யப்படுகின்றன. 10 முதல் 15 ஆயிரம் ரூபாய் மூலதனத்தில் இந்தத் தொழில் நடத்தப்படுகின்றன. சமீபத்தில் சென்னையில் இருக்கும் மவுண்ட் ரோட்டைச் சுற்றிவந்தாலும், பாரிஸ் கார்னரைச் சுற்றிவந்தாலும், திரும்பும் இடத்தில் எல்லாம் பவுண்டன் பேனா வியாபாரிகளைப் பார்க்கிறோம். இவர்கள் ஜப்பானிலிருந்துவரவழைக்கப் பட்ட பேனாக்களை வாங்கி பத்தனுமுதல் ரூ. 1-8-0 வரையில் விற்கிறார்கள். ஆனால், அதைப்பார்க்கிலும் மிகச்சிறந்த முறையில் நமது நாட்டிலேயே நிப்புகளும், பவுண்டன் பேனாக்களும் உற்பத்தி செய்யப்படுகின்றன. அவை நமது நாட்டில் விநியோகம் ஆகாமல் இருப்பதற்குக் காரணம், வெளி நாட்டிலேயிருந்து இங்கு இறக்குமதி செய்யும் விஷயத்தில் ஒரு திட்ட வட்டமான கொள்கை இல்லாததுதான். வெளிநாட்டிலிருந்து அபரி மிதமாக இறக்குமதி செய்வதால் பெரும் அளவுக்கு இந்தத் தொழில் பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

இன்னும் புதிதாக ஒன்று வந்திருக்கிறது. இதைப் பாதிக்கக்கூடிய அளவுக்கு பெரும் தொழிலாக பைலட், பார்க்கர் போன்ற கம்பெனிகள் இப்படிப்பட்ட பேனாக்களை உற்பத்தி செய்வதற்கு அங்கீகாரம் கொடுக்கிறா கள். மதராசில் பைலட் பென் மானுபாக்கர் கம்பெனி ஒரு தனி நபரு டன் கூட்டு சேர்ந்து உற்பத்தி செய்கிறது. இது நமது கிராமாந்திரங்களில் நடக்கும் சிறு தொழில்களுக்கு மிகப் பெரிய போட்டியாக அமைந்துள்ளது. இந்த முறையில் ஒவ்வொரு சிறு தொழிலுக்கும் போட்டியாக பெரும் தொழில் அமைந்திருக்கிறது. சிறு தொழிலுக்கும் பெரும் தொழிலுக்கும் ஒன்றுக்கொன்று இணக்கம் (கோ-ஆர்டினைஷன்) இல்லாததனால் மிகப் பெரிய அளவுக்கு சிறு தொழில்கள் பாதகம் அடைந்திருக்கின்றன.

சைக்கிள் உற்பத்தி செய்கின்ற தொழிலை எடுத்துக்கொண்டால், அம்பத் தூரில் ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கும் சைக்கிள் தொழிற்சாலையானது சிறு தொழில் முறையில் நடத்தப்பட்டு வருவதற்கு மிகச் சீக்கிரமாக போட்டியாக அமை யும். அப்படி வரும்போது சுமார் 50 ஆயிரத்துக்கு மேல் தொழில் செய்ய க்கூடிய சைக்கிள் உற்பத்தி செய்கின்ற சிறு சிறு யூனிட்டாக இருந்து செய் கின்ற தொழில்கள், ஹதியானு போன்ற இடங்களில் இப்படிப்பட்ட சிறு

[Sri K. Sattanatha Karayalar] [3rd April 1958]

தொழில்கள் பாதிக்கப்படும் என்பது உறுதி. ஆகவே, இதுசம்பந்தமாக அகில இந்திய ரீதியிலே நாடு பூராவுக்கும் ஒரு கொள்கைத் திட்டம் அடிப்படையாக இருக்கவேண்டும். அந்தத் திட்ட அடிப்படையிலே, ஒவ்வொரு இடத்திலும் என்ன தொழில் இருக்கிறதென்று சர்வே செய்து, எந்தெந்த இடத்தில் வேறு என்ன தொழில்கள் செய்யலாம் என்பதைப் பார்ப்பதற்காக முக்கியமாக தொழில் அதிபர்கள், தொழிலிலே ஈடுபடுகிற தொழிலாளிகள், பொது நலப் பிரதிநிதிகள் கொண்ட கமிட்டி அமைக்கப்பட்டு, அந்தக் கமிட்டியின் ஆலோசனையின்பேரில் செய்யவேண்டும். அது இல்லாமல், திட்டம் இல்லாத முறையில் வேலை செய்யக்கூடாதென்று கேட்டுக்கொண்டு என்னுடைய உரையை முடித்துக்கொள்கின்றேன்.

* **SRI A. R. SUBBIAH MUDALIAR :** தலைவர் அவர்களே, தொழில் இலாகா ரொம்பவும் விரிவு ஏற்படக்கூடிய நிலைமை ஏற்பட்டிருந்தும் ஜில்லாவில் ஒரு ஆபீசர்தான் இருக்கிறார். இதற்காக பைபர்கேட் பண்ணுவது ரொம்ப அவசியம். ஆந்திராவில் இது மாதிரி பைபர்கேட் பண்ணப் பட்டிருக்கிறது. இப்பொழுது அவிஸ்டெண்ட் டைரக்டர் ஆப் இன்டஸ்ட்ரீஸ் ஒருவர் இருக்கிறார். அத்துடன் வில்லேஜ் இன்டஸ்ட்ரீஸ் ஆபீசர் ஒருவரும் இருக்கிறார்கள். ஜில்லாவை பைபர்கேட் பண்ணி, இரண்டு அவிஸ்டெண்ட் டைரக்டர்களை போடலாம்.

12-20
p.m. வில்லேஜ் இன்டஸ்ட்ரீயல் ஆபீசராகப் போடும்போது டெக்னிகல் பீபிள் அல்லாதவர்களைப் போடுகிறார்கள். சிறு கைத்தொழில்களையும் குடிசைத் தொழில்களையும் மேல் பார்வையிடுவதற்காகத்தான் வில்லேஜ் இன்டஸ்ட்ரீயல் ஆபீசர்கள் வைக்கப்பட்டிருப்பதாகத் தெரிகிறது. ஆனால், அவருடைய அனுபவத்தைப் பார்க்கும்போது ரொம்ப வருந்தக்கூடிய நிலைமையில் இருக்கிறது. தாசில்தார் கிரேடில் இருப்பவரை ஆறு வாரம் குடிசைத் தொழிலில் பயிற்சி அளிக்கப்படுகிறது. அவர்களைத் தான் வில்லேஜ் கெஜட் பதிவுள்ள இன்டஸ்ட்ரீயல் ஆபீசர்களாகப் போடப்படுகிறது. அவர்கள் 20, 22 வருஷங்களாக ரெவின்யூ இலாகாவில் இருந்துவிட்டு தொழில் இலாகா விற்கு வரும்போது தொழிலைப் பற்றி ஒன்றும் தெரியாமல், அதில் ஒரு அக்கறை, இன்டஸ்ட்ரீயல் இல்லாதவர்களாக இருக்கிறார்கள், கிராமங்களில் உள்ள ஆர்டிசான்களோடு பழகுவதற்கு அவர்களால் முடியவில்லை. சுபீரியாரிட்டி காமப்ளெக்ஸ் இருக்கிறது. ஆகவே கிராமங்களில் தொழில் நல்ல முறையில் வளரவேண்டுமென்றால் டெக்னிகன் க்வாலிபிகேஷன் உள்ளவர்களைத்தான் நியமிக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

இப்போது 12 தொழில்கள் அவர்களிடத்தில் ஒப்படைக்கப்பட்டிருக்கிறது. க்ளாஸ் இன்டஸ்ட்ரி, பால்மரா இன்டஸ்ட்ரி, பாம்பூ இன்டஸ்ட்ரி, முதலான 12 தொழில்கள் இருக்கின்றன. இன்றைக்கு 184 பேர்களை ட்ரெய்னிங் களாக எடுத்து ஆறு மாதம் ஒரு வருஷம் எப்பே பயிற்சி கொடுக்கிறார்கள் மாதம் 30, 35 என்று இதற்காக உதவித் தொகை கொடுக்கப்படுகிறது. பயிற்சி முடிந்த பிறகு இவர்கள் என்ன செய்கிறார்கள் என்று தெரியவில்லை. சுமார் 70 ஆயிரம் ரூபாய் ஸ்டைப்பெண்டு தொகையாகச் செலவிடப்படுகிறது. இந்த 70 ஆயிரம் செலவு முக்கியமாக தவிர அதற்குப் பிறகு அவர்கள் என்ன செய்கிறார்கள் என்று கவனிப்பதில்லை. உதாரணம் சொல்ல விரும்புகிறேன். லேஸ் எம்பிராய்டரி முதலியவைகளில் பெண்களுக்கு பயிற்சி கொடுக்கப்படுகிறது. பயிற்சி முடிந்த பின்பு அவர்களுடைய நிலைமை கவனிக்கப்படவில்லை. அதற்கு ஒரு சின்னவாழி சொல்ல விரும்புகிறேன். அதே இடத்தில் கோவாப்பரேடில் சொஸைடி ஏற்படுத்தி உற்பத்தி பொருளை விற்பனை செய்வதற்கு வசதி செய்யலாம். தையல் மெஷின் Women's Welfare Department இருந்து வாங்கிக் கொடுக்கத் தயாராக இருக்கிறார்கள். நான்கில் ஒரு பங்குத்தொகை கொடுத்தால் போதும். இந்த இடங்களை கோவாப்பரேடில் சொஸைடியை ஏற்படுத்தி நடத்தலாம். பயிற்சி முடிந்ததும் ரூபாய் 50 கொடுக்கிறார்கள். அதை வைத்துத் தையல் மெஷின் வாங்க ஏற்பாடு செய்யலாம். உற்பத்தி செய்யும் சாமான்களை விற்பனை செய்ய வசதி செய்தால் அவர்களுக்கு அளிக்கப்படுகிற பயிற்சி பிரயோஜனமுள்ளதாக இருக்கும். அது இல்லாமல் 12

3rd April 1958] [Sri A. R. Subbiah Mudaliar]

பயிற்சி நிலையங்களை ஏற்படுத்தி அங்கே ஆறு மாதம் ஒரு வருஷம் வெறும் பயிற்சியை மட்டும் கொடுத்து வெளியில் அனுப்புவதால் எவ்வித பிரயோஜனமும் ஏற்படாது. ஆகவே இம்மாதிரி திட்டத்தை அமுல் நடத்த வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக தனிப்பட்டோர் தனியார் பல காரியங்களைச் செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு நமது அரசாங்கம் மறைமுகமாக உதவி செய்யலாம். வெளிநாட்டுக்கு அவர்களை அனுப்ப உதவலாம். அப்படிச் செய்தால்தான் தனியார் இந்த மாகாணத்தில் பல தொழில்களை ஆரம்பித்து நடத்துவதற்கு வாய்ப்பு அதிகரிக்கும் என்று நான் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். தமிழ் நாட்டில்தான் தனியார் துறையில் அதிக ஊக்கம் அளிக்கப்படுவதில்லை. தொழில்கள் எல்லாம் தேசியமாக்குவது பிரயோஜனம் ஏற்படாது. தனியார் துறை வளர்ச்சிக்கும் சர்க்கார் ஊக்கம் அளிக்கவேண்டுமென்பதாக நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அதற்கு அடுத்தபடியாக எங்கள் ஜில்லாவில் சம்பந்தப்பட்டமட்டில் பேப்பர் தொழிற்சாலையை ஏற்படுத்தலாம். அங்கே ஏற்படுத்துவதைப் பற்றி பேச்சுதான் இருக்கிறது. வேலை ஆரம்பிக்கப்படவில்லை. அதையும் கவனிக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

முக்கியமாக நம்முடைய ராஜ்யத்தைப் பொறுத்தவரையில் தொழில் அமைதி நிலவுவதற்கு வழி செய்யவேண்டும். இண்டஸ்ட்ரியல் பீஸ் (தொழில் அமைதி) இல்லாத நிலைமையை உண்டாக்கி சில கட்சிகள் தங்களுக்குச் சாதகமாக அதை உபயோகப்படுத்திக்கொள்ள முயற்சிக்கிறார்கள். இந்த நிலைமை மாற்றி நம் ராஜ்யத்தில் தொழில் துறையில் பூர்ண அமைதி நிலவுவதற்கு சர்க்கார் தக்க நடவடிக்கை எடுத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்பதாகக் கேட்டுக்கொண்டு நேரம் இல்லாத காரணத்தினால் என்னுடைய வார்த்தையை முடித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

SRI R. SRINIVASA IYER : கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, சென்ற இரண்டு வருஷ காலமாக நமது ராஜ்யத்தில் தொழில் துறையில் நல்ல அபிவிருத்தி அடைந்து வந்திருப்பதற்கு, அதுவும் குறிப்பாக இவ்வாண்டில் ரொம்பவும் ஜாஸ்தியாக தொழில் துறையில் விருத்தி ஏற்பட்டிருப்பதற்குக் காரணமாக இருந்த அமைச்சர் அவர்களையும், இதர அதிகாரிகளையும் நாம் முதலில் பாராட்டக் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம். குற்றமே சொல்வது என்ற மனப்பான்மை இருந்தால் எந்த இலாகா அமைச்சரிடத்திலும் சில குற்றங்களைக் கண்டுபிடித்துச் சொல்லிக் கொண்டிருக்கலாம். சூரியனிடத்தில் கூடக் கறுப்புப் புள்ளி இருக்கிறதென்று சொல்கிறார்கள். ஆகவே அவற்றை மட்டும் சுட்டிக்காட்டிக் கொண்டிருக்காமல் செய்திருக்கக்கூடிய நன்மைகளை எல்லாம் பாராட்டி இன்னும் என்ன என்ன காரியங்களைச் செய்யலாம் என்பதைச் சொன்னால் அவர்களுக்கு மிகவும் உதவியாக இருக்கும் என்கிற காரணத்தினால் நான் ஒன்றிரண்டு விஷயங்களைச் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

It has been recognised that the development of small scale industries is an important sector of economy for wide distribution of both economic activity and economic advantages. The need to promote, modernise and reorganise these industries is paramount. The principal needs of small scale industries are imparting training and technical advice regarding the adoption of improved tools, machines and new techniques, supply of raw materials and power at reasonable rates, supply of adequate finance on fair terms, facilities for importing or purchasing new machines, providing factory space in order to enable small entrepreneurs to conserve their limited resources for working expenditure, providing servicing and assistance in the marketing of the products.

[Sri R. Srinivasa Iyer]

[3rd April 1958]

அதாவது வடநாட்டிலேதான் பெரிய கன ரகத் தொழிற்சாலைகள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன, நமது நாட்டிலே இல்லை என்று சொல்லப்படுவதற்கு முக்கியமான காரணத்தை நாம் உணர்ந்து கொள்ளவேண்டும். மூலப்பொருள்களுக்கு இங்கே வசதி இல்லாமல் இருந்தது என்பதை உணர்ந்திருந்தால் அந்தக் குறையைச் சொல்வதற்கே இடமிருந்திருக்காது. பொதுவாக நிலக்கரி, இரும்பு, தண்ணீர் இந்த மூன்றும் போதுமான அளவு இல்லாமல் இருந்த குறையைப் போக்க நிலக்கரிக்கு நெய்வேலிச் சுரங்கமும், இரும்புக்கு சேலம் தொழிற்சாலையும், ஏற்பட்டிருப்பது மிகவும் வரவேற்கத் தக்கதாகும். தண்ணீர் சம்பந்தமாக பரம்பிக்குளம் திட்டம் இன்னொரு ராஜ்யத்தின் சம்மதத்தோடு நிறைவேற்றப்படுவையுடையிருப்பதனால்தான் கால தாமதமாகிறது. மற்றபடி எந்த எந்த இடங்களில் எந்தத் தொழிலை ஆரம்பிக்கலாம் என்று யோசித்து சர்க்கார் நடவடிக்கை எடுத்துக்கொண்டு வருவது பாராட்டுவதற்குரியதாகும். எல்லா ஜில்லாக்களிலும் இது முாதிரியாக சிறு சிறு தொழில்களை ஆரம்பித்தால்தான் நாட்டில் பெருவாரியாக இருக்கும் வேலையில்லாத திண்டாட்டத்தைப் போக்க முடியும் என்பதைச் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

இரும்பு சாமான்களுக்குப் பெயர்போன மன்னர்குடியில் இரும்புத் தொழிற்சாலையும், பட்டுக்குப் பெயர்போன திண்டுக்கல்லில் பட்டுத் தொழிற்சாலையும், பித்தளைப் பாத்திரங்களுக்குப் பெயர்போன சும்பகோணம் என்பதைக் கருதி சும்பகோணத்தில் பாத்திரத் தொழிற்சாலை ஷய்யும் ஆரம்பித்திருப்பது போல் ஒவ்வொரு ஜில்லாவிலும் அந்த ஜில்லாவில் முன்பு நடந்து வந்த தொழில்களுக்கு உயிர் கொடுக்க ஏற்பாடு செய்யவேண்டும் என்பதாகக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

தஞ்சாவூர் ஜில்லாவில் 1957-58-ம் வருஷத்தில் 2-வது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் பஞ்சாலைத் தொழிலை ஏற்படுத்துவதற்கு ஒரு திட்டம் இருக்கிறது. அந்த ஜில்லாவில் பருத்தி நல்ல முறையில் சாகுபடி ஆகிறது. ஆனால் அதற்கு ஊக்கம் இல்லை. அதற்கு சரியான பிரசாரம் இல்லை. சாதனங்கள் போதாது. ஆகையால் ஒரு லட்சம் ஏக்கராவுக்கு மேல் பருத்தி சாகுபடி செய்வதற்குத் தக்க வசதியை அளித்து பஞ்சாலைத் தொழிலை அங்கு ஏற்படுத்துவதற்குத் திட்டமிட்டு வேலை செய்ய வேண்டுமென்பதாக கேட்டுக்கொள்கிறேன். இதர சிறு தொழில்களை உத்தேசித்து போர்டு ஆப் இண்டஸ்ட்ரி ஏற்படுத்தியிருக்கிறார்கள். அதுவும் நல்ல முறையில் வேலை செய்ய வேண்டும்.

மேலும் கோள் ராஜ்யம் தனியாகப் பிரிந்த பிற்பாடு நமக்கு கர்யர் இண்டஸ்ட்ரிக்கு வசதியே இல்லாமல் போய் விட்டது. சம்பீத்தில்தான் அதற்கு ஏற்பாடு செய்திருப்பதை நான் பாராட்டுகிறேன். தஞ்சையில் மட்டும் 50 ஆயிரம் ஏக்கராவுக்கு மேல் தென்னை மரங்கள் இருக்கின்றன. ஒரு லட்சத்திற்கு மேல் நமது ராஜ்யத்தில் இருக்கிறது. மட்டைகளை எல்லாம் இன்றையதினம் எரித்து விரிகிறார்கள். பிரயோஜனம் இல்லாமல் போகிறது. கூட்டுறவு சொஸைடி மூலம் கர்யர் இண்டஸ்ட்ரியை அபிவிருத்தி செய்வதற்கு தக்க நடவடிக்கை எடுத்துக் கொள்ளவேண்டுமென்பதாக நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

இரண்டாவதாக நம் ராஜ்யத்தில் டைல் பாக்கரி இல்லை. மங்கனார் டைல் வந்து கொண்டிருந்தது கேரளாவில்தான் ரயில் ஓடுகள் அதிகமாக செய்யப்படுகின்றன. தஞ்சை ஜில்லாவில் நல்ல மண் வளமுள்ள இடங்களில் செங்கல் அறுக்கப்படுகிறது. அங்கே ஒரு டைல் பாக்கரியையும் ஏற்படுத்துவதற்குத் தக்க ஏற்பாட்டை இந்தச் சர்க்கார் செய்யவேண்டும் என்பதாக நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன். அதற்கு சர்க்கார் தக்க உதவி அளிக்கலாம். இதையும் கவனிக்கவேண்டுமென்பதாக நான் கேட்டுக் கொள்கிறேன். அடுத்தபடியாக, திருநெல்வேலி ஜில்லாவில் ஒரு கால்புக் சோடா பாக்கரிக்கு, தாரங்கதரா கெமிக்கல் இண்டஸ்ட்ரிஸ், பம்பாய்க்கு லைசென்ஸ் கொடுத்து, நிலம் ஆர்ஜிதம் செய்யப்படுகிறது. அப்படி ஆர்ஜிதம் செய்ய வேண்டிய அவசியம் இல்லாமல் 100 ஸ்குவர் மைலுக்கு மேல் வேதாரண்யத்தில் உப்பு இருக்கிறது. நிபுணர்கள், அங்கு ஒரு மூன்று கோடி ரூபாய் செலவு செய்தால் ஆண்டொன்றுக்கு ஒரு

3rd April 1958] [Sri R. Srinivasa Iyer]

கோடி ரூபாய் வருமானம் வரும் என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். தனியார் துறையில் விட்டாலும் சரி, அல்லது சர்க்கார் ஒரு சிறிய என்டிமேட்டில் ஆரம்பித்தாலும் சரி, கொஞ்சங்கொஞ்சமாக வேதாரண்யத்தில் ஒரு கார்ஸ்டிக் சோடா பாக்கரி ஆரம்பித்தால், நிலம் ஆர்ஜிதம் செய்ய வேண்டிய அவசியமே இல்லை. அது பற்றி ஆராய்ச்சி செய்த நிபுணர்களின் ரிப்போர்ட்டை வரவழைத்து நம் ராஜதானியில் ஒரு கார்ஸ்டிக் சோடா பாக்கரி ஆரம்பிக்க வேண்டுமென்று சர்க்காரைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன். அடுத்த படியாக, இந்த Industrial Development in Madras State. புத்தகத்தின் கடைசியில் ஜியாலாஜிகல் செக்ஷன் பிரிக்கப் பட்டிருப்பதாய் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இங்கு வந்து, ஜியாலாஜிகல் சர்வே ஆப் இந்தியா கனிப்போருள் பரிசீலனை செய்தார்கள். இப்பொழுது நாம் ஜியாலாஜிகல் சர்வே ஆப் மதராஸ் என்று ஒன்று இருக்கவேண்டும். அப்படி ஒன்று நம் மதராஸ் ஸ்டேட்டிற்கு தனியாக ஒன்று இருக்க வேண்டும். எவ்வளவு ரூபாய் செலவு செய்தாலும் சரி, கனிப்போருள் களை கண்டு பிடித்தால்தான் தொழிலை விருத்தி செய்ய முடியும். தொழிலை விருத்தி செய்ய அதற்குரிய கனிப்போருள்கள் இருக்கிறதா இல்லையா என்று ஆராய்ச்சி செய்யப்பட வேண்டும். ஆகவே, ஜியாலாஜிக் கல் எக்ஸ்ப்ளாண்டரை வரவழைத்து, ஒரு தனி டிபார்ட்மெண்டு ஏற்படுத்தி காவேரி டெல்டாவில் இருக்கும் எண்ணை முதலியவைகள் குறித்து, பரிசீலனை செய்யவேண்டும். ஆகவே தனியாக ஒரு ஜியாலாஜிகல் டிபார்ட்மெண்டு ஏற்படுத்தி சென்னை பூராவிற்கும் உள்ள கனிப்போருள்களைப் பற்றி தனியாக ஆராய்ச்சி செய்ய ஏற்பாடுகள் செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டு எனது உரையை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

*SRI K. ANBAZHAGAN: சட்டப்பேரவை துணைத் தலைவர் அவர்களே, கைத்தொழில் இலாகாவிற்கு அளிக்கப்படவேண்டிய மான்யத்தைக் குறித்து நடைபெறுகிற விவாதத்தில் என்னுடைய சில கருத்துக்களை கூறுகிற வாய்ப்பினைப் பெற்றதற்காக நான் மகிழ்கின்றேன். கைத்தொழில் இலாகா இன்றையதினம் ஒரு சாதாரண கடமையை நிறைவேற்ற வேண்டிய இலாகாவாயில்லாமல் இந்த நாட்டு மக்களின் எதிர்கால வாழ்க்கைத் தரத்தை உயர்த்த வேண்டிய பொறுப்பை ஏற்றுக் கொண்டிருக்கும் இலாகாவாகும். இன்றைய அரசியல் சூழ்நிலையில் சென்னை மாநிலத்திற்கு நில வரி, விற்பனை வரி இவ்விரு துறைகளிலிருந்து பெறுகிற வருவாயைத் தவிர வேறு வருவாயைப் பெருக்கிக் கொள்ள கைத்தொழில் இலாகாவின் கடமை மூலம் நாட்டின் தொழிலைப் பெருக்கித்தான் நமது வருமானத்தைப் உயர்த்திக்கொள்ள வேண்டியிருக்கிறது. இந்த நாட்டு மக்களின், இந்த நாடு என்று நான் சொல்லும் பிராக் நாங்கள் விருப்புகிற திராவிடத்தைச் சேல்கிறேன். குறிப்பாக சென்னை மாநிலத்தில் இருப்பவர்களின் சராசரி வருமானம், பெர் காப்பிட்டா இன்கம், மிகவும் குறைவாக இருக்கிறது என்பது எல்லோராலும் ஒப்புக் கொள்ளப்பட்ட உண்மையாகும். கனம் நிதியமைச்சர் சுப்பிரமணியம் அவர்கள் சென்ற ஆண்டு வரவு செலவு திட்டத்தின்போது குறிப்பிட்டார்கள் தென்னாட்டில் உள்ள நாலு மாகாணங்களில் மிகக் குறைந்த வருமானம் பெறக் கூடியவர்கள், சென்னை மாகாணத்தில் உள்ளவர்கள்தான் என்று. அந்த அளவு வருமானத்தில் தாழ்ந்து கிடக்கிற ஒரு நாட்டைச் சார்ந்தவர்கள் அல்லது வட்டாரத்தைச் சார்ந்தவர்கள், அந்த வட்டாரத்தில் வருமானத்தை உயர்த்த வேண்டுமென்றால் தொழில் துறையில் மிகவும் முற்போக்கான ஒரு கொள்கையை கையாண்டால்தான் முடியும் என்று சொல்லிக் கொள்ள விரும்புகிறேன். வேலையில்லாத் திண்டாட்டம் ஒரு புறம், முழு நேர வேலை வாய்ப்பற்ற தன்மை ஒரு புறம், செய்கிற வேலைக்கு போதிய ஊதியம் கிடைக்காத சூழ்நிலை ஒரு புறம், அரசாங்கம் தனது கொள்கைகளை வரையறுப்பதில் தடுமாறும் நிலை ஒரு புறமாக இருக்குமானால் நிச்சயம் ஒரு நாடு அல்லது ஒரு சமுதாயம் முன்னேற முடியாது. ஒரு நாட்டின் தொழில் துறையில் இருக்க வேண்டிய அடிப்படைக் கொள்கைகள் மூன்றை நான் இங்கு நினைவூட்ட விரும்புகிறேன். ஒன்று வேலை வாய்ப்பு தேடித் தருவது, மற்றொன்று தேவைகளை நிறைவேற்றுவது, மூன்றாவது

[Sri K. Anbazhagan]

[3rd April 1958]

வருமானத்தை உயர்த்துவது இவைகளாகும். இந்த மூன்று துறைகளில் வேலை வாய்ப்புத் தேடித் தருவது என்ற கொள்கை மட்டும் மகிழ்ச்சியுடன் யூடக் கூடியதாக இருந்த ஒரு நிலை, வெளி நாட்டு ஆட்சியில் நாம் பார்த்திருக்கிறோம். இன்றையதினம், எங்களைப்போன்றவர்கள், இன்றைய ஆட்சியும் கூட அன்னியர் ஆட்சியாகும் என்று சிற்சில காரணங்களால் சொல்கிறோம். மாறாக, ஆளும் கட்சியினர் தாங்கள் சுயாட்சி நடத்துவதாக பெருமைப்பட்டுக்கொள்கிறார்கள். வேலை தேடித் தருவதோடு மட்டும் அந்நாட்டு மக்களுக்குள்ள பிரச்சனைகளெல்லாம் தேடித் தந்ததாகி விடாது. சென்ற ஆண்டு புள்ளி விவரங்களின்படி, வேலை தேடித்தர வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டவர்களின் 75 சத வீதத்துக்கு வேலை தேடித் தர முடியவில்லை. அப்படி வேலை தேடித் தர முடியவில்லை என்பது ஒரு புறமிருக்க, வேலை வாய்ப்புத் தேடித் தரும் கதர் திட்டத்தை ஆதரிக்கிறோம் என்று சொல்லும்போது அது நமது நாட்டு மக்களின் தேவைகளை பூர்த்தி செய்கிறதா, நம் மக்களின் வருமானத்தை அது அதிகரிக்கிறதா, அல்லது அது நம் மக்களின் வாழ்க்கைத் தரத்தை உயர்த்துவதற்கு ஏற்ற தொரு கருவியாக இருக்கிறதா என்றுசுற்று சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும். இந்த நாட்டிலே, துணியைப் பொறுத்த மட்டில், ஆலைகளில் நெசவு நடைபெறுகிறது அதேபோன்று கைத்தறி நெசவுத் தொழிலும் நடைபெறுகிறது. கதர் நெசவும் நடைபெறுகிறது. இவைகளிலும் மக்களின் சிலர் பிழைக்கிறார்கள். அவர்களில் யாரும் துன்புற நான் சம்மதிக்கமாட்டேன். கதரை நம்பிப் பிழைக்கும் மக்கள் கண்ணீர் விட வேண்டுமென்று திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தினர் யாரும் நினைக்க மாட்டார்கள். ஆனால் ஒன்று சொல்கிறேன். அரசாங்கம் தொழில் துறையில் நல்ல முற்போக்கான கொள்கைகளைக் கையாளுமேயானால், அந்த ஆற்றல் இந்த அரசாங்கத்திற்கு இருக்குமானால், கைத்தறி நெசவாளர்கள் மில்களில் இருந்த நூல் பெற்று பின்னர் அதை நெசவு செய்து துணியாக்கும்போது ஒரு சாரார் மட்டும் கை கொண்டே நூல் நூற்று எல்லாக் கார்யங்களையும் செய்யவேண்டுமென்று அவர்களை வருத்திக்கொண்டிருப்பது எப்படி நியாயமாகும் என்று தெரிந்துகொள்ள விரும்புகிறேன். உத்தமர் காந்தியடிகள் கதர் திட்டத்தை இந்த நாட்டில் கொண்டு வந்தது இரண்டு அடிப்படையிலாகும். ஒன்று, ஆலைகளுக்கு தேவையில்தான் என்று எண்ணம் இப்பொழுது இருந்தது. மற்றொன்று ஆலைகள் வராமல் தடுப்பதற்கும், அன்னியர் ஆதிக்கம் குறைவதற்கும், பிற நாட்டு துணிகள் விற்கப்படாமல் இருப்பதற்கும், கதர் தேவை என்று நினைத்தார்கள். நான் சொல்வேன், கதர் உற்பத்தியும் கைத்தறி உற்பத்தியும் தென்னாட்டில்தான் அதிகம். இவ்விரு துறைகளிலும் தென்னாட்டின் உழைப்புத்தான் அதிகம். அப்பொழுது காந்தியடிகள் இந்தியா முழுமையையும் ஒரு நாடாகக் கருதிச் சொன்னார்கள். நம் ஒழைப்பு நமக்கு போதுமான பலன் அளித்ததா என்றால் இல்லை என்றுதான் கூற வேண்டும். மற்றொன்றை குறிப்பிடுவேன், கதர் நூற்று பிழைப்பவர்கள் அவர்களுக்கு வேறு வேலை வாய்ப்புத் தேடித் தரும்வரையில் கதர் நூற்காதே என்றே அதற்கு ஆதரவு கொடுக்க வேண்டாம் என்றே நான் சொல்ல மாட்டேன். வேறு வேலை வாய்ப்புத் தேடித் தருகிற வரையில் கைத்தறித் தொழிலாளர்களையும், அவர்களின் தொழிலை விட்டு விட வேண்டுமென்றே அல்லது அவர்களுக்கு ஆதரவு கொடுக்க வேண்டா மென்றே நான் சொல்ல மாட்டேன். நேற்றைய தினம் பேசிய ஒரு அங்கத்தினர் சொன்னார், இயந்திரத் தொழில் வளர்ச்சிக்கு ஆதரவு கொடுக்க வேண்டும் என்றும், இயந்திரத் தொழிலில் ஈடுபட வேண்டியது அவசியம் என்று திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் தீர்மானித்திருப்பதாகச் சொன்னார்கள். அதன் நோக்கம், விஞ்ஞான வளர்ச்சியை உணர்ந்து நாம் நாட்டிற்கு நல்லது செய்ய வேண்டுமென்று நினைப்புடன்தான் அப்படி தீர்மானம் செய்தோம். இங்கு தென்னாட்டில் கைத்தொழில் களில் ஈடுபட்டிருக்கிற மக்கள் ஏராளம். ஆனால் அவர்களின் உழைப்பிற்குத் தக்க ஊதியம் கிடைக்கிறதா என்றால் இல்லை. அதை மாற்றியமைப்பதற்குள்ள வழிகளை கண்டு பிடிக்க அரசாங்கம் திட்டமிடவேண்டுமே தவிர அவர்களின் எந்தத் துறையில் சிக்கிக் கொண்டு தவிக்கிறார்களோ அதில் சிக்கிக்கொண்டு பட்டினி கிடந்து, ஓரளவு கூட உடுப்பதற்கு துணி இல்லாமல் வருந்திக்கொண்டு, ஓரளவு மூச்சுக் கூட விட முடியாமல்

3rd April 1958]

[Sri K. Anbazhagan]

தலித்துக்கொண்டு இருப்பதற்கு ஒரு வழி கண்டு பிடிக்காமல், அவர்களை குறைகளைத் தீர்ப்பதற்கு ஒரு வழி கண்டு பிடிக்காமல், அதற்கு வேண்டிய கொள்கைகளை யையாளாமல், இப்பொழுது கைக்கொண்டிருக்க கூடிய கொள்கையை நீண்ட காலக் கொள்கையாக கைக்கொண்டால் அதனால் பலன் ஒன்றும் ஏற்படப் போவதில்லை. ஆகவே, நாம் ஏழை மக்களின் குறைகளைக் போக்க அதை ஒரு நீண்ட காலக் கொள்கையாக வகுத்துக்கொள்ளாது முற்போக்கான திட்டங்களை நாம் மேற்கொள்ள வேண்டும். தென்னாடு, வடநாடு என்று நான் குறிப்பிட்டுப் பேசுகிற காரணத்தால் காங்கிரஸ் அங்கத்தினர்கள் சிலர் வருந்தலாம், ஆனால் அப்படி வருந்துகிற அங்கத்தினர்கள் பேசுகிற பேச்சுக்களைப் பார்த்தால் சொற்றொடர்கள் மாறுகின்றனவே! தவிர கருத்து மாறவில்லை. ஒரு அங்கத்தினர் குறிப்பிட்டார்கள். கைத்தறி தொழிலாளர்கள் பிரச்சனையை மத்திய அரசாங்கத்தினிடம் இந்த அமைச்சரவை எடுத்துச் சொல்லி அவர்களுக்கு போதுமான வசதி செய்து கொடுக்கவேண்டுமென்று. அப்படி எடுத்துச் சொல்லும்போது இந்த அமைச்சரவை நிச்சயமாக அவர்களுடைய சண்டை போட்டுத்தான் தீர வேண்டும். இது, உரிமைப் பிரச்சனை மட்டுமல்ல, வாழ்க்கைப் பிரச்சனையையும் ஒட்டியதாகும், இது. நான் கேட்கிறேன், மாகாண அரசாங்கம் மத்திய அரசாங்கம் என்று சண்டை போடும் நிலைமை என் வந்தது? மாகாண அரசாங்கம் இந்த நாட்டு மக்களின் உரிமைகளை ஓரளவுதான் பாதுகாக்க முடியும். மற்ற உரிமைகள் அகில இந்தியாவின் உரிமைகள் என்று சொல்லி மத்திய அரசாங்கம் மாகாண அரசாங்கங்களை ஆட்டிப் படைக்கக்கூடிய நிலை இருப்பதால்தான் மாகாண அரசாங்கங்கள் மத்திய அரசாங்கத்தினிடம் வலியுறுத்த வேண்டிய அவசியமும், போராட வேண்டிய அவசியமும் ஏற்படுகிறது. வடக்கு தெற்கு என்று சொல்லும்போது அந்தச் சொற்றொடர்கள் பிடிக்காவிட்டால் மத்திய அரசாங்க மாகாண அரசாங்கப் போராட்டம் என்று காங்கிரஸ் அங்கத்தினர்கள் சொன்னாலும் கூட அதிலே அதே கருத்துத் தான் உள்ளாடுகிறது என்று தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன். இன்று மட்டுமல்ல, இதற்கு முன்னமேயே எத்தனையோ பொறுப்புள்ள அமைச்சர்கள் தெரிவித்திருக்கிறார்கள் இதுபற்றி. கனம் சுப்பிரமணியம் அவர்களே, இந்தச் சட்ட மன்றத்தில் சென்ற ஆண்டில் தெரிவித்தார்கள். திராவிட முன்னேற்றக்கழகம் ஒரு பத்திரண்டு காலம் இப்பொழுது அவர்கள் நடத்துகிற கிளர்ச்சியை நிறுத்தட்டும், பத்திரண்டு காலத்திற்குள் மத்திய அரசாங்கத்தினிடம் கேட்டுக் கேட்டுப் போராடி இந்த நாட்டை வளப்படுத்துவேன், நாட்டை தொழில் மயமாக்குவேன் என்று சொன்னார்கள். அப்படி பத்து ஆண்டுகளில் இந்த நாட்டை வளப்படுத்தவேன், இந்த நாட்டைதொழில் மயப்படுத்தவேன் என்று சொல்லும்போது இப்பொழுது இந்தாடு தொழில் துறையில் மிகவும் பின் தங்கிக் கிடக்கிறது என்பதை அவர்களே ஒப்புக் கொண்டு விட்டதாகத்தான் கருத முடியும். அதே போன்று, நெய் வேலித் திட்டத்தைப் பற்றி இங்கு எவ்வளவோ ஆர்வத்தோடு பேசப்பட்ட போதிலும், அதைப் பற்றிச் சொல்லி அமைச்சரவர்கள் எவ்வளவு மகிழ்ச்சி ஊட்டினாலும், நேற்றியதினம் மத்திய அரசாங்க மந்திரியாகிய ஸ்வரன் சிங் அவர்கள் தெரிவித்த கருத்தைப் படித்துப் பார்த்தால் அதில் ஒரு அச்சம் ஊசலாடிக்கொண்டிருக்கிறது.

• 'There is a ray of hope that if the briquettes made from lignite in Neiveli turned out to be a good substitute for metallurgical coal, steel plants of a smaller size may be established in certain areas in the south'. 12.40 p.m.

தென்னாட்டில் சிறந்த உருக்குத் தொழிற்சாலை இல்லை என்பதை பல தடவை குறையாக எடுத்துச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது, இந்த நேரத்தில் நெய்வேலியில் ஆரம்பிக்கப்பட்டிருக்கும் நிலக்கரி திட்டம் பூரணமாக நிறைவேற்றப்பட்டவுடன் புதியதாக சில சில இடங்களில் சிறிய உருக்குத் தொழிற்சாலைகளை ஆரம்பிப்பதற்குள்ள ஒளி தோன்றுகிறது என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறார். இவ்விதம் குறிப்பிட்டிருக்கிறோ தவிர, முழு நம்பிக்கையை இதில் தெரிவிக்கவில்லை, மத்திய சர்க்கார் மந்திரி அவர்கள். சென்னை மாகாணம் குறைபடுகிறது என்று தெரிந்தும் கூட சிறிய

[Sri K. Anbazhagan]

[3rd April 1958]

அளவில்லாதான் நம்பிக்கை இருக்கிறது என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். அந்த நம்பிக்கை போவதற்கு எவ்வளவு காலம் ஆகும், அல்லது அந்த நம்பிக்கை போய்விட்டது என்று நாங்கள் சொன்னால் அதை இந்த சர்க்கார் ஏற்றுக்கொள்ள மறுக்கிறது. அது மட்டுமல்ல, மற்றொன்றையும் தெரிவிக்க விரும்புகிறேன். இந்த இடத்தில் மூலப்பொருள்கள் இல்லை என்று காங்கிரஸ் உறுப்பினர்களே, இங்கு தொழிற்சாலை ஆரம்பிக்கப் பட்டதற்கு காரணம் என்று தெரிவிக்கிறார்கள். நான் அவர்களுக்கு கெல்லாம் வணக்கத்துடன் தெரிவித்துக்கொள்வேன், நமக்கு ஏற்கெனவே வேண்டிய மூலப்பொருள்கள் இல்லையென்றால் நமக்கு வேண்டிய மூலப் பொருள்களை தேடிக்கொள்வதற்கான வசதிகளைப்பெற்றால்தான் நாம் பல தொழில்களை நடத்த முடியும். கனம் அமைச்சர் வெங்கட்ராமன் அவர்கள் முயற்சி செய்தால், கனம் அமைச்சர் சுப்பிரமணியம் அவர்கள் முயற்சி செய்தால் இந்த காரியங்களை செய்ய முடியும். அது மாதிரிமல்ல. மூலதனத்திற்கு வேண்டிய உதவி கிடைப்பதற்காக மத்திய அரசாங்கத்தினிடத்தில் நமது அரசாங்கம் கேட்டும், கிடைக்க முடியாத நிலையில் இருக்கிறது. ஒரு உர உற்பத்தி நிலையம் Fertilizer factory நெய்வேலியில் நடத்தலாம் என்றுள்ள யோசனையை பல தடவை இந்த சபையில் பல அங்கத்தினர்களாலும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் இதில்

The fertilizer production scheme for manufacture of urea with a nitrogen content of 70,000 tons per annum has been sanctioned, subject to availability of foreign credit என்ற கருத்து தெரிவிக்கப் பட்டிருக்கிறது. வெளிநாட்டிலிருந்து மூலதனம் கிடைப்பதற்குள்ள வாய்ப்பு இருக்குமானால், அவ்விதம் மூலதனம் கிடைக்குமானால் இதை நிறைவேற்ற முடியும் என்ற கருத்து தெரிவிக்கப்பட்டிருக்கிறது. சிந்தியில் உர உற்பத்திசாலைக்கு என்றால் 35 கோடி ரூபாய் மூலதனம் கொடுக்கப்படுகிறது, இந்த நாட்டிலுள்ள மக்களின் கணக்குப்படி ஒரு ஆளுக்கு ஒரு ரூபாய் என்று கணக்கிடலாம், அந்த விதத்தில் அங்கு 35 கோடி ரூபாய் கொடுக்கப்படுகிறது. பிலாய் உருக்குத்தொழிற்சாலைக்கு என்றால் 110 கோடி ரூபாய் மூலதனத்திற்கு கொடுக்கப்படுகிறது, தூக்காபூர் உருக்குத் தொழிற்சாலைக்கு என்றால் 140 கோடி ரூபாய் கொடுக்கப்படுகிறது, ரூர்க்கேலா உருக்குத் தொழிற்சாலைக்கு என்றால் 170 கோடி ரூபாய் கொடுக்கப்படுகிறது, இவ்விதம் உருக்குத் தொழிற்சாலைகளுக்காக சுமார் 400, 450 கோடி ரூபாய் ஒதுக்கப்படுகிறது. ஆனால் அதே நேரத்தில் தொண்டிபட்டி தொழிற்சாலை ஆரம்பிப்பதற்கு மூலதனம் வேண்டும் என்று கேட்டால் வெளிநாட்டிலுள்ள மூலதனம் கிடைத்தால்தான், கொடுக்கமுடியும் என்று தெரிவிக்கின்ற ஒரு நிலை இருக்கிறது. இவர்களை உதவிதான் வேண்டாம், வேறு வகையிலாவது இதை ஆரம்பிக்கலாம் என்றாலும் கூட மத்திய சர்க்கார் இதற்கு தடையாய் இருக்கிறது, இதில் பல நேரங்களில் சிக்கல்களும் ஏற்படுகிறது. இந்த மத்திய சர்க்காரை நம்பவேண்டாம், என்று ஒதுக்கி வைத்து விட்டு, வெளிநாட்டில் நாம் கையேந்தினால் நிச்சயமாக நமக்கு உதவி கிடைக்கும் என்ற நம்பிக்கை எனக்கு இருப்பதை நான் சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன். நமது மாகாணத்திற்காக மத்திய சர்க்காரிடம் என்ன தொழில் திட்டங்கள் இருக்கின்றன? அகில இந்திய ரீதியில் இன்டஸ்ட்ரியல் உற்பத்தியை பெருக்குவதற்காக எந்த விதமான திட்டத்திற்கும் வழிவகை செய்யாமல் இருந்து கொண்டிருக்கிறது மத்திய சர்க்கார். இதே கருத்தில்தான் இதே சட்டமன்றத்தில் எங்கள் தலைவர் அண்ணா அவர்கள் தெரிவித்தார்கள். சில குறிப்பிட்ட தொழில் மூலமாக வருமானத்தை உயர்த்துவதற்கு கோடிக்கணக்கான ரூபாய்களை போட்டு தொழில்களை நடத்தவேண்டும். அதிலும் குறிப்பாக சில தொழில்களை நம்மால் நிறைவேற்ற முடியும் என்பதையும் குறிப்பிட்டு, அதற்காக மத்திய சர்க்காரை நம்பியிராமல் நம்முடைய மக்களிடமிருந்தே அதற்கான மூலதனத்தை திரட்டலாம் என்று தெரிவித்தார்கள். அதற்கும் கூட மத்திய சர்க்காருடைய அனுமதியும், பிளானிங் கமிஷனுடைய அனுமதியும் பெற வேண்டும் என்று தெரிவிக்கிறார்கள். நமக்கு இங்கே எட்டு அமைச்சர்கள் இருக்கிறார்கள். அவ்விதம் இருந்தும் கூட நாமே மூலதனம்

3rd April 1958]

[Sri K. Anbazhagan]

போட்டு ஒரு தொழிலை ஆரம்பிக்க வேண்டுமென்றால் மத்திய சர்க்கார் அமைச்சர்களிடத்தில் தான் கேட்கவேண்டும் என்கிற நிலை இருக்கிறது என்றால், இந்த அமைப்பைத்தான் மாற்ற வேண்டும் என்று நாங்கள் கூறுகிறோம். இந்த நாட்டில் நமக்கு தரவேண்டிய மூலதனத்திற்கு மாத்திரம் வெளிநாட்டிலிருந்து கிடைத்தால் தான் இங்கு கொடுப்பதற்கு வழி செய்யமுடியும் என்று மத்திய சர்க்கார் அமைச்சர்கள் குறிப்பிடுகிறார்கள் என்றால் அதை நான் கண்டிக்கிறேன். நாங்களே நடத்துகிறோம் என்று சொன்னாலும் அதிலும் மத்திய சர்க்கார் குறுக்கிடுகிறது. இந்த குறுக்கீட்டை அகற்றவேண்டும். இந்த குறுக்கீட்டை சட்டத்தின் மூலமாகத் தான் அகற்றப்பட வேண்டும் என்று இருந்தால் அந்த முறையிலாவது கண்டிப்பாக அகற்றப்பட்டாக வேண்டும் என்பதை தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். உதாரணமாக நான் ஒன்றைக் கூற விரும்புகிறேன். பெண்ணை கரத்தில் கூட்டுறவு முறையில் ஒரு சர்க்கரை ஆலை ஆரம்பிப்பதற்கு தேவையான 30 இலட்சத்தில் மத்திய சர்க்காரிடமிருந்து 10 இலட்சம் வேண்டும் என்று கேட்டிருந்தார்கள் இந்த சர்க்கார். ஏற்கெனவே உற்பத்தியாகிற சர்க்கரை அதிகமாக இருக்கின்ற காரணத்தால் இப்போது இந்த கூட்டுறவு ஆலைக்கு அவசியமில்லை என்று அனுமதி மறுக்கப்பட்டிருக்கிறது என்று தெரிவித்தார்கள். இதை நான் மிக வன்மையாக கண்டிக்கிறேன். உற்பத்தி தேவைக்கு அதிகமாக இருந்தால் பிற மாகாணங்களுக்கு அனுப்பலாம், வேறு இராஜ்யங்களுக்கு அனுப்பலாம். நான் கேட்கிறேன், பிலாயில் ஆரம்பிக்கப்பட்டிருக்கும் உருக்குத் தொற்சாலை, துர்க்காபூரில் இருக்கும் உருக்குத் தொழிற்சாலை, ஸர்க்கேலாவில் இருக்கும் உருக்குத் தொழிற்சாலை, இவைகளில் எல்லாம் அந்தந்த மாகாணத்தின் தேவைக்கு தகுந்த படி தான் உருக்கு உற்பத்தி செய்கிறார்களா? ஆகவே அங்கே வேண்டுமானால் எத்தனை வேண்டுமானாலும் நிறுவங்கள், எவ்வளவு இலாபம் வேண்டுமானாலும் பெறுங்கள் என்று மத்திய சர்க்கார் கூறுகிறார்கள், ஆனால் தென்னகத்திற்கு என்றால் உற்பத்தி அதிகமாக இருக்கிறது, ஆகவே அனுமதி தர முடியாது என்று கூறுகிறார்கள், என்ன காரணத்தால் இந்தவிதமான கொள்கையை கையாளுகிறார்கள்? ஆகவே இந்த போக்கை மாற்றுவதற்கு மாகாண சர்க்கார் முன் வரவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். கலாசியாக நான் ஒரு வேண்டுகோளோடு தெரிவித்துக் கொள்கிறேன், எனக்கு வேறு பல கருத்துக்களை தெரிவிக்க வேண்டியிருக்கிறது என்றிருந்த போதிலும், அதற்கு காலம் இடம் தரவில்லை. கனம் அமைச்சர் வெங்கடராமன் அவர்களை பொறுத்த வரையில் மற்றவர்களிடத்தில் இருந்து கருத்துக்களை அறிந்து கொள்ள வேண்டும் என்கிற எண்ணம் உள்ளவராக இருக்கிறார்கள். அவர்களிடம் நேரிடையாக பல கருத்துக்களை சொல்ல முடியும். அவர்களிடம் வடக்கு தெற்கு என்கிற அணையை சொன்னால் அதை உடைத்து விடுவார்கள் என்பது எனக்குத் தெரியும். ஆகவே நம் நாட்டு மக்களுக்காக சில அடிப்படையான திட்டங்களை போட்டு நம் நாட்டு மக்களுக்காக நிறைவேற்றப்படவேண்டும். நமது சென்னை மாகாண மக்களை பரிதாபகரமான நிலையில் விட்டுவிடாதவாறு நம் நாட்டு மக்களுக்காக பல திட்டங்களை போட்டு நிறைவேற்ற வேண்டும். நாங்கள் கூறுகிற நாட்டுப் பிரிவினையை ஏற்றுக்கொள்ளாவிட்டாலும் நாட்டு மக்களுடைய நல் வாழ்வை கருதி, மக்களுடைய விருப்பத்தை ஏற்றுக்கொண்டு அதற்காக செயலாற்றுவர்கள். இப்படிப்பட்ட அடிப்படையில் இந்த நாட்டை தொழில் மயமாக ஆக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். தீப்பெட்டி தொழிற்சாலை ஆரம்பிக்கப்பட்டிருக்கிறது என்று தெரிவித்தார்கள். மக்களுக்கு போதிய அளவு உரம் கிடைக்கக்கூடிய அளவுக்கு உர உற்பத்தி தொழிற்சாலைகளை ஆரம்பிக்கவேண்டும், கட்டு மரம் கட்டுவதற்கு உபயோகப்படுத்துகிற (தேக்கு) மரங்களை வளர்ப்பது போன்ற முயற்சிகளில் ஈடுபட வேண்டும். காங்கிரஸ் உறுப்பினர்களும் குறிப்பிட்டார்கள்—முந்திரி ஓட்டிலிருந்து பிளாஸ்டிக் சாமான்களை உற்பத்தி செய்ய வேண்டும் என்று—இவைகள் எல்லாம் இந்த நாட்டில் பெருக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். அதோடு இண்டஸ்ட்ரியல் ஸ்கூல்கள் அதிகமாக நடத்த வேண்டும். இப்போது நடத்தப்பட்டு வரும் ஸ்கூல்களிலுள்ள மாணவர்களுக்கு இதற்கு

[Sri K. Anbazhagan]

[3rd April 1958]

முன்னால் நாள் கூலியாக தரப்பட்டது, இப்போது ஸ்டைப்பெண்டாக கொடுக்கப்படுகிறது. இதனால் பல ஏழை மாணவர்கள் பாதிக்கப்படுகிறார்கள். ஆகவே இவர்களுக்கு நாள் கூலியாக தரப்படுவதற்கும் வேண்டிய நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும் என்று கூறிக்கொண்டு என்னுரையை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

SRI A. VEDARATHNAM : ஸார், பாயின்ட் ஆப் எக்ஸ்பிளேனேஷன், நூற்றுக்கு 85 விவசாயிகளாக இருக்கும் இந்த நாட்டில் விவசாய காலம் போக மீதி நேரத்தில் அவர்களுக்கு வேலை கொடுப்பதற்கு திராவிட முன்னேற்ற கழகம் என்ன சிபாரிசை செய்யும் என்பதை அந்த கட்சியின் சட்டசபை துணைத்தலைவராக இருந்துவரும் அன்பர் அன்பழகன் அவர்கள் தெரிவிப்பார்களா என்பதை கேட்கிறேன்.

DEPUTY SPEAKER : I am not going to allow that point of information. The hon. Member need not answer it.

SRI V. K. RAMASWAMY MUDALIYAR : கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, இந்த தொழில் இலாகா மான்யத்தின் பேரில் கொடுக்கப்பட்டிருக்கும் வெட்டுப் பிரேரணையை ஆதரித்து சில வார்த்தைகள் சொல்லலாம் என்று விரும்புகிறேன். இந்த தொழில் இலாகாவானது ரொம்ப திறமையுடன் வேலை செய்து கொண்டு வருகிறது என்பதைப்பற்றி யாரும் மறுக்க முடியாது. அமைச்சர் அவர்கள் இந்த பதவியை ஏற்றுக் கொண்டதிலிருந்து அதிக ஊக்கத்தான் இதில் நல்ல திட்டங்களை எல்லாம் போட்டு நன்றாக நடத்தி வருகிறார்கள். இருந்த போதிலும் என்னை பொறுத்த வரையில் சில யோசனைகளை இங்கு சொல்ல விரும்புகிறேன். சமீபத்தில் ஒரு இண்டஸ்ட்ரியல் எஸ்டேட் கிண்டியில் ஆரம்பித்திருக்கிறார்கள். அவைகளை எல்லாம் நாங்கள் போய் சுற்றிப்பார்த்தோம். அங்கு பல தொழில்களையும் விருத்தி செய்வதற்கு எடுத்துக்கொண்டிருக்கின்ற முயற்சிகளைப் பார்த்து நாங்கள் மகிழ்ச்சி அடைந்தோம். இவ்விதம் இரண்டொரு பிராந்தியங்களிலும் ஆரம்பித்திருக்கிறார்கள் என்பதை அறிந்து மகிழ்ச்சியடைகிறேன். இருந்தபோதிலும் இன்னும் மத்திய சர்க்காரிடமிருந்து அதிக உதவி பெற்று ஒவ்வொரு ஜில்லாக்களிலும் இம்மாதிரியான இண்டஸ்ட்ரீஸ் எஸ்டேடுகளை ஆரம்பித்து நடத்த வேண்டும். இதை நாம் எவ்வளவு தூரத்திற்கு சீக்கிரமாக ஆரம்பிக்கிறோமோ அவ்வளவு தூரத்திற்கு நம் நாடு முக்கியமாக தொழில்களில் நன்றாக வளர்ச்சி யடைந்து நாட்டில் சமீபம் கிடைக்கும் என்பதைப்பற்றி நான் அதிகமாக சொல்ல வேண்டிய தில்லை. தென்னாடு பலவிதத்திலும் புறக்கணிக்கப்பட்டு வருகிறது. பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களும் இதை எடுத்துச் சொல்லி வருகிறார்கள். நான் சில மாதங்களுக்கு முன் வட இந்தியா போயிருந்த பொழுது பார்த்தேன், குறிப்பாக உத்திர பிரதேசத்தில், நூற்றுக்கணக்கான தொழிற் பண்ணைகளை ஏற்படுத்தி, தொழில் விருத்தி அடைந்து கொண்டு வருகிறது. நம்முடைய ராஜ்யத்திலும் இந்த மாதிரியான இண்டஸ்ட்ரியல் எஸ்டேடுகளை நிறைய அமைக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். இரண்டாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டம் பூர்த்தியாவதற்குள்ளாக, ஒவ்வொரு ஜில்லாவிலும் ஒரு தொழிற் பண்ணையை ஏற்படுத்துவதற்கு அமைச்சர் தக்க நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

12-50
p.m.

நம்முடைய நாட்டில் கிடைக்காத மூலப்பொருள்கள் அநேகம் இருக்கின்றன. அவைகள் எல்லாம் இருந்தால் தான் நம் நாட்டில் சிறு தொழில்கள் வளருவதாகான வாய்ப்பு ஏற்படும். கிடைக்காத மூலப்பொருள்களுக்கு “இம்போர்ட் லைசென்ஸ்” பெற்று, அவைகளை நிறைய வரவழைக்க வேண்டும். உதாரணமாக, ஆவடியில் சைக்கிள் உற்பத்தி செய்து வருகிறார்கள். ஆனால் அவர்களுக்கு வேண்டிய ஷீட்டுகள் கிடைப்பதில்லை. இம்மாதிரி அநேகவித மூலப்பொருள்கள் எல்லாம் மேல்நாடுகளிலிருந்து நமக்கு வரவேண்டியதாக இருக்கின்றன. முக்கியமாக சிறிய தொழில்களுக்கு என்னென்ன மூலப்பொருள்கள் வேண்டுமோ, அவைகளை உடனடியாக மத்திய சர்க்கார் மூலமாக வரவழைப்பதற்கு தக்க நடவடிக்கை எடுத்துக் கொள்ள வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

3rd April 1958] [Sri V. K. Ramaswamy Mudaliyar]

சில கனரகத் தொழில்கள் நமது பிராந்தியத்தில் இருந்தபோதிலும், சிறு தொழில்கள் நம்முடைய நாட்டில் எவ்வளவுக்கெவ்வளவு விருத்தியாகிறதோ, அந்த அளவுக்குத்தான் நம்முடைய தமிழ் நாடு சுப்பிச்சு அடையும். ஆகவே ஒவ்வொரு ஜில்லாவிலும் சிறு தொழில்கள் பரவ வேண்டும். முக்கியமாக குடிசைத் தொழில்கள் நன்றாகப் பரவ வேண்டும். சட்டி பானைகள் செய்தல், தீக்குச்சி செய்தல், பாய் நெசவு செய்தல் போன்றவைகள் முக்கியமான குடிசைத் தொழில்கள். என்னுடைய பிராந்தியத்திலே தஞ்சை ஜில்லாவைப் போல நிறைய தென்னை மரங்களும், பனை மரங்களும் கடலோரப் பகுதியில் இருக்கின்றன. இம்மாதிரி சிறு தொழில்கள் அமைப்பதற்கு போதுமான வசதி யிருக்கிறது. குறிப்பாக கயர்த் தொழிலுக்கு வேண்டிய வசதி யிருக்கிறது. கூட்டுறவு சங்கங்கள் மூலமாக சிறு தொழில் ஆரம்பிப்பதற்கு அநேக விண்ணப்பங்கள் போட்டிருக்கிறார்கள். அவைகளுடைய முடிவு என்ன ஆயிற்று என்று அமைச்சர் அவர்கள் சொல்லுவார்கள் என்று நினைக்கிறேன். திருவொற்றியூர் முதல் தென் ஆற்காடு வரையில் சுமார் 60, 70 மைலுக்கு கடலோரப் பகுதிகளில் இருக்கும் தென்னை, பனை, இன்னும் இतर மரங்களைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு கயிறுத் தொழிலையும், மற்ற சிறிய குடிசைத் தொழில்களையும் அந்தப் பிராந்தியங்களில் ஆரம்பிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். அதே மாதிரி லேத்துப் பட்டரை, கொல்லன் பட்டரைகளை ஒவ்வொரு தாலுக்காவிலும் முக்கியமான இடங்களில் நடத்தி வந்தால் விவசாயிகளுக்கு உதவுவதாக இருக்கும். இது விஷயத்திலும் உடனடியாக நடவடிக்கை எடுக்கும்படி கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

விவசாயிகளுக்கு உழவுத் தொழிலுக்கு முக்கியமாக வேண்டியது கலப்பைகள் அதிலும் இப்பொழுது நூதனமான கலப்பைகள் வந்திருக்கின்றன. ஜாப்பானிய முறையைக் கையாண்டு களை எடுப்பதற்காக எல்லாம் முக்கியமான மெஷின்கள் வந்திருக்கின்றன. அவைகளையெல்லாம் ஒவ்வொரு தாலுக்காவிலும் உற்பத்தி செய்வதற்கு ஏற்பாடு செய்து விவசாயிகளுக்கு வேண்டிய உதவியைச் செய்து கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக இண்டஸ்ட்ரியல் எஞ்சினியரிங் வொர்க்ஷாப்பைப் பற்றி ஒரு சில வார்த்தைகள் சொல்ல விரும்புகிறேன். அநேகம் பேர்களுக்கு இந்த மாதிரி வொர்க்ஷாப் இருப்பதாகவே தெரியாது. மக்களுக்குப் பயன்படக்கூடிய வகையில் அவைகள் இருப்பதாக எனக்குத் தோன்றவில்லை. இந்த இலாக்காவிலிருந்து பம்பு செட்ரிகள், மெஷின்களை எல்லாம் பழுது பார்ப்பதற்கு “கம்பவுண்டிங் பீஸ்” என்று வாங்கிக்கொண்டு, விவசாயிகளுக்கு நல்ல முறையில் உதவி செய்ய வேண்டுமென்ற நோக்கத்தோடு, திட்டம் போட்டு முன்பு உதவி வந்தார்கள். இப்பொழுது போதுமான எஞ்சினியர்கள் இல்லாத காரணத்தினாலோ அல்லது மெக்கானிக்குகள் இல்லாத காரணத்தினாலோ, அப்பேற்பட்ட ஆட்கள் உள்ளே இருக்கும் கிராம பிராந்தியங்களுக்கு வந்து விவசாயிகளுக்கு உதவுவது இல்லை. இப்பொழுது கிராமங்களில் எல்லாம் மின்சார மோட்டார்கள், பம்பு செட்ரிகள் வைத்து வேலை செய்கிறார்கள். ஆகவே நிறைய மெக்கானிக்குகளையும், எஞ்சினியர்களையும் போட்டு, ஒவ்வொரு பிராந்தியத்திலும் விவசாயிகளுக்கு செர்வீஸ் (service) செய்து கொடுக்கும் நோக்கத்தை கருத்தில் கொண்டு ஏற்பாடு செய்ய வேண்டுமென்று அமைச்சர் அவர்களைக் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

கைத்தறித் துணித்தேக்கத்தைப் பற்றி நான் அதிகமாகச் சொல்ல வேண்டியது இல்லை. இங்கே கொடுக்கப்பட்டிருக்கும் அறிக்கையிலே அதற்காக உடனடியாக மத்திய சர்க்காருடன் வாதாடி வேண்டிய உதவிகளையெல்லாம் செய்யப் போவதாக சொல்லியிருக்கிறார்கள். இந்தப் பிரச்சனை பார்ப்பதற்கு ரொம்பவும் பயங்கரமாக இருக்கிறது. இந்தக் கைத்தறிப் பிரச்சனையை நாம் தீர்க்காவிட்டால், குறிப்பாக தென் பிராந்தியத்தில் எவருமே முன்னேற முடியாது. கைத்தறி நெசவாளர்களுக்கு என்ன உதவியெல்லாம் செய்ய வேண்டுமோ அதைச் செய்ய வேண்டும். அப்படிச்

[Sri V. K. Ramaswamy Mudaliyar] [3rd April 1958]

செய்யாவிட்டால், லட்சக்கணக்கான மக்கள் வேலையில்லாத திண்டாட்டத்தால் பாதிக்கப்பட்டு மிகவும் கஷ்டப்படுவார்கள். இது ரொம்பவும் முக்கியமான பிரச்சனை. என்னைப் பொறுத்த வரையில் 2 அணவுக்கு மெலாக எவ்வளவு ரிபேட் கொடுக்கமுடியுமோ அதைக் கொடுத்து துணித்தேக்கத்தைப் போக்குவதற்கு அமைச்சர் அவர்கள் நடவடிக்கை எடுத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். எல்லாப் பிரச்சனைகளையும் விட இது முக்கியமான பிரச்சனை, அவசரமான பிரச்சனையும் கூட. இதைப் பற்றி விரிவாக அநேக அங்கத்தினர்கள் பேசியிருக்கிறார்கள். ஆகவே இதை உடனடியாக தீர்க்கவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

இப்பொழுது அநேக இடங்களில் பள்ளிக்கூடங்களில் கைத்தறி நெசவு செக்ஷன் வைத்து, மாணவர்கட்கு சொல்லிக் கொடுத்து வருகிறார்கள். ஆனால் அவைகளுக்கு போதுமான உதவி சர்க்கார் அளிப்பது இல்லை. மாணேஜ்மென்டார் எவ்வளவு தூரம் ஊக்கம் எடுத்துக் கொண்ட போதிலும், கைத்தறியை விருத்தி செய்வதற்காக வேண்டிய கருவிகள் எல்லாம் பள்ளிக்கூடங்களுக்குக் கிடைப்பதில்லை. உதாரணமாக, செய்யூர் கிராமத்திலே கஸ்தூரிபாய் கழக ஹரிஜன ஹாஸ்டல் ஒன்று நடந்துகொண்டிருக்கிறது. அவர்கள் எத்தனையோ மனுக்கள் போட்டும் எந்தவிதமான பதிலுமில்லை. அதனையும் அளிக்கவில்லை. கைத்தறியை பள்ளிக்கூடங்களில் விருத்தி செய்வதற்கு வேண்டிய உதவியைச் செய்யவேண்டும்.

ஸ்ரீமதி செளந்திரம் ராமச்சந்திரன் அம்மையார் அவர்கள் அரிசி மில்களைப்பற்றி பேசினார்கள். கைக்குத்தல் அரிசியை எல்லோரும் சாப்பிட வேண்டியது அவசியம். அதை எவ்வளவு தூரம் விருத்தி செய்யவேண்டுமோ அவ்வளவு தூரம் விருத்தி செய்யவேண்டும் என்பதை யாரும் மறுக்க மாட்டார்கள். இருந்த போதிலும் இந்த மெஷின்களை எல்லாம் எப்படி எடுத்துவிட முடியும்? புதிதாக லைசென்சு கொடுப்பதையப்பற்றி யோசிக்க வேண்டுமே தவிர, பழைய அரிசி மில்களுக்கு பாலிஷ் இல்லாமல் குத்தும்படியாக உத்தரவைப் போடலாமே தவிர, இவைகளை எடுத்துவிட முடியாது. அப்படி எடுத்துவிட்டால் இந்தத் தொழிலில் ஈடுபட்டிருக்கும் ஆயிரக்கணக்கான மக்கள் கஷ்டப்படுவார்கள். இருக்கும் மில்களை கண்டிப்பாக மூட முடியாது. மூடுவதன் காரணமாக வேலையில்லா திண்டாட்டம் அதிகரிப்பதுடன், மக்களுக்குப் போதுமான அரிசியும் கிடைக்காது. ஆகவே பாலிஷ் இல்லாமல், வைட்டமின்கள் போகாதபடி, நல்ல முறையில் அரிசி குத்தவேண்டுமென்று உத்தரவு போடவேண்டுமே தவிர, மூட வேண்டுமென்று நோக்கத்தை அறவே விட்டுவிட வேண்டும்.

இரும்பு விநியோகம் செய்யப்படுவதில் விவசாயிகள் படும் கஷ்டத்தைப் பற்றிச் சொல்ல வேண்டியதே இல்லை. சென்ற வாரம் கேள்வி நேரத்தின் போது அதைச் சுட்டிக்காட்டியிருக்கிறேன். இம்போர்ட் லைசென்ஸ் கொடுப்பதில் வெளி நாடுகளிலிருந்து வரும் இரும்புக்கும், நம்முடைய நாட்டில் கிடைக்கும் இரும்புக்கும், இரண்டுக்கும் சேர்த்து ஒரே லைசென்ஸ் வழங்கப்படுகிறது. இந்த மாதிரி ஒரு லைசென்ஸ் முறை இருப்பதின் காரணமாக, கருப்பு மார்க்கெட் ஏற்படுகிறது. ஆகவே இதைப் பிரித்து, இம்போர்ட் லைசென்ஸ் கொடுக்கும்போது வெளி நாடுகளிலிருந்து வரும் இரும்புக்கு ஒருவருக்கு லைசென்சும், டாட்டா கம்பெனியிலிருந்து வரும் இரும்புக்கு வேறொருவருக்கு லைசென்சுக் கொடுக்க வேண்டுமே தவிர, இரண்டையும் ஒருவருக்குக் கொடுப்பதன் காரணமாக பலவித ஊழல்கள் ஏற்படுகின்றன. விவசாயிகளுக்கு கொடுக்க வேண்டிய இரும்புகளை சல்லிசாக கிடைப்பதற்கு ஒரு தாலுகாவிற்கு ஒரு டெப்போ (depot) வைத்து அதை கொடுப்பதற்கு ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும். முன்பு இது கூட்டுறவு சங்கங்களின் மூலமாக கொடுக்கப்பட்டது. அது அப்போது சரிவர வழங்கப்படவில்லை என்று நான் சொல்லிக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.

இரும்பு, தென் நாட்டுக்கு அதிக 'கோட்டா' கொடுக்காமல் வட நாட்டிலேயே அநேக பிராந்தியங்களுக்கு கொடுக்கப்படுகிறது என்று நான் கேள்விப்படுகிறேன். தமிழ் நாட்டில் வடக்கத்திய வியாபாரிகள் இரும்புத் தாது கள்ள மார்க்கட் இருப்பதாக கேள்விப்படுகிறேன். சர்க்கார் இதைப்

3rd April 1958] [Sri V. K. Ramaswamy Mudaliyar]

பரிசீலனை செய்து சரியாக விநியோகம் செய்யும்படி ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

கோவில்பட்டி தாலுகாவில் 'போல்ட்ஸ், நட்ஸ்' செய்து வருகிறார்கள். அவர்களுக்கு போதுமான இரும்பு கிடைப்பது இல்லை. அதனால் அவர்கள் வேண்டிய அளவு 'போல்ட்ஸ், நட்ஸ்' செய்ய முடியவில்லை. ஆகையால் அவர்களுக்கு வேண்டிய இரும்பை கிடைக்கச் செய்ய வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

கொய்னா மாத்திரையைப்பற்றி இரண்டொரு வார்த்தைகள் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். இதைப்பற்றி 'பப்ளிக் அக்கௌன்ட்ஸ்' கமிட்டியிலும், எஸ்டிமேட்ஸ் கமிட்டியிலும், நன்றாக பரிசீலனை செய்து அனுப்பியிருக்கிறார்கள். இதில் சர்க்கார் உடனடியாக நடவடிக்கை எடுத்துக் கொண்டு ஆவன செய்ய வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். இந்தோனேஷியாவில் இருக்கும் கலவரத்தின் காரணமாக கொய்னா மாத்திரை ஏற்றுமதி செய்ய தேவையாக இருக்கும். 'ஜோனல் ரெஸ்ட்ரிக்ட்டென்ஸ்' இருந்த போதிலும் கூட, கல்கத்தாவிலிருந்து வரும் கொய்னா மாத்திரை நம்முடைய ராஜ்யத்தில் தயாரிக்கும் கொய்னா மாத்திரையோடு போட்டி போட்டு வருகிறது. மத்திய சர்க்காரிடம் இதை எடுத்துச் சொல்லி இதைத் தடுப்ப பதற்கு வேண்டிய நடவடிக்கைகளை எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். முக்கியமாக ஆடிட்டர் ஜெனரல் 182 லட்சம் வரையில் 'காபிடல் கால்ட்', 'ரைட் ஆப்' செய்ய வேண்டும் என்று எழுதி இருக்கிறோம். இதில் ஆடிட்டர் ஜெனரல் சீக்கிரமாக உத்திரவு பிறப்பிக்கும்படி நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும். இந்தத் தொழிலை விருத்தி செய்வதற்கு புதுமாதிரியான மெஷின்களை வரவழைத்து உற்பத்தியை நூதன முறையில் அதிகரித்து, அதன் மூலம் வருவாயைப் பெருக்க ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும் என்று நான் அமைச்சர் அவர்களை கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

ஜியோலாஜிகல் (geological) சர்வேயைப்பற்றி தஞ்சாவூரிலிருந்து வந்திருக்கும் அங்கத்தினர்கள் விரிவாகப் பேசினார்கள். மத்திய சர்க்காரை எதிர்பார்க்காமல் நம்முடைய சர்க்காரே அநேக 'ஜியோலாஜிஸ்ட்ஸ்' ஏற்படுத்தி அந்தந்த பிராந்தியங்களில் சுற்றுப்பிரயாணம் செய்து, இந்த வகையில் எவ்வளவு தூரம் விருத்தி செய்ய முடியும் என்று நாம் பரிசீலனை செய்து பார்க்கவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

பொதுவாக நிறைய கைத் தொழில் திட்டங்களை ஏற்படுத்துவதற்கு நாம் நடவடிக்கை எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்று நான் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

THE HON. SRI R. VENKATARAM N : உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, இந்த விவாதத்தில் பங்கு எடுத்துக்கொண்டு, நல்ல அரிய யோசனைகளை வெளியிட்டதற்காக எல்லா அங்கத்தினர்களுக்கும் எனது மனமார்ந்த நன்றியை தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். இந்த பட்ஜெட் வரும் சமயத்தில் தான் இந்த இலாகா பற்றிய பூரா விவரங்களையும் நானே தெரிந்து கொள்கிறேன். அதுவும் பல அங்கத்தினர்கள் வெட்டுப் பிரேரேரனை கொடுக்கின்றபோது அதைப்பற்றி இன்னும் சற்று அதிகமாக பரிசீலனை செய்வதற்கு சந்தர்ப்பம் கிடைக்கிறது. ஆகவே இந்த மானியக் கோரிக்கையின் மீது பேசினவர்களுக்கும், வெட்டுப் பிரேரேரனையை கொடுத்து பேசாமல் இருந்தவர்களுக்கும் கூட எனது நன்றியை தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

நடைமுறை வருஷத்தில் செலவு குறைவாக செய்யப்பட்டது என்ற ஒரு குறைபாடு சொல்லப்பட்டது. அதற்கு நான் பதில் சொல்கின்ற முறையில் ஒன்றும் சொல்லப் போவதில்லை. இருந்தாலும் நிலைமையை விளக்க வேண்டியதற்காக சில புள்ளி விவரங்களைக் கொடுக்க வேண்டியிருக்கிறது. சிறிய தொழில்களைப் பொறுத்த வரை 1956-57-ம் வருஷத்தில் பிளான் ஸ்கீம்களுக்காக நமது ராஜ்யத்தில் செலவிடப்பட்ட தொகை 18,26,000 ரூபாய். நடை முறை வருஷத்தில் இவைகளுக்காக செலவு

[Sri R. Venkataraman]

[3rd April 1958]

விடப்பட்ட தொகை 76,04,000 ரூபாய். பிளானில் இல்லாத ஸ்கீம்களுக்காக 1956-57-ம் வருஷத்தில் 13,99,000 ரூபாய் செலவிடப்பட்டது. 1957-58-ம் வருஷத்தில் இவைகளுக்காக 27,87,000 ரூபாய் செலவழிக்கப்பட்டது. ஆக மொத்தமாக பிளான் ஸ்கீம்களையும், பிளானில் இல்லாத ஸ்கீம்களையும் எடுத்துக் கொண்டு பார்த்தால், 1956-57-ம் வருஷத்தில் 32,25,000 ரூபாயும், 1957-58-ம் வருஷத்தில் 1,03,91,000 ரூபாயும் செலவு செய்யப் பட்டிருக்கின்றன.

இண்டஸ்ட்ரியல் எஸ்டேட்டுகளுக்காக 1956-57-ம் வருஷம் 9,35,000 ரூபாயும் 1957-58-ம் வருஷம் 38,84,000 ரூபாயும் செலவிடப்பட்டது. கணிசமான தொகைகள் செலவழிக்கப்பட்டிருக்கின்றன என்று சொல்வதற்காக இவைகளை குறிப்பிட விரும்புகிறேன். அதிகமான பணம் செலவழிக்கப்பட்டிருந்தால் ஏன் புள்ளி விவரங்களில் செலவழிக்காதது போல் காட்டப்படுகிறது என்று நண்பர்கள் கேட்கலாம். எப்போதும் 'statistics are deceptive' என்று சொல்வார்கள். நாம் கணக்குகளை சரியாக புரிந்து கொள்ள முடிவதில்லை. உதாரணமாக நாம் 'இண்டஸ்ட்ரியல் ஸ்கூல்ஸ்' சம்பந்தப்பட்ட வரை செலவழிக்கப்படாமல் விடப்பட்ட தொகை 16,24,000 ரூபாய் என்று இருக்கிறது. முதலில் நாம் நம்முடைய ராஜ்யத்திலிருந்து செலவழித்து பிறகு மத்திய சர்க்காரிடமிருந்து 60 சதவிகிதம் பெறுகின்றோம். இதில் மத்திய சர்க்காரிடமிருந்து வந்த தொகை 15,27,400 ரூபாய். நாம் செலவழிக்கின்ற தொகை ஒரு புறமும், மத்திய சர்க்காரிடமிருந்து வரும் தொகை வேறு புறமும், 'காபிடலில்' இருந்து 'ரெவினியூ'க்கு மாற்றுவது என்று பலவிதமாக கணக்கு வைக்கின்ற முறை இருப்பதால் தவறான அபிப்பிராயம் ஏற்படுகிறது. இதைப் பற்றி நான் நன்றாக பரிசீலனை செய்தாகிவிட்டது. இந்த விஷயத்தில் நான் அதிக காலத்தை கடத்தவேண்டும் என்று விரும்பவில்லை.

'இலாமினேட்' தொழிற்சாலையில் குறைவாக செலவழித்ததாக கனம் அங்கத்தினர் டி. எஸ். சாமசாமி பிள்ளை அவர்கள் சொன்னார்கள். அது 1956-ம் வருஷம் நவம்பர் மாதம் 1-ந் தேதி தான் நமது ராஜ்யத்திற்கு வந்தது. அந்த ராஜ்யத்தில் சணக்கு எப்படி இருந்தது என்றால், 'இலாமினேட்' பாக்டரியிலிருந்து 'ஜியோலாஜிகல் டிபார்ட்மெண்டுக்கு' ராயல்டி கொடுத்ததாக கணக்கு காட்டுகிறார்கள். நமது ராஜ்யத்தில் தனியாக 'ஜியோலாஜிகல்' டிபார்ட்மெண்டு இல்லை. அது இண்டஸ்ட்ரியல் டிபார்ட்மென்ட்டிலேயே ஒரு பகுதியாக இருக்கிறது. ஆகையால் அந்த ராஜ்யத்தில் அவர்கள் தொகையை தனியாக ஒதுக்குவது போல் நாம் காண்பிப்பது இல்லை. நமக்கு அந்த பாக்டரி வரும்போது அதன் மூல தனம் எவ்வளவு என்ற புள்ளி விவரங்கள் நமக்கு கிடைக்கவில்லை. இப்பொழுது அவைகள் நமக்கு நன்றாகத் தெரியும். இன்றைக்கு அதனுடைய மதிப்பீடு 3,80,000 ரூபாய்தான். ஆகவே தொகை ஒதுக்கப்பட்டு செலவிடாது போல் காணப்படுகிறது.

SRI T. S. RAMASWAMY PILLAI: போன வருஷம் வருமானம் அதிகம் வந்திருக்கிறதே, இப்போது இதன் மதிப்பீடு குறைவாக இருக்கிறது என்றுதான் கேட்டேன்.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: அவர் சொன்னதை நான் தவறாகப் புரிந்துகொண்டுவிட்டேன்.

1-10
p.m.

"ஹாண்டுலாம்" பாக்டரி வைக்க சேலத்தில் அதிகமாக ஒரு தொகையை ஒதுக்கி இருக்கிறது. அங்கு இடம் வாங்கி பாக்டரி வைக்கவேண்டும். "ஓக்ஸ் காம்பவுண்ட்" வாங்க பேச்சுவார்த்தைகள் நடத்தியதில் நீண்ட காலம் ஆகியதால் அந்தப்பணம் செலவழிக்கப்படாமல் நின்றுவிட்டது. அப்படி ஒரு சில ஐடங்களைப் பார்த்தால் திறப்பி கொடுத்திருக்கிறோம். அது செய்யவேண்டியதை செய்யாததால் அன்றி, டார்கெட்டை பூர்த்தி செய்யாத காரணத்தால் அல்ல கணக்கு அட்ஜஸ்ட்மெண்ட் செய்யாததால் தான் அதற்கு தான் இந்த இரண்டு காரணங்கள்.

3rd April 1958]

[Sri R. Venkataraman]

கதரை பொறுத்தவரையில் ஏன் அதிகமாக பணம் செலவழிக்கப் படாமல் சரண்டர் செய்யப்பட்டது என்று கேட்டார்கள். ஏராளமான “ஸ்கீம்களை” பார்ட் 2 “ஸ்கீம்களாக” போட்டோம். அப்படி சென்ற பட்ஜெட்டில் செய்தோம், ஆனால் நாம் போட்ட எல்லா இஸ்கீம்களையும் அகில இந்திய காதி அண்ட் விலேஜ் இண்டஸ்ட்ரீஸ் அசோசியேஷன் ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. அவர்கள் வேறு இஸ்கீம்களை போட்டார்கள். அவைகளை நிறைவேற்றி இருக்கிறோம். நமது இஸ்கீம்களுக்காக செலவழிக்கப்படாத தொகைகள் சரண்டராக கொடுத்திருக்கிறோம். ஆதலால் இந்த சரண்டர்கள் நமது தவறினால் அல்ல என்பதை தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

இந்த தொழில் துரையை நடத்துவது பற்றி சொன்னார்கள். சர்க்கார் துறையில் நடத்துவதா, தனியார் துறையில் நடத்துவதா என்று, சர்க்காரே நடத்துவதற்கு ஒரு கொள்கையும் காணோம். அவர்கள் மனம் குழம்பி இருக்கிறது என்று சின்னதுரை சொன்னார்கள். நான் திட்ட வட்டமாக சொல்லுகிறேன், எந்த துறையில் இருந்தாலும் சரி தொழில் வேண்டும் என்பதுதான் சர்க்காரின் கொள்கை. தனியார் துறையில் வருமானால் அதை வரவேற்கிறோம். நன்றாக நடத்தினால் அதை பாராட்டுகிறோம். தனியார் துறையில் வராமல் சர்க்கார் துறையில் நடத்த வசதிகள் இருந்தால், தனியார்தான் செய்ய வேண்டுமென்று சர்க்கார் தலையிடக்கூடாது. என்று இருக்கப்போவதில்லை. அவசியத்தை முன்னிட்டு இன்றைக்கு இருக்கும் நிலைமையை பரிசீலித்து செய்யப்படுகிறது. பல நிபுணர்கள் பரிசீலனை செய்தார்கள். கடைசியாக இந்த பிரஞ்சு எக்ஸ்பர்ட் ஸாபோ என்பவர் அலுமினியம் தொழிற்சாலை சேலத்தில் வைக்க முடியும், குறைந்தது 50 இலட்ச டன் கனிப்பொருள், பாக்கஸ்ட் கிடைக்கிறது என்று சொன்னார்கள். அதற்கு வேண்டிய தொழில் நுட்பம் மூலதனம், அதுவும் அன்னிய செலவாணி குறைவாக இருப்பதால் யாராவது அதற்கு வேண்டிய மூலதனம் முக்கியமாக இயந்திரங்கள் இவற்றை பயன்படுத்திக்கொண்டு ஏற்பாடு செய்வது நல்லது. இதில் தனியார் துறையில் இருக்கவேண்டுமா சர்க்கார் துறையில் இருக்க வேண்டுமா என்ற முனையேற்பாடு ஏற்படுகிறது. இந்த பேச்சுகளில் இருந்து தவறாக புரிந்துக் கொள்ளக்கூடாது. எந்தத்துறையில் இருந்தாலும் சரி அது சென்னை ராஜ்யத்தில் இருக்கவேண்டும் என்பது ஒன்றுதான் இந்த சர்க்காரின் போக்கம். தனியார் வெளிநாட்டின் தொட்புகொண்டு மூலதனத்தை போடுவார் என்றால் சென்னை ராஜ்ய சர்க்கார் அதை வரவேற்கும். சர்க்கார் துறையில் தான் செய்யவேண்டும் என்று அவ்வாறு முன் வருபவர்களை தடுக்க மாட்டார்கள். அதற்கு மாறாக அவர்களுக்கு எல்லாவிதமான சௌகரியங்களும் சலுகைகளும் செய்வார்கள். அதே முறையில்தான் மாக்னீஸைட்டைப்பற்றி செய்ய முடியும். ஒரு வருஷகாலமாக ராஜ்ய சர்க்கார் ஒரு கார்ப்பரேஷனாக வைத்துக்கொண்டு நடத்தவேண்டும் என்று முயற்சி செய்துதான் பார்த்தார்கள். ஆனால் தனியார் எவரும் நம்முடன் சேர்ந்து ஆரம்பிக்க முன்வரவில்லை. சர்க்காரே எடுத்துக்கொண்டு நடத்த வேண்டுமென்றால் அதற்கு வேண்டிய ரிப்ராக்கரி நடத்தவேண்டிய மூலதனமும் நம்மிடத்தில் டெக்னிக்கல் ஸ்கிலிலும் நம்மிடத்தில் இல்லை. ஆகவே நம் ராஜ்யத்திலேயே, சேலம் நகரத்திலேயே ஒரு கோடி ரூபாய் செலவில் அவர்களைச் செய்ய முன் வந்தால் அவர்களை இரண்டு கைகளாலும் வரவேற்கிறோம் என்றால் அதை இந்த சபை குற்றமென்று சொல்லாது என்று நினைக்கிறேன். சின்னதுரை அவர்கள் கொள்கை பூர்வமாக சொல்கிறார்கள். எங்களுக்கு தொழிற்சாலை வரவிட்டாலும் பாதகமில்லை, சர்க்கார் துறையில்தான் நடத்தவேண்டும் என்று. எனக்கும் அவருக்கும் அதுதான் அடிப்படை கொள்கை வித்தியாசம்.

நம் ராஜ்யத்தில் சிறு கைத்தொழில்கள், குடிசைத் தொழில்கள் இவை களெல்லாம் பெரிய அளவுக்கு முன்னேறிக்கொண்டு இருக்கிறது என்று சொல்ல தேவையில்லை. அகில இந்திய சிறு கைத்தொழில்கள் மகாநாடு நடந்தபோது அங்கே வந்திருந்த மற்ற ராஜ்ய பிரதிநிதிகள் இதைப்பற்றி பாராட்டிச்சொல்லி இருக்கிறார்கள். மேற்கொண்டு தொடர்ந்து அதிகமாக குறிதமாக அங்கத்தினர்கள் உதவி செய்வதற்கு வேண்டுகிறேன்.

1-02
p.m.

[Sri R. Venkataraman]

[3rd April 1958]

கதர் சம்பந்தமாக ஒரு பிரச்சனை எழுப்பப்பட்டது. அன்பழகன் அவர்கள் கூட சொன்னார்கள். இந்த ராஜ்யத்திலே எவ்வளவு நாட்களுக்கு குறைந்த கூலி கொடுத்து இந்த வேலையை நடத்துவது, இது நிரந்தரமான கொள்கையா அல்லது இடைக்கால கொள்கையா என்று கேட்டார்கள். மேல் நாடுகளில் வேலை இல்லா திண்டாட்டம் ஏற்படும்போது நிவாரணம் கொடுக்கப்படும் வகையில் “டோல்ஸ்” வாங்குகிறார்கள். ஆனால் நம் நாட்டில் டோல்ஸ் கொடுக்காமல் அன்டர் எம்பளாயிட் ஆட்களுக்கும் “அன்-எம்பிளாயிட் பர்சன்ஸ்களுக்கும்” ஏதாவது ஒரு துறையில் வேலை கொடுத்து பட்டினி இல்லாமல் கஷ்டப்படாமல் வைப்பது ஒன்றே அரசாங்கத்தின் அடிப்படைக் கொள்கை. இதுதான் கதர் இயக்கம்; இன்றைக்கு கதர் இயக்கத்தில் ஒரு இலட்சம் ஸ்பின்னர்களும் 3,000 வீவர்களும் இருக்கிறார்கள். ஆகையால் இது பெரிய அளவிற்கு வேலையில்லா திண்டாட்டத்தை போக்கி பட்டினி இல்லாமல் வைக்க உதவி செய்கிறது. பிறகாலத்தில் தொழில்கள் நன்றாக வளர்ந்து, மக்கள் நல்ல முறையில் வாழலாம் என்று ஏற்பட்டால் கதரை விட்டு விடலாம். விடக்கூடாது என்று சொல்லப்போவதில்லை. ஆனால் இன்றைக்கு இருக்கும் நிலைமையில் மக்களெல்லோரும் பட்டினியால் வாடாமல் இருப்பதற்கும் விவசாயிகள் பாதிநாட்களுக்கு மேல் வேலையில்லாமல் திண்டாடுவதை தவிக்கவும், டோல்ஸ் (தானங்கள்) கொடுப்பதைவிட்டு சிறு தொழில்கள் அமைத்து அதன் மூலம் மக்களுக்கு உதவி செய்ய படுகிறது. இது அவர்களை கன்னியமாக்கும். அவர்கள் வாழ்க்கையை சுபிட்சமானதாக ஆக்கும் என்று தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

இப்பொழுது ஏற்பட்டிருக்கும் மில்கள் மூடும் பிரச்சினையைப்பற்றி சின்னத் துரை அவர்கள் சொன்னார்கள். அவர்கள் சர்க்கார் ஏதோ தவறு செய்தது போல் பேசியது எனக்கு ஆச்சரியமாக இருக்கிறது. முதலாளிகள் மூட வேண்டிய நிலைமை என்று சொன்னவுடன் தொழிலாளிகளுடன் கலந்து ஆலோசிக்க வேண்டும் என்று சொன்னேன். இது ஏதோ தொழில் தகராறு போன்றதல்ல. ஆகவே முக்கூட்டு மகாநாடாக போட்டு அந்த மகாநாட்டில் நிலைமையை விசாரனை செய்யவேண்டுமென்று சொல்லுகிறேன். சர்க்காரும் உதவி செய்யவேண்டும். அதே முறையில் தொழிலாளிகளும் விட்டுக் கொடுக்கவேண்டிய நிலைமை ஏற்பட்டால் அதற்கும் அவர்கள் தயாராக இருக்கவேண்டும் என்பதில் சந்தேகம் இல்லை.

SRI P. S. CHINNADURAI : தவறு இழைத்து விட்டதாக சொல்லவில்லை. முதலாளிகள் சொல்வதின் உண்மையை நிபுணர்களை அனுப்பி பரிசீலனை செய்து மேல் நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டும் என்று கோருகிறேன்.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : நிபுணர் என்று நினைத்து தான் கனம் சின்னதுரை அவர்களை அழைத்து பேசவேண்டும் என்று சொன்னேன். (சிரிப்பு.)

கனம் சாரதி அவர்கள் சொன்னார்கள் விழுப்புரத்தில் என்னென்ன தொழிற்சாலைகளை சர்க்காரே எடுத்து நடத்தவேண்டுமென்று. சர்க்காருக்கு ரூ. 10 இலட்சத்துக்கு மேல் வரவேண்டிய இருக்கிறது. அதை எடுத்து நடத்தவேண்டுமானால் மேலும் நஷ்டம்தான் வரும், என்று எல்லோரும் சொல்லுகிறார்கள். இருந்தாலும் அதை நன்றாக ஆலோசனை செய்து பார்த்த பிறகு ஏதோ ஒரு வெளிச்சம் தெரிகிறது. நம்பிக்கை ஏற்படுகிறது. ஒரு சோப்பு பாக்டீரியாக நடத்தினால் ஒரு வேளை இலாபகரமாக இருக்கலாம் என்று சிலர் அபிப்பிராயப்படுகிறார்கள். ஆகவே இந்த மில்லை குத்தகைக்கு வாங்கி சோப்பு பாக்டீரியாக வைக்கலாமா என்பது பரிசீலனையில் இருக்கிறது.

அதேபோல் கூட்டுறவு சர்க்கரை ஆலைகளைப்பற்றி கூட சொன்னார்கள். கூட்டுறவு ஆலைகள் என்பது திடீரென்று வந்து விடாது. ஒரு ஆலையை வைக்கவேண்டுமென்றால் குறைந்த பட்சம் இரண்டு மூன்று வருஷங்களாகும். ஆனால் ஒன்றை மட்டும் நான் சந்தோஷமாகத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். மூன்று கூட்டுறவு சர்க்கரை ஆலைகள் வெகு விரைவாக முன்னேறிக்கொண்டு வருகிறது என்பதை மட்டும் சொல்லிக்கொள்ள

3rd April 1958]

[Sri R. Venkataraman]

விரும்புகிறேன். சில இடங்களில் இடங்களை வாங்கிக் கட்டடங்களைக்கூட கட்டுவதற்கு ஆரம்பித்துவிட்டார்கள். இரண்டு சொசைட்டிகள் யந்தரங்களை எல்லாம் வரவழைத்து விட்டார்கள். இதற்கு வேண்டிய அளவில் செலவழித்து அவர்களுக்கு ஒதுக்கப்பட்டுவிட்டது. இன்டஸ்ட்ரியல் ஸ்பெனான்ஷியல் கார்போரேஷன் கொடுக்கவேண்டிய தொகையைக்கூட அவர்களுக்குக் கொடுக்க ஒத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். வேலைகள் எவ்வளவோ நன்றாக முன்னேறிக்கொண்டு வருகிறது. ஆகவே சர்க்கரை ஆலைகள் சீக்கிரத்திலேயே ஆரம்பிக்கப்படும் என்பதை சந்தோஷத்துடன் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

அடுத்தபடியாக நம்முடைய செலவிலேயே எல்லா மைனிங் செக்ஷனை ஆரம்பிக்க மத்திய சர்க்காரில் பயிற்சிபெற்ற ஒருவரை இதற்குத் தலைவராகப் போட்டு நமது ராஜ்யத்தில் இருக்கிற கனிப் பொருள்களை ஆராய்ந்து நாம் அதை எப்படி பயன்படுத்திக்கொள்ள முடியும் என்பதற்காகத்தான் வேலை செய்து கொண்டிருக்கிறோம். இன்னும் அதை விலைதரக்க வேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டால் சர்க்கார் அதற்கு தயக்கம் காட்டாது என்பதை மாதிரித் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

கைத்தறி நெசவு சம்பந்தமாக கனம் அங்கத்தினர்கள் எல்லோரும் ஆதரவாகப் பேசியதற்கு என்னுடைய நன்றி. கைத்தறி நெசவாளர்களின் பிரச்சினையைத் தீர்த்து வைப்பதில் சர்க்கார் எந்த விதத்திலும் தயங்காது என்பதை வலியுறுத்திச் சொல்லுகிறேன். அதுதான் என்னுடைய தாழ்மையான அபிப்பிராயமும். ரிபேட் கொடுப்பதன் மூலமாகத்தான் அவர்களுடைய பிரச்சினையை நாம் தீர்த்து வைக்கமுடியும் என்பது என்னுடைய தாழ்மையான அபிப்பிராயம். இன்றைக்கு இருக்கக்கூடிய நிலைமை அதிகமாக விற்பனை ஆகாமல் இருக்கக்கூடியதை விற்பனைக்குக் கொண்டு வருவதுதான். அவர்கள் எவ்வளவோ முன்னேற்றமடைந்திருக்கிறார்கள். விற்பனை ஆகாமல் இருக்கும்போது சர்க்காரில் இரண்டு கோடி மூன்று கோடி ரூபாய்..... (ஸ்ரீ ராஜா முத்தையா செட்டியார் எந்த அளவில் முன்னேற்றமடைந்திருக்கிறார்கள்). முதலில் இல்லை என்று சொன்னார்கள், இப்பொழுது பேசாமல் இருக்கிறார்கள். இரண்டு அல்லது மூன்று கோடி ரூபாய்க்கு தேக்கம் இருக்கிறது என்று சொன்னால் எல்லோரும் தங்களையே தேவைக்குத் தக்கபடி துணிகளை வாங்கிக்கொண்டு விட்டார்கள் என்ற அர்த்தம் இல்லை. எல்லோருக்கும் வேண்டிய அளவில் கிடைத்து விட்டது என்ற அர்த்தம் இல்லை. சமுதாயத்தில் இப்பொழுது இருக்கிற விலைக்கு இவ்வளவுதான் தேவையாக இருக்கிறது. விலை குறைந்தால் சற்று அதிகமாக தேவை ஏற்படும். விலையை அதிகரித்தால் தேவை குறையும்; அந்த அடிப்படையில்தான் இந்தத் தேக்கம் இப்பொழுது ஏற்பட்டிருக்கிறது. ஆகவே இந்த தேக்கத்தை போக்குவதற்கு ரிபேட் கொடுப்பது என்ற ஒரு வழிதான் உண்டு. ரிபேட்டை ஆதிகரிப்பதன் மூலம் இந்தப் பிரச்சினையை நம்மால் தீர்க்க முடியும். ஆகவே ரிபேட்டை அதிகரிப்பதற்கு வேண்டிய எல்லா நடவடிக்கைகளையும் எடுத்துக் கொள்ளவேண்டும்.

அடுத்தபடியாக கனம் அன்பழகன் அவர்கள் சொன்னார், ஸ்டீல் ப்ளான்டைப்பற்றி ஏதோ ஒரு சந்தேகமான முறையில் கூறப்பட்டிருக்கிறது என்று. சீரோன்சிங் பேசியபோது எந்த நிலைமையில் இருந்ததோ அந்த நிலைமைதான் இன்றைக்கும் இருக்கிறது. சேலத்தில் இருக்கக்கூடிய இரும்புக் கனி பொருளானது எப்படி இருக்கிறது என்றால் அதில் 38 பர்சன்ட் இரும்பு ஓர் கன்டெய்ன்ட் இருக்கிறது. பீகார் முதலிய இடங்களில் இருக்கிற இரும்பு 60—68 பர்சன்ட் இருக்கிறது. இப்படி குறைவாக இரும்பு சக்தியுள்ள கனி பொருளை இரும்பாக மாற்றவேண்டும் என்று சொன்னால் லோ ஷாப்ட் பர்னேஸ் மூலமாகத்தான் மாற்றமுடியும். அப்படி ஜெர்மனி போன்ற இடங்களில் செய்திருக்கிறார்கள். அப்படியே நாம் செய்யலாமா என்ற அபிப்பிராயம் இருக்கிறது. இது சம்பந்தமாகத்தான் இப்பொழுது நம்முடைய மெட்லர்ஜிகள் லெபரட்டரியில் பரிசீலனையெல்லாம் நடந்துகொண்டு வருகிறது. ஜெர்மனிபோன்ற இடங்களில் குறைவான இரும்பு சத்து இருக்கக்கூடிய கனி பொருள்களிலிருந்து

[Sri R. Venkataraman]

[3rd April 1958]

இரும்பாக உபயோகிக்கப்படுத்திக்கொள்ளவதுபோல நம்முடைய நாட்டிலும் அப்படி பண்ண முடியுமா என்பதை ஆராய்ச்சி செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள். எல்லாவற்றையும் வாய்க்கு வந்தபடி பேசுவதில் பயன் இல்லை. எல்லாவற்றையும் தீர ஆலோசித்து ஆராய்ந்து பார்த்துதான் முடிவுக்கு வரமுடியும். அப்படி ஒரு முடிவுக்கு வந்த பிறகுதான் அதைப்பற்றி சொல்லமுடியும். லோ ஷாப்ட் முறை வெற்றிகரமாக நடக்கும் என்று தோன்றினால் அந்தத் துறையில் நம்முடைய நாட்டில் ஒரு பெரிய தொழிற் சாலையை ஆரம்பிக்கலாம் என்பதில் சந்தேகம் இல்லை.

“பர்ட்டிலைசர்வைப்பற்றி” அதாவது உர உற்பத்தியைப்பற்றி பேசும் போது “பாரின் கிரெடிட்” கிடைக்குமா என்று ஆலோசனை செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள். அது கிடைத்தால் அதன் பிறகு அதை ஆரம்பிக்கப்படும் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அதற்கு எவ்வளவு செலவு ஆகும் என்பது தெரியவில்லை. ஸ்கம் சாங்ஷன் ஆகிவிட்டது. அந்நியச் செலாவணி நமக்கு எவ்வளவு சீக்கிரத்தில் கிடைக்கிறதோ அந்த அளவுக்கு சீக்கிரத்தில் அது ஆரம்பிக்கப்படும். அந்தக் கருத்தில்தான் அதைப்பற்றி சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

நமக்கு என்று நீலகிரியில் ஒரு பிலிம் செய்கிற தொழிற்சாலையை வைப்பதாக ஒரு முடிவு செய்யப்பட்டு அதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடும் நடந்து கொண்டிருக்கிறது. ஆகவே நம்முடைய ராஜ்யத்தில் இருந்து கைத்தொழில், பெரிய தொழில் முதலியவைகள் நன்றாக முன்னேறவேண்டுமென்றால் தனியார்கள் அதற்கு முன் வரவேண்டும். பெரிய முதலை வைத்துக் கொண்டிருக்கிறவர்கள் சற்று இதில் கவனம் செலுத்தவேண்டும். அதிகப் படியாக முதல் வைத்துக்கொண்டிருக்கக்கூடியவர்கள் இதைக் கேட்டு தங்களுடைய முதலை இதில் போடுவதற்கு முன் வரவேண்டும். வருமான வரிக்குப் போய்விடுமோ என்று பலர் நமது ராஜ்யத்தில் தொழிலில் தங்களுடைய சொத்துத் போடாமல் இருக்கிறார்கள். அப்படி வரிக்காக அந்தப் பணம் போய் விடாது. பத்து அல்லது பதினைந்து வருஷங்களாக நடந்து வந்ததை சற்று ஒதுக்கி வைத்துவிட்டு இனிமேல் நாட்டின் தொழில் வளர்ச்சிக்கு அதிகப்படியான அக்கரை காட்டுவேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். அதற்கு வேண்டிய முயற்சிகளையும் பெரிய சொத்துடையவர்கள் எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். அம்மாதிரி வருகிறவர்களுக்கு ஏன்ன உதவி தேவையோ அந்த உதவியைக் கொடுக்கவும் அரசாங்கம் தயாராக இருக்கிறது. நாட்டின் முன்னேற்றத்திற்கு தொழில் வளம் வேண்டியதாக இருக்கிறது. அப்படி வளம் பெறுவதற்கு தனியார் பங்கு கொள்ளவேண்டும். அப்படி அவர்கள் தொழிலை ஆரம்பித்து நாட்டின் ஏழ்மையைப் போக்க பங்குகொள்ளவேண்டும். ஆகவே இந்த அடிப்படையில் எவ்வளவு அதிகமாக ஏற்பாடு செய்ய வேண்டுமோ அவ்வளவு செய்யவேண்டும் என்று சொல்லிக்கொண்டு இந்த மானிய கோரிக்கையை எல்லோரும் ஏகமனதாக ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். தொழில் வளரவேண்டும் என்பதில் கட்சி பேதமும் அபிப்பிராய பேதமும் இருக்கமுடியாது. ஏதோ அபிப்பிராய பேதம் வருகிறது என்று சொன்னார்கள். சர்க்கார் ஒன்றும் செய்யவில்லை, அவர்களுக்கு திறமை இல்லை என்று சொல்லுகிறபோது தான், நாங்களும் சாதாரண மனிதர்களாக இருப்பதால்தான், சற்று கோபம் வந்துவிடுகிறது. மற்றபடி நம்முடைய ராஜ்யத்தில் அதிகமாக தொழில் வேண்டும் என்று சொல்வதில் மற்ற எந்தக் கட்சியையும் விட அதிகமாக சத்தம் போடுவதற்கு நாங்கள் தயாராக இருக்கிறோம் என்பதைச் சொல்லிக்கொண்டு இந்த மானியக் கோரிக்கையை ஆதரிக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

SRI K. ANBAZHAGAN : சேலத்திலுள்ள இரும்புக்கனியில் இரும்பு சத்து குறைவாக இருக்கிறது என்றும், அதை உபயோகப்படுத்தலாமா என்று ஜெர்மனி நிபுணர்களைக் கேட்டிருப்பதாகவும் சொல்லப்பட்டது. இப்பொழுது இரண்டு மூன்று வருஷங்களாகியும் அதைப்பற்றிய முடிவு என்னவென்பது தெரியவில்லை. இவ்வளவு காலதாமதம் ஆவதற்குக் காரணம் என்ன? ஜெர்மன் நிபுணர் முடிவு சொல்வதற்கு முன் ரஷியா

3rd April 1958]

[Sri K. Anbazhagan]

வினாள்ள நிபுணர் இதைப்பற்றி ஆராய்ந்து சொல்வதாகவும், அதற்கு வேண்டிய உதவியும் செய்கிறோம் என்று சொல்லியும் இருக்கிறார்கள். அந்த இறையிலும் அதை எடுத்து நிறைவேற்றாமல் விட்டு விட்டதற்குக் காரணம் என்ன?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: ரஷ்யாவினுடைய அபிப்பிராயம் ஒன்றும் என்னிடத்தில் இல்லை. நெய்வேலி நிலக்கரி சம்பந்தமாக அதன் முடிவு கிடைத்த பிறகுதான் அதை உருவாக்க முடியும். லோ பர்னேஸ் ஷாப்ட் ஸ்கீம் இப்பொழுது நடந்து கொண்டிருக்கிறது. அதன் முடிவு தெரிய வேண்டியதாக இருக்கிறது. அந்த முறை வெற்றிகரமாக முடியும் என்ற நம்பிக்கையும் இருக்கிறது. பழுப்பு நிலக்கரி சம்பந்தமாக ஜெம்ஷெட்டூரில் விசாரணை நடைபெற்றுக்கொண்டிருக்கிறது. அதன் முடிவும் தெரிய வேண்டியதாக இருக்கிறது. ஜெர்மனியிலும் விசாரணை நடந்து கொண்டிருக்கிறது. அது வெற்றிகரமாக இருக்கும் என்ற நம்பிக்கையுடன் இருக்கிறேன்.

DEPUTY SPEAKER: Is Mr. Kalyanasundaram pressing his cut motion?

SRI M. KALYANASUNDARAM: Yes, Sir.

DEPUTY SPEAKER: I shall then put it to vote. The question is—

“That the allotment of Rs. 5,00,42,300 under Demand XXI—Industries and Cinchona—be reduced by Rs. 100.”

The cut motion was put and lost.

DEPUTY SPEAKER: I shall put the Demand to vote. The question is—

“That the Government be granted a sum not exceeding Rs. 5,00,42,300 under Demand XXI—Industries and Cinchona.”

The Demand was put and carried and the grant was made.

DEPUTY SPEAKER: The House will now rise for lunch 1-31
and meet again at 3-30 p.m. p.m.

The House then rose for lunch.

(After Lunch—3-32 p.m.)

IV.—GOVERNMENT BILLS—cont.

(2) THE MADRAS MATERNITY BENEFIT (AMENDMENT) BILL, 1958
(L.C. BILL 1 OF 1958).

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: இந்த மசோதாவில் வருகிற ‘மிஸ்காரியேஜ்’ போன்ற சில வார்த்தைகளுக்கு எனக்கு சரியாக தமிழ் தெரியாது. ஆகையால் ஆங்கிலத்தில் பேசலாம் என நினைக்கிறேன்.

MR. SPEAKER: It will take more time for others to follow and understand it. If you find it difficult, my difficulty is magnified.